F : 96

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜகந்நாதாய வாசோமுகாய நமஃ.

சைவாகமப்பிராமாண்யம்

முதல் அத்தியாயம்.

இஃது

அடியாரடிவருடும,

குளித்தலை - ஸ்ரீமான் - அ. அரங்கசாமி அய்யரால்

இயற்றப்பட்டது.

சென்னை - மவுண்ட்ரோட்,

அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆநந்தவரு கார்த்திகைமீ

December, 1914.

Registered Copyright]

[விலை ரூபா 1.]

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தபரமாசார்யேப்யோநமஃ

சைவாகமபிரமாணம்.

முகவுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்பே யுருக நின்னரு ளெனிதுன்
னிணைமல ரடிகாட்டி
முன்பே யெனனை யாண்டு கொண்ட
முனிவா முனிவா முழுமுதலே
பின்பே யருளி யெனனை யுருகி
யுயிருண் கின்ற வெம்மானே
நன்பே யருளா யெனனுயிர்
நாதா நினனரு ணுணுமே. (திருவாசகம்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலலாத புலலறிவிற கடைபபடட நாயேனையுந தணணருள் கொணடாண்டு சைவசித்தாநதப பகுநதேதனுகரு மன்பளிககூடடங் களி லொருவனுகிய பெருங்கருணையைபுறறுக கசிநதமனததனு யோரோரமையங்களி லெனைமறந்தியானின்னருளைநினைந தான்றோர் மொழிகொடு துதிபபதுண்டு. உலகமடங்கலு முறஙகி நிச்சப்தமா யிருக்கும நள்ளிரவிலே மாசறற வாகாயநதன்னில் விண்மீன்கள் நிறைநது விளங்குந தருவாயில பெருமபாலு மிவ்வெண்ணங்களென் மனப் புலங்களிற பாய்வதுண்டு. அனேகங்களில விண்ணை நோக் கிய கண்ணு மிறையை நோககிய கருததுமாக மெல்லமெல்ல வுலா வியு முட்காநதும பூரிதத வுளளக்களிபபினு லென்னுவி சச்சிதா னந்த சிவத்தில் லயிப்பதுண்டு. இவ்வுலக மனைத்தையும் முடிவில்

லாக்காலமாளவரினு மின்னோர்களி லோர்கணத்திற்குமது நிகராகா தென வென்மனங்களிக்கும். இன்புருவனைநோக்கி யிவ்வாறே யென்னுவி யென்றும் அருளில் நைந்துருகித்திற்கவென வேண்டுவேன். கிடைபபதற்கரிதான விபபேற்றைச் சென்ற 1911-ம் வருஷம் ஆவணிமாதத்தி லொருதிருநாளிலுங் கிடைக்கப்பெறுவேன் அன்றிரவு ஆகாயம் மாசுமறுவின்றி ஸ்வச்சமாயிருந்தது. சந்திரன்றனது வெள்ளிய தண்கிரணங்களினு லமுதமாரி பெருக்கி யுலகமுழுமையுஞ் "ஜில்" லென்று நனைத்துக்கொண்டிருந்தது. இன்பவெள்ளத்தாழ்ந்திய வெண்கிரணப்பிரஸாதங்களின் பொலிவைக் காண்டொறுங் காண்டொறு முயிர்களி னுளளும் புறமபு மொழிவற நிறைந் தின்பத்தாழ்ந்தது முன்னவ னருளினி நிகரேன வென்மனங்கரைந்தது. அவ்வழகையு மதனாறபெறு வின்பத்தையு மொருவன் றனதுள்ளத்துணர்ச்சியிற் கொளளலாமேயன்றி வுரைத்தற்கெளிதலல. கண்ணிறகெட்டியவரை யெபபுறனுசுறறியபார்பபினு மொரேபொலிவுடனமர்ந்த விபபுறகையமைபபின் வனபபைக் கண்களிமைப்பின்றித் தெவிட்டாநுண்டன மனமெனுங் நடாகம் பூரணமாய் நிறம்பிக் கரைகடந்து கதும்பி வழிவதுபோலிருந்தது "வான்கருணை வள்ளால், நின்னரு ளொளியேபோ, அன்றி நின்கருணை யொழுக்கே யோளிது" வென வென்மனம விமமிவிமமி யபபனியொளிவழியே சென்றென்னைக் கனிவித்த கர்த்தனது கழலடிகள் டின்பவாரி மடுத்தது. இன்பவுணர்ச்சிமயமாய்த் திரிந்ததிவள்ளுவி மெல்லமெல்ல வுண்ணப்படுவதை யான்சிறி நுணரவு மெம்மையாளவந்த வெம்பெருவாழ்வாம் வாதவூர் வள்ளலி னருட்டிருவாக்கிலொன்றும், "இன்பேயருளி பெனையுருக்கி யுயிருண்கின்ற வெம்மானே" எனுந் தீந்தமிழென்னினைவின்பாறபடது ஆவிசோரந்து, கைகளுபரத்தி, முழந்தாட்பணிந்து விணணை நோக்கியவாறே "கனவெனஞ்சனேனையுங் கனிவித்த கருணை வாரிதியே - எனனைபபோலப் பல்கோடியநதணரிருக்கவு மென்னையே மெய்கண்டானடி தொண்டர்க்குத தொண்டனுக்கிய கருணையென்னே! என்னைநின்னி லிழபபதன்றி யிதற்கிலனோ கைமமாறு" என்று குவிந்தேன். முழந்தாட்பணிந்த காரணத்தாற்போலும் கிறிஸ்தவ மாக்களின நினைவும், அதனுடன் கிறிஸ்து பெருந்தகையாரின் நினைவும் வந்தது. பலஸ்தீன் நாட்டி லந்நாளில் மார்தா மேரி யென்ற பெண்ணரசிகளும், பீற்றர், ஜேம்ஸ், ஜான் முதலிய வின்பச்செல்வர்களும் ஊன்கண்ணு முளக்கண்ணுங் கண்டு களிக்குமாறு யோர்தான் நதிக்கரைமேலுலாவித் தாம்கண்ட மூலகார

ணனைபபறறிய மூதுரைகளை மொழிநததும நாமபெரியரென்னு நாட்டமுடையா நாணப பசசிளங்குழவிகளும பான்மொழிக கனனியரும வதியவரும எளிதிலுணாநத அபபெருமானைச சூழநதுய்ந்தார்களை எனபதுங்கணடு எனமனம மெககு நினறது. யோதான் நதிக்கரைசெனற வெனமனநதிருமபி யமுனா நதிககரையடைநதது இது போனற ஒரு நிலாநாளிலனறோ யமுனாநதியின் மணல மேடுக விறறங்கிய சிறுகணணன குழலோசை செவிமடுத்தது மாயாகுலச சிறுமிகளோடிக கனிநதனரென வெனமனங்கலுழநதது. காளைப பருவதது மாரனைவென்ற தீரனும புணணியபுததரும மனனுயிரத் துனபம மாறறலே மிகக்பேறென மனனுறுநது, மணியாள துறுநது, மகிழசசியிலீனுங்கு மாசாடரியைதுறுநது, பாதுகக துககியாயத் தமது திருவடிமலரைப பூமகள சிரததினமீது சூடடிய பலநாடகளி லானநதா முதலாமனுகக தொடாடாகளுக கமுதவுபதேசஞ் செயதார்" எனறு பலவேறு எணணங்கள சங்கிலிததொடாபோனறு ஓனறனபினொனறுபதெநாநுதது வருதுகொண்டிருககையில எனனை யறியாமேதா வியசனமுமுணடாயிறறு. "அநமேதா! ஒருமதவாதி வேறொரு மதபபெருமைகளைப பேசறறு தூறறுகினறாரே. மானுட வியலபென்னுடடிலும எநநாளிலும ஒருமை யுடைதமே! பெரியாரெவரு மொருதன்மை யுடையாரே! பாவபபிணிபபிறகு உவநது பலியுணட பரமனுகக கருநபபடுமெ கிறிஸ்துவும, பேரன்பா பிரபஞ்சதிககுப பரிநது பணபுகாடடும பிரானுகக கொளளபபடும கண்ணனு மெததனமைதது மொததவாகளென வேன கொளளபபடாதோ. ஒருவனே பதியெனறு மூதியிடடுரைதத வுததம மகமமது மகானின மாக்ஷியை மணநதலாகாதோ! சளளைச சடங்குகளலலவோ கொள்ளைச சண்டையை விளைததன. பின்னை யோபுகுததிய பிணகுகளலலவோ போரை மூடடின. சடங்குகளைக களைநதும பிணகுகளை நுணுககியும நோककின, பதியின பணபெய்திய பலலாரும ஸமயததுவமெய்திய மகததுவமுடையாரென்பது மணககும. பிணங்கு மாநதர் பெறறியைப பறறு மூணமையை யுறறுபபறறின் நறறவாகளனனோரெனத தெறறெனப புலபபடும. கிறிஸ்தவா பலர்சூழ்ந தொரு ஸ்பிரேய வாலிபனை, "கடவுள ஒருவனே, பிதாகுமான பரிசுத்த ஆவி என மூவரிலலை" யெனக் கூறிய குற்றததிறகாக அவ்வாண்டகையை யுயிருடன கொளுததக்கிளமபிச சூழநது கொழுநது விட்டெறியு மநநெருபபினடுவ ணுயரக்கிளமபிக கிளமபி உரதத குரலுடன் சுற்றிநின்ற ஜனங்களையுற்று "கடவுள் ஒருவனே ஒரு

வன் மூவரல்லர்" என்று கூவி "ஒருவனும் என்னப்பனே நினக்கு என்னுவியை தத்தம செய்கிறேன்" எனறு முதலவனிடம் தனதான் மாவை யர்பபித்ததாக வெனது யூதநணபரொருவர் பிரயாகையில் நடநத ஸர்வமதக்கூட்டததில் கன்மனததாரையுங கரைததுப் பிரஸங கித்த கதை என்னாபகம வநததும, சறறுமுனனநதககடலில மூழ் கிய வென்மனந துயாக்கடலி லாழநதது. அநதோ "ஐயன் பேரைச சொல்லி யமாவிளைபபாரு முளரே இதுவெனன அநியாயம என என்மனம வெதும்பிறது. உரோம சகரவாததிகளிடததி லேழைக கிறிஸ்தவாகள் நறுகுண்டதும,மீண்டும மறறைய மதஸ்தாகளைக் கிறி ஸ்தவபபோபபுகள் சிததிரவதை புரிநததும கணககிலகபபடுமோ. சிவ! சிவ!! எனிநத மதசசண்டை" என்று எனமனம புண்ணாயிறது. கனிமொழியிற (Gospels) கலலல கிடையாவென வென்முழு நம பிக்கை, கிறிஸ்துநாதரே "நீங்களெலலோநம கடவுளின் குழநதை கள் (ye are the sons of God) 'எனனததனும நின்னததனும, என் கடவுளும நினகடவுளும" ("My Father and your Father, my God and your God") "எனனததனெனனினு மிககான்" (My Father is greater than I) "யானொருபபிர எனனததனே பயிரிடு பவன்" (I am the true vine and my Father is the husband-man) "எனனை ஏனினியோ னென்கிறாய், என்னததனே எல் லார்க்கு மினியவன (Why callest thou me good-there is none good save my Father-in-heaven) "உன்திருவுளளப்படியாகுக" (Thy will be done) "எனனத்தன் பேரகொடு போநதேன்" (I am come in my Father's name) எனபன வாதி நனிமொழி மொழிநதாரெனக் கனிமொழியிற கண்டேம கடவுளருளா லுல குய்யவநத வாண்டகையே கிறிஸ்து வென்பது வெளியாகும. கனி மொழியிற கலலல் கிடையா வென்றேம. கலலலயாவும பினனையோர் கட்டிவிட்ட துடடசசொல்லிலென்பது விள்ளும் கயவர் கட்டிவிட்ட மீளாநரகம (Eternal Hell) மீக்ஷியிலலா நீக்ஷிபெறற வோலக்காக்ஷி (Everlasting cries of souls past redemption), பரமனைபபோலப பாவிவாழும பிசாசு (An embodied Devil often upsetting the will of God), குற்றமியறறு வொருவனமேற குறறம பொறித்தல் (Visiting the sin of a byegone parent upon the innocent descendants) அபபோலிக் குற்றததிறகும குறறவாளியை மன்னித் தாவது, அல்லது குற்றவாளியைத தண்டிததாவது நீதிபுரிவதை விட்டுக் குற்றஞ் சிறிது மியற்று வொருவனை வருத்தப்படுத்தல் (In-

stead of forgiving the sins of the sinner in mercy, or exacting penalty from the doer in strict justice, putting the innocent to agonies of death and calling that to be mercy or an adequate justice which is neither,) பகுப்பிலலாக கடவுளாரு சிதைதச சிதைதது பகுதல, மீண்டு மேறறதாழ்சசி கூறல (To say that God who is an undivided and indivisible spirit is composed of three persons, one of whom is greater than the other two and yet committing the mathematical blunder that one is either three or equal to three and relegating this to the realm of mystery) முதலிய பசையறற வசைககொளகைகளலலவா கிறிஸ்துநாத இணமையைத தெரியவொடடாது மறைதது மவா மணமொழிகளைப பிணமொழிகளாககின கண்டீர. அறிவிலு மன்பிலுமிகக யூனிடேரியா நளும ஸர் ஆலிவர் லாடஜ முதலிய சாஸ்திர வலலுனநுட, லியோ டாலஸ்டாய் (Leo Tolstoi) போன்ற தீரும, ஆர. ஜே காமபெல (R J Campbell) போன்ற பணபினமைநத கிறிஸ்தவாகளும (Enlightened missionaries), மேரி கொரிலி (Marie corelli) போனற வுததம நறகுணக்கதை வாணாகளும (Novelist) இககொளகைகளை முறறததுறநதனா. கிறிஸ்துநாதன பரிபூரணத நுடன கலநத நாடொடஙகி அவரைபபறறிப பலகொளகைகள பரவின அனறுமுத லினறுவரை இனனும திரிநதுகொண்டேவரக காண்கிறோம. பலநூறகள கொளுத்தபபடடன. பலநூறகள் புகுததபபடடன. இவைகளெனமன திறபடவே, கண்ணன் விஷயததிலு மிவவாறு பணடைக்கொளகைகள் விண்டு பின்னைககொளகைகள புகுத நுககிடககின்றனவே யென்றுவெண்மனமநொநதது கண்ணன் கொள்கையைத தீமானிககவேண்டுமாயின், அபபெரியோனது தாய்தநதை தமர்தாரங்களின் கொளகைகளையும, மறறைய விருஷ்ணிகளின் கொளகை, பாண்டவர்களின் கொளகை, கௌரவாகளின் கொளகை, அவாகளின் முனனோர் கொள்கை, துரோணா, அசுவததாமா, கிருபா, பீஷ்மா, மற்றையிருடி கணங்கள, விராடன்போன்ற விறையோர், மாங்கணிகர், மருத்தர்போன்ற மறையோர் கொளகை, கண்ணனே பாரதபபோருக்கு முன்னும் பின்னுமிடையிலுஞ செய்துவநத வழிபாடுகள், கீதோபதேசஞசெய்த கண்ணனுடனிருநது மவன்பார் பார்ததன் பண்ணிய பரமன்வழிபாடு முதலியவைகளைக கவனிபபி னுண்மைகளை யுணரலாமன்றோ. அற்றாயினும பின்னையோர் புகுத்திய புன்மைகள் பலவா

யிறறே என்செய்வது, எம்மதமாயினுங காடுள்ளவரை யிரடும், பளளமுளளவரைத தளளும, வழுநகுளளவரைச சறுகுகும. கஷ்டதுடன கிலிஷ்ட கலபனஞ செயயின துஷ்டமாகவே முடியும. சகஜமானதும, பலனதை பொறுத்து வருகுகாத நுமான கொளகைகளை யுடைததாயின எமாநதும வெறுபடைதுராதி லவுத மிதாநமேதன. ஆயினுமேயா முழுநமபிகைக மேபனபனதில மேவுனனரிப பொலிவெய் நிபது ஆஃதாவது, புலகொளகைகள வனுங களைகளைப பிடுங்கி நனமதபபயிரைச செழுகுநசெயயாது மாநதரிற பலலோா மதாக கிரகததால பிடிநதுரை யே சாதிகுரு மேபாணவதத்ரு கிடபபினும, எமமை யனுகிமேவஸ விருடகருவறையிலிருந்து பெறறெடுத்துத் தமது மூகுகலாநத புனமுறுவலை பொநத பனிநிலலில விடட பேரன்னையே எமமதக காகெளையு நீகி, பனனங்களைத தூாதது ஸமத துவஞ செயவாள எனபது இதறகெனப புதுமதம புதுகக வேணடுவதிலலை பெருங்கருணையுள்ள மேலமுனனுடகளி மேலமே முடிநததுமடிபான தெயவஞாபமானதை வெளியிடடருளினா அநநத தெயவஞானததை ஓரபாஷையில மாதரம வெளியிடட துடன நிலலாது, எலலோருங காணுபாறு சிலைகள மீகாயிலகள விகிரகங்கள முதலியவைகளின மூலமாக வெளியிடவும விததுளளா இவைகளிற பெறபடுமுணமைகள ஓர தேசததாறகெனனும, ஓர காலததாறகென்னும, ஓர ஜாதிபாரகெனனும எழுநதனவலல. இககாரணம பறறியே இபபெருஞானமானது "பதிஞானமெனனும" "அபரோக்ஷானுபவ ஞானமெனனும" "ஸமாஸ ஞானமெனனும" சிததாநதஞானம" எனனும பகரபபடுமெனபதைக காணலாம. இவைகளிற பெறபடு முணமைகள எமமதங்களிலும பொதிநது கிடககின்றன ஆயினுமிவைகள அமமதங்களிற குறபடையிறகிடககும மாணிகங்களையொத துப புனகொளகைகளில மறைநது கிடககின்றன. இதிறபெறபடும இறை, உயிர, தளையெனும பொருளிலகணங்கள முனபின முரணினறி எமமதங்கடகு மாணபு நிறபனவைகளாகும. இககாரணம பறறியே "ஸஜ்ஜநா வ்ரு ஜுபகாரகே" ததக்ஷணமே தககதென நமபிக்கையுண்டாகுங கொளகைகளைக் கொணடதெனவும, "கூநாரயாஸெந ஜுகுதிஷ" ஆயாசமினறி வீடுபேறறை யளிகுமெனவு மிதனாபெருமை வெளிபபடடது எனனின "அன்பை"யே அஸ்திவாரமாகக்கொண்டெழுநத மதமாதலினாலெனக. அனபு செலுததுவதும், அன்பாலின்பமபெறுவதுங கஷ்டமினறும. இதிறபெறபடும சரியையாதிகளின்றிரமோ "விருமபுஞ சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞான நான்கு

மரும்பு, மலர், காய், கனிபோலன்றோ பராபரமே" என்ற ஸ்ரீ தாயுமானமுனிவருரைத்தபடி அன்பின் பேதங்களாம். இதிற்பெறப்படும் ஸாஸ்காரங்களாவெனில் பேறனறையினகும் பெருமிதங்களாகும். இஸ்லாமாரக்க மினியசகோதரபாவத்தையெதிர்த்துச சாறறினுஞ் சுனனத, "ஜீவஹிம்ஸை" "முடிவில்லநரகம்" போனற வினனுத பலவாம சங்களை யுடைதது கிறிஸ்தவமாரககத்திலுஞ் சகோதரமாரகஞ் சதுரமாய்ச சாறறப்படினும் ஒவினகுடித்த லோயவுநாடகளில வேணடப்படும். "(Lord Supper)" முதலியவைகளைக் கவனிக்க அனறியும் மேறகுறித்த மறறைப் புனபொரைகளும் வேணடப்படும். ஸவுதிரா மணியிற சுராபானஞ் சுவைகுகும் வாஜபேயத்தில மாமசம மணைகும் இச சமஸகாரங்களுகும் ஞானசாதனத்திறகும் யாதொருதொடர்பையுங் காணோம். ஆயினிவ வுததம ஞானத்திற் பெறப்படும் ஸாஸ்காரங்களாவெனில் பவுதிக சாஸ்திரஞானம் பெருகிய விஞ்ஞான்று உண்மைகளெனறு துணிபபபட்ட "ஹிப்நோடிஸம்" "மெஸ்மெரிஸம்" "டெலிபதி"(Telepathy)"க்ளைரவாயன்ஸ்" (Clairvoyance), பிறர் எணணமறிதல் (Thought reading) முதலியவைகளைக் கொணடெழுந்து முதலவனையடைவிகும் முழுகலங்களாகும் இதகாலத்தில மஞ்ஞியாடாரதிஞலேயே வியாதிகளைச சொஸ்தஞ்செய்தல் கேடகபபடும் இவவாறே நிறைந்த வன்பும், பரந்தவருளுங்கொண்ட நிறைந்த அறபுத ஆசானருளிடையறுததியானததா லடைந்த பரமனருளொளியைப பெருகுகி பகுவனுகுகுப பாசவிமோசனஞ் செயவிகும சாயபவி, சாகதி, மாநதிரியெனுந தீக்ஷைகள் யாவும் திருதிக்குந தீங்கருமபிலு மினியதா யாதமாவிற செய்யபபடும் "ஆநமோததாரணை"ச செய்கைகளாம். கிரியையொருவிதம், ஞானமொருவிதமென்று கூறி கிரியையொழிபபதே ஞானமெனறும், ஞானத்திறகு வைரிபே காமமெனறும் போதிகும மதங்களபோலாது, ஞானமே கிரியையாய பரிணமிநதும், கிரியையே ஞானத்தைத் தரவல்லதாயுமுள்ள பெரியவழிகளாகும் வாடடு ஞானமும், முரட்டுகாமமு மிதிறகிடையா. இவவாறே அனபொருமதமும் ஞானமொருமதமாகக்கொணடு அனபுபாநதது, ஞானநதாழ்நததெனறும், ஞானமுயாநத தனபுதாழ்நததெனறுங்கூறி கலாம விளைக்கும காரணமிதிலிலலை எல்லாம அனபேயாய், எல்லாம ஞானமேயாய் விளைவிநிறகும். வாளாவொன்றையும நமபத்தான் வேண்டும், வினுக்களெரவவாதெனக் கூறுவதிலலை. மறறு எவறறையும விளக்கியே நிற்கும். சிலமதவாதிகள கொள்கைகளைக்கூறி விளக்காமல்

நம்பச்சொல்வதுண்டு. கேட்கப்புகின், கடவுளின் ரகஸியமெனக் கூறுவார்கள. கடவுளின் ரகஸியமாயினும, (God's Mystery), கூறமுடியாண்ணுதென வொன்றையுங் கழறுவதில்லை. ரகஸிய அனுபவ நிலையையுங்கூட ஒருவாறு விரித்துரைக்க வல்லதாம.

என்றிவவாறு பலவெண்ணங்கள நதிபபிரவாகமபோன் றென் மனத்தினகண மேனமேலும வருதுகொண்டிருககுமபோது, இவைகளணைத்தையு மொருங்கே போதிககும சைவாகமங்களின் அருமை, பெருமைகளும எனமனநகண்ணிறமேனறின ஆ ' ஆ ' அதனபெருமையை யார் சொலலவலலா. ஆரியாகமேயெனறும, அநாரியாகமன்றென்றும ஆடவாகமேயெனறும மகடூஉகமன்றென்றும, இறையோர்க்கேயன்றி வறியோர்ககனறெனறும கடவுளின குழாங்களை வேறுபடுத்திக கூறும சில நூறகளைப போலாது, ஜாதிகுலம பாராது, நிறஞ்செய லெண்ணாது, ஊரபேருன்னாது, அன்பா யாவாக்குமொரு தலைபபட பகுவமே பண்பெனறும, அனபே அருமைபபாடென்றும, தாழ்மையே தணமையெனறும, அறிவே ஆறறலென்றும மாறறுவது அண்ணலாகம மெனறேயாம. ஆரின கொரான, பைபிலபோன்ற மதகரிதகங்களிற ஸாவமானிட ஸோதாதவம பெறப்படடதுபோல சிவாகமங்களிற பெறபபடாமல சாதுாவாணங்கள பெறபபடடதேதென்னில, மனுதாமாதி நூறகளில ஒழுககம நிறைநதுளளோரை ஆரியரெனறும, அஃதிலலாதாரை அனாரியரென்றும் கூறபபட்டிருக்கின்றது. மிருதிநூறகள உலகனைததையு மாரியா, அனாரியரெனு மிருபகுதியிலடகின. சௌசாசாராதிகளைக கொண்டோர ஒருபாலாரும, சௌசாசாராதிகளைக கழிநதோர மறறொருபாலாருமாக வகுககபபட்டாரகள சௌசாசாரங்களு மாநதிரபாஹ்யமென விருவகைததாகும இவவாநதிரபாஹ்யாதியாசாரங்களை விரும்பினோர் ஆரியரெனபது ஸ்மிருதிநூறகளில தெறறெனப புலபடும. இன்னுமிவவாசாரங்களைப போறறி வாழகின்றவ ராரியரேயென்பது திண்ணம ஆயினு மாரியாஞரியரென்னு மிருதிறத்தாரையும மீடேறறவேண்டி யுரைககுமாகமங்கள சாதிமுறையைச சாறறவநததில்லை. சாதிக்குரிய சடங்குகளைப போறறியதினறு. சாதிமுறைபபடி வேறறுமை யுரைதததின்று. பக்குவா பகுவ நோககிச சுத்த புவனவாஸிகளென்றும மிசரபுவன வாஸிகளென்றும அசுத்தபுவன வாஸிகளென்றும மாதிரம கழறியதுண்டு. ஆரியரையு மீடேறறுங்காரணத்தால் அவர்களகொணட சாதிவேறறுமையை யநுவாதமுகமாயரைக்கக்கண்மையாலைம சாதியாதி வேற்றுமையைத் தவிர்ப்பதே

யதன்முக்கிய தாற்பரியம். "சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்" என்றும் "சாதிதிரம்பல பேசுஞ்சழக்கர்காள், கோத்திரமுங் குலமுங்கொண்டென்செய்யீர், பாத்திரஞ் சிவமென்று பணிதிரேன், மாத்திரைக்குள் ளருளுமமாற் பேறரே" என்றும் சைவப் பெருந்திருவாளாகள் கட்டளையிட்டருளியதுஞ் சிவாகமங்களி னுதாரணமாண்டேயாம் இதனால, சாதி, குலம, கோத்திரங்களைக் களைவதேயதனியலபு. பாத்திரம சிவம என்பதுதான் அதன் முழுக்கருத்தாகும். அனுரியர்களையுறறு ஒழுக்கமுடைததாதல், மதுபானம விலக்கல், மாமஸபோஜனந தவிர்த்தல் முதலியவைகளையுங் கூறுவது போலவே ஆரியர்களையுறறுச் சாதியைத் தவிரககவே போதிக்கின்றன. ஆரியர்களும் சாதிவித்தியாசததைக் கொள்வதெல்லாம் ஒழுக்கங் காரணமாக. சறறுமுன்வரை ஒழுக்கங் காரணமாகவே சாதியையுயர்ததிவநததனர் சான்றோர். பிராமமணாகளாக விருமபிய சிறசில வகுபபினரும் ஒழுக்கததைக் கைக்கொண்டேநன்னெறி கைப்பறறினர். சறறு நிதானித்துணர்மின் சாதியுயாவுயா வொழுக்கந்தேர்வதை நோக்குமின். முன்னையோர் நினனவில்லையோவென எசினென்னும. இவ்வுலகில பலவகுபபுகளிருக்க யூதாகளையே பரமன் பக்ஷம் வைத்தாரபவர் (The chosen people of God) எனச்சிலர் பகாவிலலையா. முதலில் யூதாகளுநகென வம அதன்பிறகே மற்றையோர்க்கென்றும்(First for the Jews and then for the gentiles) என்று புதியவேறபாடும புனைந்ததிலலையா சாதிமுறையைக் கவனிப்பின், பிரமஞானத்தைக் கைககொண்டோர் பெரியாரென்றும், உயிரைக்காப்பாறறுவர் அவர் கடுத்தவர்என்றும், தர்மதிறகுப் பொருளீட்டுவோர் அவர் கடுததவர்என்றும் கண்டேமும். ஆதியிலெவ்வாறு சாதிமுறை வநததென்பதைத் தீர்மானிககப் போதுமான சான்று தற்காலகதிலில்லை. ஆயினும் பாரத, இராமாயண, புராணாதிகளில் "யிகு ஜுவையவ்வு வறெ கஜோவையவையர" "பாருபலத்தைச் சுட்டெறி, பிரும்மதேஜஸ்ஸே பலாபலம்" என்று வசிஷ்ட விசுவாமித்திரர் கதை வெள்ளிடைமலைபோல விளங்கக் கிடக்கின்றது. "பாஹுபலம பலத்தும்" "பணச்செறுக்கு முறுக்கியுமுள்ள" விக்காலததில் மேற்றிசையிலுள்ளாரும் அவரைப் பின்பற்றிய கீழ்நாட்டாரும் அவ்வுண்மை கடைப்பிடிப்பாரா! சாதியாலொற்றுமையிலலையென்றும சதுரிழந்தோமென்றும் புறத்துள்ள காடு, மலை, ஆறு, கடல்முதலியவைகள் குறுக்கிட்ட காரணத்தால் வகுப்பினர்

(Nations) என்று சர்வ சகோதரத்துவத்தைச் சிதைக்குஞ் சிலர் ஞானத்தையும் ஒழுக்கத்தையுங் கண்டு பிரித்த வாரியரைக் குறைகூறுவானேன். சகோதரபாவங கூறும மதங்களில மாம்ஸ பக்ஷணம் மிகைத்தும், மதுபானந தொகுத்தும வருதிருபபதறகும், சாதிமுறைகூறிய விருநாட்டி லவைகுறைநது மிருபபதற கென்ன காரணங்கண்டு கூறுவாரோ. ஒழுக்க முயர்ந்ததாகக் கொள்ளப் படாதபோது ஏதாவதொன்றை யுயர்ந்ததாகக கொள்ளவேண்டும. அஃது இன்றைக்குப பணமாய் முடிநதிருபபதைப பாருங்கள் பாழும் பணம் பரமனையும பிடரிபிடி ததுத தளளி யரசாக்ஷிபுரிகின்றதே! என்றாலும ஒழுகததை யுயாததிப பேசிய திவயாகமமோ, சாதி யைச் சதுர்யுகமவரை நிறுததப பேசியதின்று மறறு அதனைத தொலைககவே சாறறியது கண்டீர் சாதியாஞ சங்கடச் சடங்கைக் கடந்த ஆத்தும ஸமஸ்காரத்தைப போதிப்பதே ஆகமத்தினியலபு. அநாரியர்களை நோக்கிக் கூறுவதுயாதெனின் "ஒழுக்கமுட னுற வாடுக, அன்பையும அருளையுங கைகொளக" என்பதாம். ஆரிய ரையுற்றுக் கூறுவது யாதெனின் "தேகச்சடங்கு எவ்வாறாயினு மாத்ம ஸம்ஸ்காரத்தை விரும்புக" என்பதாம். சட்டைச் சடங்கு சௌளமாயிலென், சுன்னத்தாயிலென, ஸோமபானமாயிலென், ஸுராபானமாயிலென், ஆரியர் அநாரியரெனனு மிருதிறத்தாரும் மாதேவன் மககள. இருவரையு முயவிபபதவர் கருணை. இதனால் நியாயங் காரணமாகக்கொண்டு ஒழுக்கததை ஒபபியதால் "வணடூ ஸ்ரூகூ[illegible]கூ" என்று வர்ணாசிரம தர்மத்தை யொட்டியும அதைககடநதுமெனச் சிவாகமதர்மம வெளிபபட்டதறிக. என்றாலும மிதைததொடர்நத வாக்கியம் "வேதாக [illegible]" என வருமாறாலல "வேதத்தி லுயர்நததாகப பெறப்படும ஞானமே யிதில் விரிக்கப்பட்டதறிக. இதனால் திவயாக மம் "புதுஏற்பாடு" (New Testament) போன்றதாகும. கிறிஸ் தவர்களின புதிய வேறபாடானது இவ்வுலகத்தினோ மூலையிலுளள ஓர் நாட்டிலுண்டான "கிறிஸ்துவை" நமபவெனக்கூறிய து. இப் புதிய வேறபாடோ எவ்விடத்துமுள்ள எவவான்மாக்களிலும் உண்மையிறபதிந்த கிறிஸ்துக்களைக்கண்டு பரமனைப போதிபபதா கும். அதாவது "தன்னுண்மை கண்டு தலைவனையனுபவிக்கக்" கூறுவதாகும். கிறிஸ்தவர் புதியவேற்பாடும் அறிவாளிகளால் பழ யனவென்று கழிக்கப்பட்டு வேறுபல புதியஏற்பாடுகள் புதுக்கப்படுந்

நிலையினின்றது. திவ்வியாகமமோவெனில் என்றென்றைக்குந் தெவிட்டாதுளததிற றித்திக்கும புததமிர்தையே யொககும். இதுகாரணம்பற்றியே அடிக்கடி "ஸவபூலோகஹிதாயபூராய" எல்லாஉலகத்தின் க்ஷேமத்தின்பொருடடே யருளபபடடதென்றும், "ஜகதா தேவஸிபூயபூர" ஜகததிலுளளார உய்யுமபொருடடே வெளியிடப்பட்டதெனறும ஆகமஙகூறும இதனாலேயே "ப்ரகடயஸுஉபூர ஞாநபூர" இநதஞானததை உலகெஙகணும விரிககவென வறிவாளிகளுககு ஓர சாஸனமும பிறநததுணாக. சைவாகமங்களிற பெறபபடட பெருநலமோ எலலாமதங்களிலாழநதும, அன்பிற கரைநத வெல்லா வான்றோருமடையும பேறுகளையே வெளியிடுதலாம். "ஒரு நாமமோருருவ மொனறுமிலலாற காயிரந திருநாமம பாடிநாம தெள ளேணங் கொடடாமோ" "ஏகமஸதவிபரபாபஹுதாவதநதி" என்ற மூதுரைகளின்படி இன்னவுரு, இன்னநிறமெனறு கூறவொண்ணாத தனிமுதலவனை எப்பேரிடடழையபபினு முணமையாய் வழிபடுவோரடையுங கதியொரே விதமாகும். இவர்களடையு மிகபரபபேறுகள ஒரேவிதமாகும இஙகுப பேறென யாஙகூறியது தன, தான்யாதிகர்மப பேறுகளையன்று உண்மை ஞானிகள, உணமையனபர்கள (The Sages and the Saints) பெறும் பெருமபேறுகளையுறறேயாம. உள்ளவாறுண்மையா யுளளஙகுழைந துமபாபிரானைத தொழுதெழுவாரக ளிம்மையிலே யடையும பேறுகளைத திவவியாகமங்களே அவைகட்குறிய ஏதுக்களுடன், எடுததுரைககும அவையாவையெனின், "ஶாந்திஃ ப்ரஶாந்தி தீபுவிஶ ப்ரஸா, ஶுகுகு வாஸ்ரு, ஶஃ ஸவபூவ ஶாரவெவ ஶாரதிரி கூலியபபெ, கவெஶாரகுவ பூஹி நபூரஶு ப்ரஶாந்திஃ பெரிபபெகு, வெஹிரரகு ப்ரகாஶொயொதீ ஹிரி கூலியபபெ, ஸஸு காயாக வெஶாவ ரெஃகு ப்ரஸாதுகு ப்ரிதி கீதி-ுகு, காரணாநிவ ஸவபூணி ஸவாஹாரூரூர தாணிவ, வாஜெஃப்ரஸாதுகு க்ஷிப்ரரப்ரஸாதி ஸவாத-ுத" என்ற ஆகம வாகியங்களால், சாந்தி, பிரசாநதி, தீபதி, பிரஸாதத்வம் முதலியவைகளை யுண்மையன்பாகளடையுமிகப பேறுகளென்றுணர்வாம. இதில் சாநதியாவது யாதெனில் எவ்வித வாபதததுக்கள வரினும மனநதளராமை, பிரசாநதியென்பது அகவிருள் புறவிருளகளின் நாசம். அகததும புறத்து மொளியை விரிததல தீபதியாகும. உள்ளத்திற் றெளிவுடைததாகியென்றும் ஸந்தோஷமாய்நிற்றல பிரஸாத

மாகும். அன்றியும் "தேஜஃப்ரபாவோ வீர்யம்ச கூஷீரகாரணுதேவச" எனும் வாக்கியத்தால, தேஜஸ், பிரபாவம, வீர்யம, பொறுமை, இரக்கமீதூறல முதலியவைகளு மவர்களுடைமைகளாகும. உண்மை ஞானிகளின் றேகம் வனபபுடைததாதலும், ஒளியுடைததாதலு முண்டென்பதை ஸ்ரீ சேககிழாரபெருமான தொண்டாபுராணததில பறபலவிடங்களில தெளிவாய்க் கூறியுளளார.

"பாச மறறில ராயினும பாரமிசை
ஆசை சங்கரற காயின தனமையால
தேசு மிகக திருவுரு வானவா
ஈச னைதொழு தேதொழு தேகினா"

என்று ஸ்ரீஞானஸமபநதபெருமானை யுறறு மிகவும ஒளிகுந திருமேனியையுடையவரென்றும, தாரததில வருமபோதே ஸ்ரீசுநதர மூரததிகளின் திருவுருவம ஒருபெரிய தேஜஸ்ஸாகவே உபாமனியு முதலிய இருடி கணங்கடகுக காணபபடடதென்றும, விளக்கியருளினா. யோகநூலவலல ஸ்ரீகாளிதாஸனும யோகாபபியாஸமபுரிபவாகளுக்கு "ஜ்யோதி ரூபோ மஹாநாத்மா ஶிரஸி" எனசிரஸினின்று ஜோதியின கிரணங்கள் எங்குமபரவுமென்றும கூறினா. *இயேசுநாதரும நாறபதுநாளவரை யோகாபபியாசம புரிநது அருஞானமெனு மகவிருட்பிசாசையோட்டித துறததி உல

* ஸா ஆலிவா லாடஜ எனும பணபுடைக கிறிஸதவரும, சாஸதிரமுதிரசி யுடையோரும (Scientist) ஆகிய மகாபண்டிதரா மனபா தாமெழுதிய "Man and the Universe" எனும கிரந்ததில பினவருமா றெழுதுகிறா. "The whole Idea of the Manhood (of Christ) is that he was a man like ourselves, subject to human needs, open even to temptation, obedient to pain and death That his spirit was superior to ours, few deny, but that his body was essentially different, seems to me like superstition His raiment at any rate was made in the ordinary way, yet it too shared in the glory of the transfiguration The transfiguration was a splendid episode, typifying the dignifying and dominating of matter by he indwelling spirit The shining in the eye of genius the almost visible glow pervading the body in moments of exaltation—this raised to a higher power permeated and suffused the poor human body and travelworn peasant garments of Christ, till the few privileged witnessess had to shade their eyes. So it is reported concerning Moses after his solitary communion with Jehovah; so it may have been with Joan of Arc, so it may be again, from time to time, with the most exalted saints."

கத்தாரை ஈடேறற வெளிப்பட்டகாலத்தில் ஓர் தினம் "முகம சூரிய மண்டலத்தின பிரகாசததையும, உடைகள ஜோதிகளேயாகவும" தனது சீடாகளுக்குப பிரகாசித்தனவெனறும, அனமோகள் கணகள் நாதனைக்காணகூச அவாகள அவனடிவணங்கி, நடுகுறறாகள் என்றுங்கேட்டேம. ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும "திவ்ய ஜ்ஞாநி ந வக்ஷுஷ வஸ்ருஜேபாரதேஷ்வரி" நினகு தெயவககணகளைத தருகினறேம "எனது ராசவாஸமபநதமான யோகததைபபார" என்று அர்ஜுனனுக்கு மொழிநது விசுவரூபததைககாடினதும அவவார்ஜுனன் அநேகங்கோடி சூரியாகளின தேஜஸ்ஸையுடைய முகமண்டலததைக் கணடனன எனறும, அவனது கணகளும அவவொளியைக காணக்கூசினவெனறும கீதையிற கேடடேம இவவாறே ததீரியாதிகள யோகபபிரபாவததால தேஜோரூபிகளாப் விளங்கினார்களென லேங்காதிகளிற கணேடேம. பதிஞானததின பணபாலடியாகளுக்கே யிவைகிடடுமெனச சைவாகமங்களே முரசிடும் நமகததொலிககுக கிறிஸதவ நணபாகளெழுதும பகதாகளின சிதரிப படங்களில சிரஸ், முகம, தேகம முதலியவைகளைச் சூழ்நது ஒளிகள மண்டலமிடுபபதாக அவாகள எழுதுவது மேறறமுடைததே. ஸெயிண்டு பிரான்சிஸ் (St Francis of Assisi) எனுமன்பா முதலவனைதொழுது நிருமபுகாலையில முனனிலும பன்மடங்கு ஒளியுடைக கணகளுடனும் முகமண்டலததுடனும காணபபடடார் என அவரது திவவியசரிததிற் கூறபபடடுளது. இவவுண்மையை, நிருகதோயிலகளிற பிரதிஷ்டிககபபடடு விளங்குந திருவுருவங்களைச சுறறியமைந திருககும பிரணவப பிரபைகளும, உலோஹ விகிரகங்களின் சிரங்களையொடடி யிசைந்திருககும "சக்கரம" போன்ற ஒளிமண்டலங்களும நிறுததும; அனறியு மாராதனைகாலங்களிலொவ்வொருவகைத தீபங்களினாலும "ஶுவே, வக்ஷுஷி, நாஸிகே, கண்டுயோ ரபிவே வுதெ்ருக வ்ருணவாகாரவ வேஷ்டயேத்" முகம, கண, மூககு, செவி, உருவமமுதலியவைகளைச்சுறறி, பிரணவாகாரமாக ஒளிகளைக்காடட விதிதத ஆகமவிதிபபடி அநுட்டிக்கபபடுவதும மிவவுண்மையை யீயமறதெளிவிக்கும. மேலும் அடியார்களுக்கொருதீரமும உண்டாவதா யுண்மையாகமங்களுரைக்கும். எமது வாதவூரபபெருமானும "யாமார்க்குங குடியல்லோம் யாதுமஞ்சோம் ....மேவினோ மவனடியாரடியாரோடு மேன்மேலும் குழைந்தாடியாடுவோமே" என்றும், அப்பர்சுவாமிகளும் "நாமார்க்குங குடியல்

லோம் நமனையஞ்சோம.....பிணியறியோம பணிவோமலலோம், கோமாறகே யாமெனறும மீளாவாளாய்க் குறுகினோம்" எனறும், "அஞ்சுவதியாதொனறுமிலலை-அஞ்சுவருவதுமிலலை" "நிறுமானேந திதன சேவடிகக்கீழ் சென்றநகிருமாநதிருபபன் கொலோ" என்று மடியாகளுககுளள தீபதைத விளககியருளினாகள. இமமனோதைரியம் பரமனுககாடப பணபினுலுணமையில வருமெனபதை "எளியேனலேன் றிருவாலவாயா னிறக மேவ" எனறு காழிபபிரான கருணை கூநதாா. மாணபு மீநாநதநாலதும கிறிஸ்துவும அவர் கொள கைக்காகப பலருமுயிரிழநதாாகளென்று கிறிஸ்தவா கூறிகொண்டு பெருமைபாராடடுவதெலலாம அனபாகுடைடாகுந தனமைகளென்று சிவாகமங்களிலு கணடவைகளேயாம

இவையனைததிறகுங காரணமினைதிதனச சிவாகமங்களேசெபபும். உயிா பளிங்கனைய சிதிதெனபது திவவியாகமதேதறறம. பளிங்கானது எவவளவுக கெவவளவு அழுககு நீங்கபபெறறு சுவசசமாயிருககின்றதோ அவவளவுக்கவவளவு சூரியனது ஒளியை விரிககும. சூரியனது ஸனனதியில மிகவும ஸ்வசசமான கண்ணாடி தனனுருவங காட்டாது ஒளிமயமாகவே விளங்கும அழுககிருநதால் மாததிரம கணணாடி தோனறும இனறேல தோன்றாது. அது போலப பளிங்கனையசிததாகிய வுயிரும ஆணவமெனுமழுககு நீங்கபபெறின் சிறிதும வேறறுமையினறிச சிவவொளியைப பிரஸரிததுச சிவமாய விளங்கும. உயிா சாநததன வணணமெனபதுந திவவியாகமதேதறறம "ஸலெ ஸிவ [illegible] ஸுவாஸ" என்ற வாககிய மிதைநினுத்தும சிவனைச்சாநதவுயிா மாலின்னியம (அதாவது ஆணவவழுககு) நீங்கின காலதது "சைவீபிரகளுயுடைததாகும" சைவீபிரக்களு யுண்டானதும் தனுகாணுதிகளும சிவவொளியைத் தாங்குநகாரணததால சிவதனு, சிவகாணுதிகளாய் மாறும பசுகாணுங்கள் சிவகாணுங்களாய்ப பவிக்குமென்று சிவதீக்ஷையிலேதான் கூறபபட்டது. இவ்வாறெம்மதங்களுமங்கீகரிதத வுண்மைகளத்தனைக்கும சிவாகமங்களே ஏதுக்களெடுததுரைக்கும.இதனுலே எமமதவுண்மைகளுக்கும் அருட்டிறவுகோல் சிவாகமமே எனபது திணணம். இதற்குக் காரணம யாதெனில் பதிநூலாகிய சிவாகமத்தில இயற்கையில எவை யுண்மையோ அவையே செபபப்படுவதாலென்க. ஆயின் "பஸ்மதாரணம்" முதலியவை சைவத்திற்குறிய சிறப்புக்குறிகளல்லவோவெனில்,

சைவத்தினின்றும் பிணங்கி யவர்களுக்கவ்வாறு தோன்றுமேயன்றி வேறல்ல. பஸ்மதாரணம பசுத்வ நிவிருத்தியைக் காட்டும் குறியேன்பது எவரு மேளிதிலறியக்கிடக்கின்றது திவ்வியாகமங்களிவ்வாறே செபபுகின்றன ஏனைய மதவாதிகள பஸ்மதாரணஞ் செய்யாவிடினும், அது அவர்கள கோடகளுக்கு விரோதமுறதன்றாம் மற்று ஒத்ததேயாகும். பூர்வீகமதங்களயாவும பஸ்மத்தைப போற்றியே வந்தன. மோஸஸ் எழுதிய புதககத்தில நீறறை நிறையப்பூச விதியுண்டு. ஜொராஸ்டா "ஜெண்டு" (Zend) நூலும நீறறைப போற்றியதுண்டு பூர்வீக ரஜிபது நாடடிலும சாம்பரைச் சேரித்து வைத்ததனா. வேதத்திலுளளது நீறே நவீனத்தோராகிய கிறிஸ்தவாகளும (Ash Wednesday) சாமபறறிருநாளென வோர் விழாகொண்டாடுகிறாகள். முஸ்லீமான்களின் மசூதிகளில பூதியளிபப தின்னுடடிலுணடு. இதனால எககாரணத்தாலும் "பூதிசாதனம" ஓமததிறகெனவெழுந்த சிறபபுககுறியென்பதுதவறு. கட்புலனுககெடடா காதத்தனையடையககுறிகளை விருமபிய எமமதக் குறிகளுககுமிதுவே மிககுறி ஆயினுஞ சைவாகமத்தில் சிறப்பு வழியாய் நீறறைகொள்வதுமுண்டு உணமைகளின் குறிகள (Truths' symbols) எனறும உணமைகளை (Ultimate Truths) என்றும இருமுறையாக காலவேறுபாடடையும, பக்குவ வேறுபாடடையுநோக்கி தீக்ஷாடாதிகளும, சரியையாதிகளும், திருவுருவாதிகளும கொள்ளபபடுமபோது சாமானியவாசிரியனு ஆண்மையின் குறிகளாகவும், பிறபபைபகறற முடிவிலவரும இறைவனுருவாகிய "ஸதகுருவினால" உணமையேயாகவும எடுததாளபபடும இவ்வாறுலகமனைத்து முய்யவேண்டியே உமபர்பிரான் உண்மையாகமங்களை யுரைத்தருளினா ஆயினதிகாரிகளினனுரென எடுததோதவில்லையோவெனினபிறபபைக்காரணமாக வெடுததெங்குங கழறியதில்லைகண்டீர். எத்துணைப் பாவமியறறி வருந்தியிருபபினும் "பஸ்சாததாபம" (பின்னருருகுதல-Repentence) கொண்டு, தனனகங்குழைந்து, தனிமுதலைத்தேடினா அதிகாரிகளாவார், பூததயையுளளோரேயிதறகதிகாரிகள்என்று கூறபபடடிருககின்றது கிறிஸ்துநாதன் பரிசேயர்கள் (Pharisees) முதலிய வெளிவேடததாரைக கடிநது, எப்படிப்பட்ட பாதகியாயினுமகங்குழைந்தழுவாராயினவரையுமேற்றுதரித்ததுபோன்று சைவாகமும "ஶுஶுரூஷாஸாரவிய ஸ்ரூ" (டமபாசாரங்கடிநதவனும்) "தியாஞாநவிஹீநஸ்ரூ" பொய்ஞானம் விண்டவனும்) "யதிம்விதுஹுஹெவெவ

ஸ்ரீகுருதேவ வாயுஷ்கம் । தகவும் கூஷ்டோதாஷ்டவவரிவ-ஷ்டு ணும் தருஸ்ரெத ॥" "பிழைத்ததெலாம் பொருத்தருள்செய் பெரியோய்" என்று அகங்குழைந்து அழைத்தலறிநிற்பின் சிவதர்மத்திறகதிகாரி என்று வேதமவியந்துகூறும். அந்தியஜனாயினும அதமனாயினும பாவத்திற்குப் பஸ்சாததாபம் பொருந்தினவனாயின் அதிகாரியென்று வாயுசங்கிதைவழங்கும இதனாற பெறபபட்டது யாதெனின் யாவருஞசைவாகலாம யாமெல்லோருந் தோஷமுடையோரே தோஷமிலலாதவா யாவருமினறு இவவுண்மை "சதாசிவாதிகளுந் தோஷமுடையவர்களே" என்ற "ஸ்ரீமாஹேஶ்வர ஸ்வரூபாதி கூபாரோரவ்யாதி காரு ஶிவ கூபாரூஸ்வரிராமா ஹா ரொஷாவஸ்ரெவ வஸ்ரகு ॥" எனவரும வாக்கியம்நிறுதகதும் இறைவனொருவனே என்றுஞ்சுத்தன்:—

"கூராதி ஶுவஸ்ஸ்ரெஷ்ட ஸ்ரீமாஹேஶ்வரவாஸ்ரீஶ்வரவகு ।
கூகு கவரிஸ்ரூரா கூ கூரயம ஶிவஉஹ்ரெத ॥"

என்ற வாக்கியம பிறநகது அஞ்ஞானம் பாழ்த்தொழுகி மலபரிணிப்புண்ட சாமபிரமங்கள் கூடி நாமபிரமமெனத்தருக்கி யவஞானம பேசுவதும், மலமூரிதசதுமபுமுடலைச் சுமநகதவெமமனோரிற்சிலர் கலவிச்செறுக்கு, பணச்செறுக்கு, ஜாதிசெறுக்கு, உதிரியாகசசெறுக்கு முதலியவைகளைக்கொண்டு யாமபெரியாரென்று செறுக்குவதுமெறுக்கோ. "குற்றமே பெரிதுடையேயம" என்றார் குணமெனுங்குன்றேறிய கொறறவரும். ஆதலின எத்துணைப் பாவியாயினு மவனையுமாதரித்துப பாவிப்பஸ்சாததாபம் போதித்துப் பரமனுக்காட்படுததுதலே பண்புடையா பரிசு. இவன மாபாவி இவன்கூட்டுறவு கொடிதென்றும், இவள் பெரியவிபசாரி இவளுட வரையாடலாகாதென்றும் தருக்குவதெல்லாம பசுநூறகொள்கைகள. கண்டவுடன் சீற்றங்கொள்வதுபசுக்களியறகை. "ஶிவரீரூரு-ஷ்ரணாம் தஸ்ரொவஶிவ ஸ்ரகு" என்றவசனத்தால பேரிரக்கங்கொண்டு எம்மனோர்க்கருளுங் குணமுடைத்தாதனோக்கியே எம்மிறைவனுஞ் சிவனேனப்படின், சிவனைச் சார்ந்து சைவராகுமயாமும் அவ்விரக்கங்கொண்டருள் வழிபற்றி அருளுங் குணமுடைத்தானலன்றிச் சைவராகோம். ஆகவே' எவ்வகைப் பாவிகளையுங் கடிநதொதுக்காமற் சைவராக்கவேண்டியது சைவர்கடமை; அப்படியே எல்லோரும் சைவராகலாம். ஆனல்

சைவரான பிறகு நடைகோணுவது மொழுக்கங் குன்றுவதுங் கொடிது மதுபானம் புரிவது மகாகொடிது. மதுபானம் புரிபவாக்குக் கடவுள கொடுதத அறபுத ஆநநத வுலகம பொய்த்து மது செய்த வுலகம் மெய்ததும விடும. ஆகலின் அது கொடிது. அதினுங்கொடி துயிரசெகுத துண்ணல. இவைகளை யறவே யொழிததாலன்றிச சைவராதல முடியாது சைதனனியரெனுந தன்னியர் இனிய கானங் கொண்டுக் கடைவழிசென்றபோது கயவர், களவா, கடியா, வெறியா, களுண்டோர, காமங்கொண்டோர், வேசிகள், எலலோரும ஓடோடிக கணணீரசொரியக கரதாளமபோட்டுக கனிநதவருடன் குழுமிககூத்தாடினா என்று கேடடேம. ஆ! என்ன ஆநநதம்! சதுரிழநதா சாதுக்களானா ஆனுலனபாய்ததிரிநத வன்னாமீண்டுங் கோணலைக காணராயினா. ஆகையாலுயயமேவண்டினோஉயிரசெகுத்துண்ணுமையைக் கொளள வேண்டும. எவவுயிர்ககு மபயபபிரதானம செய்வதைததவிர வேறுதானம கிடையாது மதுமாமச விவாஜனம் சைவர்ககினறியமையாதன அநதோ! மேறறிசையிலுளளாரும அவரைப பினபறறிய கீழநாடடாரும தெய்வஸமபத ஆததுமஸம்பதினறி நனமைகள்போறறீமைகளையும, அறிவுபோலறியாமைகளையுமியறறுவதைக கணணுறுமபோது எநகெஞசம பதைபதைததகநதோவெனப புணணுநாத போது கிடையாது உதாரணமாக கொலைகளம (Slaughter house) குடித்துறைகள (Liquor shops) முதலியவைகள எங்கும பரவிநின்றன. கபபறறுறைகளிலும ரயிலஸ்டேஷனகளிலும குடிகककூவியழைககும போரடுகளையும பலலுயிர்செகுதது விருநதிறகு விருமபி யழைককும விளமபரங்களையுங் கணணுறுமபோ தெமமனம வெருதுகிடককும "அநதோ! உலகமடங்கலு முணமையுணாநது அனமை வளாதது, அளவளாவி அருளாநாடி நிறகுமோ, அககால மெக்காலமோ, கடவுளின குழநதைகளுட் கலகமொழியுமோ, கபடங்கள நீங்குமோ, வருததநதணியுமோ, பிணிகளபாறுமோ, அங்குமன்பும், இங்கு மன்பும, எங்குமன்புமாய் என்று தழைককுமோ" என ஏங்குமேவம புனமதம பேசிக புலம்பு மொழிகேடபோமாயின் "அநதோ! இறையையுறறு நிறையன்பில்லா வாழ்வுமொருவாழ்வா? இறையன்பிறகுதவாத ஞானமுமொரு ஞானமா? இறையனபிற் கிணங்காத கிரியையு மொருகிரியையா? "இறைவன் கழலேத்து மினபமினபமே" "சிறறம்பலமேய செல்வன் கழலேத்துஞ் செலவம செல்வமே" என்பேம. மற்றையின்பத்திற்கும் செல்வததிற்கும உலகர் படும்பாடு என்னென்பேம். தற்காலம் வெகு

சிலர் தவிர மறையோர் கண்டதேகாக்ஷி கொண்டதே கோலம் என்று செம்மறிகளையொத்துச் செத்துவீழ்கின்றனர். படித்தவர்களிவ்வாறு பணத்திற்கு மிகுதியிரு வினைபத்திற்குமே மாண்டு மணணுவதைக் காண்டொறுங் "கலலாதவரே நலலவாகள நல்லவாகள கறறு மறிவிலாப பேதைகளுக் கெனசொலலுவேன்" என்று இரங்கிய நந்தாயுமான பிரபுவின் றிருவாகுமனதிறபடும். மிருகபபிராயாகளாயுளள கலவியில்லாப பெணடிருடன கறறறிவுடைய ஆடவாகளாகியயாம் படுநதுனபம மலைபோனிறகவும், கறறறிவுடையாடவாகளு மிபபடி அருளஞான மிலலாது அவஞானம பேசியும, அருளை மறநதும நிறபி னக்கோலமெவாகள மனதைததான புணணுககாது இறைவன் கழலேதகுதறகிசைநத கலவியை ஆணபாலா, பெணபாலரிருவாகளும கற்று அருளை நாடாதவரையில உலகததில துனபமொழியாது. இவவெணணங்கள் எமமனதிறபடவே யாமபடட துயரமினைத்தெனச சொலலமுடியாது ஒருபெரும பூமபொழிலை போன்ற இபபுவனமானது முடகளமூண்ட பாலைவனமாயிறறே எனறு எநநெஞசமநொநாதது ஆனாலும பூரணசநதிரனபால மாரி பொழிநது தனது வெணகிரணங்களை வீசிவிறிநினறு வானையும பூமியையுமொரே யானநத வெளளநதமிழததியதைக கண்டநும ஒருவாறெமமனநேதறி "பெற்றதாய ஒருத்தியிருககப் பிளளைக்குத் துயரேன்" என எமமனததுயரமாறியது ஓபககநதுயரு மோரபககங களிபபுங்கொண்ட வககணம முதலவனையுறறு "ஐயனே யருள் பெருகுமா றருளுதி - அன்பே யோங்குமா றுன்னுக - கருணையே யுன்னைக் காணுமாறருளுதி - அன்னாய் எனனை நின்மடி மீதிருததி - உயிர்க்குறு துணைவ உலகனைதது முனவயமே வரபபுரிவாய ஒப்பிலாவோருவ ஒலமிதை கேட்டருளுதி அருளே! அன்பே! இன்பே!" எனவுடல குழைநது தலைதாழுததி மனததால முதலவன குஞ்சிதபதத்தை யிறுகத்தழுவி, முததமிடடு, கமைமலர்சாததி, கறறுவினை மனம்போலக கசிநதுருக அருள்புரிக எனறு மனநெகக அவனருள வழிநின்றேம.

அன்றிரவுமுதல் எலலாச செமமை நலங்களுககு முறைவிடமாகிய சைவாகமங்களின் மாட்சியை யுலகின ருணர்நதுய்யுமா றுபகரிகக வேண்டுமெனு மடஙகாவாசை எமமிதயததிற குடிகொண்டது சைவாகமங்களின பெருமையைத திருவருடடோன்றல்களாகிய "ஞானஸம்பந்தாதி நம்பரமாசாரியாரா நாலவர்களுங குறிப்பாலுய்த்துணா வைத்தருளினர். உண்மை பாஷியக்காரராகிய ஸ்ரீ கண்ட

யோகீந்திர ரிவவாகமங்களின் பெருமைகளை மிக்கமகிழ்ந்து போற்றி னர் அண்ணலாகமங்களி னருமையை யருளலமுணர்ந்த அரதத்த மூர்த்திகள் அவனியோரறியுமா றகமகிழ்ந்தருளினர். புன்னெறியா ளர் பொறாமையுடன பொறிதத தூடணங்களை நிர்மூலபபடுததிய ஸ்ரீமத - அப்பயதீக்ஷிதர் பெமமானருளிய பெரியவாகமங்களின் பெற றியை பேரன்பிறபரிந்து கொண்டாடினர். மறறும் "பிரம்மவித்யாத் வரீந்திரா" "நிஜகுண யோகீந்திரர்" முதலிய புனிதவாசிரியாகளிவை களின மாடசியை மணந்தருளினர் விததியாரண்யரு மாகமங்களின் இன் சுவையைப பருகிவாழ்ந்தனர் வேதவிதயா பாரங்கசிலர் •கள வியந்து கொண்டாடும மெய்யாகமங்களின மேனமையை யுண ரந்துய்ய வழியறியாத பொல்லாப பொயமையாளர் புலமபிய பொய யுரைகளைக் கடிந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ - சோமசுந்தரநாயகர் அவாகளும், தூாதத தூாமதவாதிகளின் தூாகக்ந்த துருந்திகளைத துலைத்து நனமத நறுமணங காழுரைகொண்டு வெறறிகொடிநாடடி இறைபணியி யறறலே யின்பவாழவாகச கொண்ட வெமசெந்திநாதய்பா அவாக ளும சிவாகமநிநதை புரிந்த சிறியோாகளைச சினந்தும தண்டமபுரிந் தும சீாபடுததினர். இவவாறுலகாசெய்த தவபபயனுயுண்மையை நிலைநாடட வெழுந்த சைவநன்னெறியாளர் நாடடிய நலலாகமங்க ளின்றிறததையுணரும பாக்கிய மடையபபெறற யாமும சிலகூறு வானமுடங்கியதறகு மோர் காரணமுண்டு யாம பிரபஞ்சகாயதரி யென்று வைணவா கொண்டாடும "இராமானுஜ நூறறந்தாதி பாடிய "திருவரங்கத்தமுதனார்" எனும வைணவபிரபந்தகாததா மபிறறோன்றியவரேயாம். எமது பிதாமகரும வைணவபபறறும மாயாவாதஞானமுமொருங்கே கொண்டு கைவலலிய நவநீதம ஞான வாசிட்டமரிபுகீதை முதலிய நூலகளைக் கனவிலும் மறவா நீராவா வழிவழிவந்த வைணவ வபிமானமு மெமமை விட்டதின்று. மாயா வாதமலைவு மெமமை வாடடியதுண்டு வெகுநாளவரை வேதாந்த தேசிகா பிரபந்தங்களையும, தெனகலைப பிரபந்தங்களையுங் கறறுவந்தே மாயினும பாரபக்ஷமின்றிப் பல்மதங்களையுஞ் சீாதூக்கிய பாாக்கும் பெரும்புண்ணியவசத்தால் சைவநன்னெறியைச் சாரும பாக்கிய மடைந்தேம.

யாமாங்கிலங்கறந்த திரிசிரபுரததிற கிறிஸ்தவா கலாசாலையிற் பயின்றகாலததில கிறிஸ்து மாக்கததைப படிக்கநேரந்தது. அன் றியுமாங்கில நூல்வலல ஹக்ஸ்லி (Huxley) டிண்டல் (Tyndall) ஹ்யூம் (Hume) மில (Mill) இங்கர்ஸால் (Ingersoll) முதலி

நாத்திகர்களியற்றிய நூற்களையுமதிகம பாராடடிவருதேம. மதவிஷய மாய் எநதநூலகபபடினும அவாவுடனூணுற்கம விடடு வாசி ப்பதெம்மியறகை. திருவருடபாங் கவவழியிலேயே செலுததகி யது. இன்றும சமாசாரபபத்திரிகைகளை வாசிக்குமபோது நாடடு விஷயம மோடடு விஷயமாதிகளை யொதுக்கி மதவிஷயங்களேதா வது காணபபடினதையே படிபபேம. அநதக் காலததில எமக்கு சைவசமய மினைதெனவும, சைவ நூறகளிவை யெனவுநதெரியாது F. A. கிளாஸில படிததது வருதபோது மதவிஷயங்களிலதிக ஊக கங்கொணடு யாம படிபபதையும பலசநதேகங்களகொணடு மனந தளாநது முகமவாடி வருநதுவதையும அடிககடி கணணுறற எமது நணபரொருவா "அனபரே மலைகோவிலநூறறுககால மணடபத தில ஒருவா மிகவுந தாககிக நெறிமுறைபபடி நியாயம பிறழாது வெகு அருமையாய்ப பிரசங்கம செய்கிறா ; நாம போய்க் கேழப போம" எனறுசாவினா அபபிரசங்கியா யாவரெனின எமமைப போறபலரையு மீடேறறுமாறுவநத ஸ்ரீலஸ்ரீ - ஸோமசுநதரநாயகா எனும பெருநதகையாரே அன்று அவாருணலங்கொணடு பிரசா திததது "திரிபதாததம" எனும பெரியவிஷயமாம அவாது பிரஸங்கததின காமபீர்யததையும, மாதுரியததையும, அனபையும, முனபின் முறணின்றி நியாயநெறிபபடி மதிநுடபததுடன பிரஸங் கிதத வனமையையுங் கேடடது தான யான் சைவததைபபறறி முதல முதலில கேடடதாகும. அபபெரியவருடன பழகாத பக்ஷத தில நாததிசனாபிருபபேனோ, அனறிக கிறிஸ்தவரா யிருபபேனோ, அன்றி மாயாவாத மருடடலைக்கேறி சாதியபிமானங்கொண்டு சது ரிழபபேனோ, அலலது ஒனறினும பறறுண்பதுமுறங்குவதுமாயிரு நது காலங்கழிபபேனோ தெரியாது அபபெருமானுடன மூன்று நாளவரை யிடைவிடாதண்டிப பல கேளவிகளை நாததிகரீதியாக வும, வைணவரீதியாகவும, மாயாவாதரீதியாகவுமவரைக் கேடடேம. குழநதைகளிடமனபு பாராடடுவதுபோல எமபாலனபுகூாநது எல்லா வறறிறகுந தகுநத விடையளிததுத தாமியறறிய "ஆபாஸஞான நிரோத" முதலிய நூறகளடங்கிய ஒரு தொகுபபை (Set) எனக் குதவித் தோன்றுஞ சநதேக மனைததையுங் குறிததது அடிக்கடி எழுதியனுபபுமாறு கடடளையிடடனர் பிறகு யாமடைநத பேறு களை யிங்கு விரிக்கவேண்டியதிலலை சைவசித்தாந்தமே மெய்யத்து விதமென மெய்யும் புளகமாக யாமுணர்நதனுபவிபபது முழுமையும் அப்பெருமானுற்றான்.

இனி யிவைகளுபநிடதங்களிற பெறபபடடதோ வென விசாரிகக வேண்டியதாயிறு சூதிரர் புனைந்த பிரமாணமற்ற புதுமதமென்றா பல பிராமமணா வேறுசிலரிதை வேதபாஹ்ய மென்றா. பாஷ்யாதாரமற்ற மதமெனறா வேறு சிலா அககாலத்திறருனஸ்ரீமத. அபபய தீக்ஷிதமூதகிகளுளிய சிவததவ விவேகம, பிருமம தர்ககஸ்தவம முதலிய நூறகளையான படிகக நேரந்தது. சிதமபரம பிரமம விததியா பதிராதியாயிருந்த ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரியாரிடமிருந்து அந்நூறக ளெனகு கிடைததன உபபிருமம ணங்களி னேறறததை பது முதலாநத தான யாணுரை நேரந்தது. சங்கரருளபட மறறைப பாடியககாரகளெலலாரும தவறிபபோய் தாறுமாறுபப பிதறறிய பொயயுரைகளென் மனதிறபடடது. இபபாடியককாராகளுகது முந்திய இலைங்க கூரம ஸ்காந்த சைவாதிபுராணங்களில உபநிடத வுண்மைகள எளெனகககிடந்தமை யெனகுத தேதானறியது ஸ்ரீகண்டரென வொருவா பிரமஸூதிரங்கடகுப பாஷிய மியறறி யிருககிறாரெனக கேடடோமேயனறி அபபடியொரு பாஷிய மிருபபதாகக கண்டதிலலை ஒருவாறு பிரமாணங்களினுதாரங கொணடு "சிவோதகாஷம" பலபபடட தேயன்றி சைவ சிததாந்த விஷயங்கள உபநிஷதங்களிற பெறபபடடிருகுகும விஷயமாராயவேண்டியிருந்தது இபபடி சிலகாளிருககையிலஸ்ரீஹரதத்தாசாரிய மூதததிகளுடைய "சுருதிசூகதிமாலை" யொனறு "சிவலிங்க பூபதிகள்" வியாகயானததுடன கிடைததது. அதறகுப பிரதியொனறு யாமெழுதி சிவத்துககொணடு சிவததவவிவேகததுடன ஒததுப்பாரகுமபோது ஸ்ரீஹரததா ஆணடகஷிகளையே ஸ்ரீமதபபதீக்ஷிதா பெருமானெடுததாணடமை வெளியாயிறறு. திரிபதாத வுண்மையும வேதசமமத மெனபதை நன்றாபத தெரிநது கொண்டோம. இசசநதாபபதில மன்னாகுடி இராஜாசாஸ்திரிகளவர்களுடைய நலலபிபபிராயததுடன "முததுசிவத விஜா" என்பாரிநதலிபியில வெளியிடட ஸ்ரீகண்டபாஷ்யமுமெமக்குக கிடைத்தது. சைவம உபநிஷதங்களிற பெறபபடட தெனபதை யாமுணரவே உபநிஷதங்களை மற்றுமொருமுறை யததியயனஞ செயயததொடங்கினோம. அதன்பிறகு சங்கரர், இராமானுஜா, மததுவா முதலியவருரைதத பாஷ்யங்களையும, ஸ்ரீகண்ட யோகிகளின் பாஷ்யங்களையும உபபிரும்மணங்கடகிணங்க கூறாது யோஜிககவே, சிலபாடியককாராகள செய்த சூழ்சசிகள வெடடவெளியாயின. உபநிஷதங்களில நிர்கு குணபபிரமம சகுணப பிரமமெனபவைகளின பிரஸ்தாபமே கிடைக்கவிலலை யென்

றும், ஜகன்மிதத்தை, ஜீவன்மிதத்தை, ஈஸ்வரன்மித்தை யென்பவைகள் மிகைத்ததில்லை யென்றும், மாயையிற்றனியுணர்வு ஈஸ்வரன் கிடையாதென்றும், அநேசுவரர்களாகிய பிருமம் விஷ்ணு ருத்ராதிபசுக்கள் ஈசுவரரல்லரென்றும், ஸ்ததியாயுமாநுதேம வேதபாஹ்யமதம் "பிரசசனன பௌத்தமே" யன்றி சைவம் வேதமய மென்பதையுங் கண்டோம். இவ்வாறு யாமாராயசி செய்துகொண்டு வருகையில் காரிவாசி - செந்திநாதையர் அவர்கள் "விஜயதசுலஜம்" என்னும் பத்திரிகையில் உபநிஷத்திற்குச் சிறியார் செய்தபொய்யுரைகளை யெல்லாம் வெட்டவெளி யாக்கி மெய்ம்மை யெமக்குக் கிட்டியது. அதற்கு மறுப்பாபோல பிருமமனிதயா வெனும் பத்திரிகையிலெழுதப்பட்டதும் எமக்குக் கிடடின. நாகை நீலலோசனி, விவேகதிவாகரன் முதலிய பத்திரிகைகளிலும் பிருமம் விருதியா பத்திரிகைகளிலும் சைவமாயாவாதக்கக்ஷிகள் வெருவாய் வந்தன. இரண்டையும் பாரபக்ஷமின்றிச் சீர்தூக்கின் காலையில் வெற்றுரைகளினைதையும் வெறுத்துச் சைவ விஷயமே சானறெனக்கண்டோம் யுக்திவாதமாக மாயாவாத மத்தத்தை மறுத்துயானெழுதிய பகுதிகளுமுண்டு எமக்கவ விஷயத்தில் ஸ்ரீ செந்திநாதையர் அவர்களுடைய திவியோக்திகள் செயத உபகாரமொன்றாற் சொல்லுந் தக்கமைத்தன்று. ஈச, கேந, கட, பிரசின, மாண்டூக்கிய, மாண்டூக்கிய, தைத்திரிய ஐதரேய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரணிய, சுவேதாசுவதர, ஜாபால, அதாவசிரஸ், அதாவசிகை, கௌஷிதகி, மைத்திராயண்யாதி முக்கியோபநிடதங்களிற் சைவவுண்மையே வெளியாபட்டதன்றி வேறொதுமு பெறப்படவில்லை யெனறு நன்றாய்த தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீகண்டா, ஹரதத்தா, ஸ்ரீமத - அப்பயதீக்ஷிதர், முதலியவர்களின் துணைகொண்டு "உபநிஷத" விஷயமாக எமமாராய்ச்சியை யொருவாறு எழுதிவைத்ததுண்டு ஒருமந்திரத்தினோ பாதிசகுணபிரம விஷயமென்றும், மற்றோபாதி நிர்குண பிரமவிஷயமென்றும் வந்தவாதாரங்கொண்டு பிரிப்பது? சகுணப பிரம விஷயங்க ளென்பவை முன்னும், நிற்குணப் பிரம விஷயங்களெனபவை பின்னும் வந்திருந்தாலும் முந்தியது பூர்வபக்ஷம்; பிந்தியது சித்தாந்த மெனக் கொள்ளலாம் முன்னும் பின்னும் பின்னும் முன்னுமாகக் கிளம்பிய வசன சமூகங்களிற் கொஞ்சமும் நியாயமின்றி எவ்வாறபடிக் கொள்வது? ஓரே பரவஸ்துவைக் குறித்து "அபஹதபாபமா" முதலிய தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டதுபோல "சதுதியகாம சதுதியஸங்கல்பாதிகளும்" விரிக்கப்பட்டதுண்மை. "இதிஹாஸபுராணபயாம வேதம ஸமுப

பிரமமயேத" என்ற வாக்கியத்தினபடி இதிஹாஸ புராணங்களின் மூலமாக உபநிஷத்தங்களாததஞ செயயபபடல வேணடுமென்று விதியிருககப பிததந தலைகேறிபபிததுரை பகாவதெலலாம பாஷியமாமோ? இராமானுஜா விஷயமாக தீக்ஷிதா பெருமானுபயோகிததடிக கடிக கூறிய வசனஙகளான "[illegible]" "[illegible]" "[illegible]" யுகதிவாததைகளகாடடிலும உபபிருமமணம பலமுடைதது "[illegible]" ரிஷிகள் ஏறகனவே நிச்சபததிருகக பெரியாககையமேன்" என்பனவைகளைசசஙகரா பாஷியவிஷயததிலுமுபயோகிககவேண்டியதாயிறறு. அவா பண்ணிய கிலுஷ்டகல்பனைகளும ஓவவாவுரைகளும, முனபின முரணகளும எமகுச செமமையாயத தோன்றின. மூலோபபிருமமணஙகளையும வாவழைததுச சோதிககுமபோதுயான கொண்ட வபிபபிராயஙகள வேறானறின எமமை யீடேறறவன்றோ கடவுளைபபறறிய விசாரணை. அபபடியொரு கடவுளுண்டெனறு கூறியு மகககடவுளும மெமமைபோல மாண்டுவருந்துமெனறும, அதுவும் பலபநதஙக ளடைநதனவெனறுங கூறுவதாயினது நாச்வாநிநதையலலவா? உபநிஷதஙகளில அதுதுவாகளைக கடநத அம்பலத்தானே பரனென றுணாததிபதையும, அவன, உமை, தேவாக்மகக்தி, ஆகாசம் பாவியோமம் முதலிய பெயாகளா லழைககபபடட மாதுமணுளன எனபதையும் பாரததுத தோநதேம கீழிடட 21-ததது வஙகள பேசபபடடபடியே மேலிடட சாலகியதியாதித ததுதுவஙகளும சாதாரகியாதி நத்துவஙகளுமுணடென உபபபிரமமணவாதாரங கொணடு தெரிநதேம எம்மைப பெறறெடுதத பெரன்னையே நகநுவதாக்து விகங்களிற் கலநது ஸம்ஸாரதிசையிற நிரோதாயியாக மறைநது மறக்கருணை புரிவதையும் இருவினையொபபு மலபரிபாக முறறகாலததி லவளே சறகுருவாகி ஸம்ஸ்காரஞசெய்து அறக்கருணை புரிவதையு முணாநதேம் சைவததிலேயே மகாவாக்கியங்கள சாமான்ய வாக்கியங்களாகாது மகாவாகியங்களாயினமைகண்டு மகிழநதேம. முன்னிலைச சுடடொழிநது முன்னோனிலெனனை யிழநதின்பதுகாவதன்றி முனைததுத தோனறுவது பநதமென்றுணர்நதேம. பிரபஞசப பலவிளையாடடயாநத பாலன, பேரின்பபபசியுறற காலையிற பாதமபற்றி அமமே அபபா வெனும்போது கண்ணேயென்று கையாலெடுததுத "தம்மிருவர்க்கு மிடையிலிருத்தி யின்ப

முண்டுவோ" என்றமையே பேறெனப பெறறேம். இன்பநிகழத்து விதமே யினிய பிருகதாரணிய மொழிநதமைகண்டு மகிழ்நதேம உபநிஷதமும பிரமசூதிரமும சைவமணததையே கொணடு கமழ்ந ததை நுகாநதேம.

எஸ்லோருங் கண்டு களிகுமாறுணாதுங் குறிகளான கோயிலகளும திருவுருவங்களு மெவவுண்மையை விளக்குவன என்ற வுண்மைகளையும ஆராய்வதெம முயறசியாயிற்று பன்னூலகளும பகாநத சைவசிததாநதபபண்பை யேயிவைகளும போறறினமையைப பார்ததேம அன்றே வுதமாகட காடபடடு சைவநெறியே யுய்யு நெறியெனப படிநதேம மெயகணடான வழியே மெய், மெய, மெய், மறறைப பொய்கணடாரு புதிதத பொயவழிகள பொய், பொய, பொய், பொயயே யெனவிணடேம. மேறறிசையாரகளி லனபு மறிவுங்கொணடு பொய்களனைததையும போககி, மெயயிது வெனத தோநதமையுஞ சைவமாகவே யிருபபதை யாறுணரும்போது யான டைநதவின்ப மிவவளவெனறு சொலலமுடியாது "பொய்வநதுழ லுஞ சமயநெறி புகுதவேணடாம்" "இராஜாங்கததி லமாநதது வைதிக சைவ மழகிதநதே" என்ற நநதாயுமான பிரபுவின றெய்வ வாககின் றனமைதெரிநதேம யாகவழி மோகவழி போக்கி, யோக வழி ஞானவழி பறறினேம யாம் கஷடபபடடுக கனிவடைநத காரணத்தால் எஞசகோதரகளாகிய என்ற வெல்லாமாநதாகளு மிதை யடையபடடுமென்று "புகிபபதறகுச சேரவாருஞ சகததீரே" என்ற படிச சிலசொலல வெணணினேம. தூததுக்குடிச சைவசிததாநத நண்பாகளெனனைப பொருடபடுததி யழைததபோது "சைவாகமபி ராமாண்யம்" எனு மிவவுபநியாஸததையே விரோதிகிருதுஸுமா கழிமீ 3உ (18-12-911) ஸோமவாரதததனறு எமசிறறறிவிற கெட டியவரையி லொருவாறெடுததுரைப பேமாயினேம

சைவாகமப பிராமாண்ய மெனுமிக கிரநததில சைவாகமங்கள பிரமாணங்களெனபதறகுரிய வைகளையே முககியமாய் எடுததுரைகக நேர்ந்தது [சிவாகமங்களிற பெறபடடும, முடபொருளுண்மை, நாற பதவிளககம, ஸநதொழிலியலபு, அதுதுவிதமுண்மை, அத்துவா சோதனை, அவததைகளிலககணம, தசகாரியம, தீக்ஷைகளின்றிறம, முதலிய பலவிஷயங்களும மிகுந்த பேரொலிமுழங்கும மஹாசமுத திரமபோன்றுக கிடககினறமையால் விரிவஞசி சைவாகமம பிரமா ணம மென்பதறகு எவ்வளவுவேண்டுமோ அவவளவு வரையிவைகளை யிதிலெடுத்தாண்டு விரிககாது விடடேம. இன்னசிலகாரணத்தால்

வேதநூற் பிரமாணத்தை யொப்பினாக்கேயிஃது மிக்கபயனை விளைக்கும் முன்னரே யாங்கூறியவாறு சைவாகமங்களிற் பெறப்படும் விஷயமெச்சமயத்தாகளுக்கும மூலமாய் நின்ற மெய்ம்மையையே கொண்டதாகையால, சமயநோக்குழி யதனையெடுத்துரைக்கவெண்ணியுள்ளேம். இதுவரையிலுமவ வுண்மைகளை யொருவாறுங்கில முணர்ந்தாகளறியுமாறு ஆங்கிலத்திலுஞ் சிலவெழுதியுள்ளேம். யாமாங்கிலப்படிப்பிற் சிறிது தூரஞ்சென்ற வளவிலெமக்குணடாகிய வையங்கழச்சிகளே யெம்மைப் போன்ற வாங்கிலங்கற்றாக்கு முண்டாயிருக்கு மென்றெண்ணியே பெரும்பாலு மாங்கிலத்திலுரைக்கப் புகுந்தேம். "நலம்தொன்றடைவதற் கிடையூறு நாதனே பலவுளவன்றே" என்றார் பெரியார். இடம், பொருள், ஏவல் முதலியவைகளெம்பா லமாந்திராக காரணத்தாற் போலும், சைவ வுண்மையை வெளியிட யாங்கொண்ட வெண்ணம் நிறைவேறவில்லை. என்றாலும் மனந்தளராது "முயற்சியின் வாராதுமுந்திகளுளவோ" என்ற பட்டினத்தடிகள் வாக்கைக் கடைப்பிடித்துமுயன்றேம்.

யாமிதுகாறு மெழுதியவைகளில் ஆங்கிலத்தில் (1) The Inner Meaning of Siva-Linga (சிவலிங்க விளக்கம்) (2) The Theory of God (இறையியுற்றவுரை) (3) The Rationale of Symbolic-Worship (திருக்கோயிற் றிருவுருவாதிகளினுள்ளுரை விளக்கம்) (4) The Ways of Sanctification or the Esoteric significance of the Four Paths (நாற்பதங்களினுட பொருட்குறிப்பு) (5) The Satguru-darsana (ஸத்குருதரிசனம்) (6) The Malatrayas (மலத்திரயம்) (7) Samsara Chakra or the Wheel of Progress என்பவைகளும்; திராவிடத்தில் (1) வைதிகசைவப்பிரபாவம், (2) சைவாகமப்பிராமாண்யம் (3) மலத்திரயம் (4) ஸித்தாந்தசைவமென்பவைகளுமாம். இவைகளித் தக்ஷிணதேசத்திற் கூடிய சைவமகாஸமாஜங்களிலும், ஆங்காங்குள்ள அங்கசபைகளிலுமெம்மாற் பிரசங்கிக்கப்பட்டன. பிரயாகை (அலகபாத்) யில் நடந்த விரண்டாவது "ஸாவமதமகாஸபைக்கெம்மைச் சைவத்திற்குப் பிரதிநிதியாக சைவஸமாஜத்தார். அனுப்பியபோது ஆங்கிலத்தில் "Symbolism—a Study of its Rationale" எனும் விஷயத்தை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறினேம். இவை எஞ்சிற்றறிவுக்கெட்டியவரையில் "புறச்சமயிகளுன்றி விசாரிக்காத காரணத்தால் நஞ்சமயத்தினமீது பொறித்ததுருக்திகளைத் துலக்கி யுண்மைகளெவ்வாறையமறப் பிறருக்குப்போதிக்கப

படவேண்டுமோ அவவாறு தகுந்த பிரமாணங்களுடன் எடுத்துரைக்கப பட்டவைகள். கலகத்தா ஹைகோர்டுஜடீஜ ஸதாநந்தரது மிக்க தண்மையுடன் வகித்துகொள்ளதிபெற்றவரும், இபபோதும், தேசத திற்கும, மதததிறகும, விடாதுழைத்துவரும வீர தீர சிகாமணியாயிவ்விநதியாவிறகோ இரததினமாகிய "ஸாரதாசரணமித்திரா" சிறியேம பிரயாகையிலுரைத்த விஷயத்தை "The Best Essay on Hinduism" "ஹிந்துமத விஷயத்திலெழுதிய பலவியாஸங்களிலுததமமானது" என்று கௌரவித்தார்கள் மீணடும அவர் எமகனபுடன வரைந்த நிருபத்திலுள பின வருமாறுரைக்கின்றார்:—

85, Grey Street,
CALCUTTA, 20th MAY, 1912

Dear Rangaswami,

Many thanks for your letter of the 11th May Your thesis was really interesting and almost new of its kind so far as North India was concerned. You will do a service to the Hindu Religion if you explain the meaning of the symbols of our religion and so far as I am concerned I shall help you with all my heart

Yours sincerely,
(Sd) SARADACHARN MITRA

"(பிரயாகையில்) நமமால படிககபபட்ட விஷயமுண்மையில குதூகலத்தை யுண்டாகக்கூறு வடவிநதியா சமபநதபபட்டவரை இதுயேறகுறைய மிகக்புதிதாகும நஞ்சமயததிலுள்ள விகிரகாதிகளினுளளுரையை மிகக்விளக்கினால் ஹிந்து மதததிறகே யுழைததாகும் எனனைப பொறுததமட்டில, என்னிருதயபூரவமாக யானிதற்குதவிபுரிகின்றேன்" என்வெழுதியுளளார

மேறகணட விஷயங்கள முக்கியமாய் வெளிபபடுததத்தக்கவை என்பதற்குச சீமையிலிருந்து, ஆரியமதப பணடைநாட பரிசுககுப பரிநதெழுதும புண்ணியவானாகிய புகழபெற்ற ஆநந்த. கே. குமாரசுவாமி எனபாரும பின்வருமாறெழுதுகிறார் —

2-6-12. 39, Brook field, West Hill, High Gate, N.

Dear Sir,

I am very glad to hear of your intention to publish a work on the Iconography of Indian Art. It is very

much needed * * * You could send a paper on the subject to the Royal Asiatic Society or the Indian antiquary I hope to hear from you about the work and wish you every success

Yours sincerely,

(Sd) ANANDA K COOMARASWAMY.

"விக்கிரகங்களினுள ளுரையைபபறறிப புஸ்தகமொனறு வெளியிடப போகிறதாககேடடு மகிழ்நதேன் அஃது மிகவும வேண்டறபாலதொனறு.....ராயல ஏஷியாடிக ஸொஸைடடிக்காவது, இண்டியன் ஆண்டிக்குவெரிகாவது ஒருவியாஸ மெழுதியனுபபலாம. இககிரநததைபபறறிக் கேடகவெனனுவல இமமுயறசிகை கூடுமாறு விருமபுகிறேன" என எழுதியுளளார

வேறனேகாகளுமெழுதிய நறசாக்ஷிபபதிரங்களுமுண்டு."காசி நாதஸஹ" எனும வங்காளநணபர பிரயாகையால "சக்தி" விஷயமா யெழுதிப படிததுளளார அவர யாரெனறு தெரியவில்லை. ஒரு பததை விருமபிய பல கடிதமெழுதியுளளார. இவவாறே விஷ்ணு விக்கிரக விளக்கததைவிருமபினார வேறு சிலர.

இததனைகருங காரணமெமமைசசெனற பதினைநதாண்டாக வெவவிஷயததிலும பொருடபடுததி முனனைகாரக கொண்டுவரமுயனறுவரு மெமது ஆததியநத ஆபத நண்பருமம உலகபபிரசிததி பெறற சிவஞானசிகாமணியுமாகிய ஸ்ரீமான் - நல்லசாமிப்பிள்ளையவாகளின்றூணடுதலேயாம அவரதுபிரோணையினபேரி லவரது ஆங்கில சிததாநததீபிகைப பததிரிகையிலிவைகளிற சிறசில வமசங்கள் வெளிவநதன ஆனால் மாதாநதாபபததிரிகையிற கொஞ்சங் கொஞ்சமாய வருவதாயின் காலநீடிப்பதனால இடம பொருளேவலொனறு மியறகையிற பொருநதாதவனாயினுங திருவருடடுணையை முன்னிடடே யாரமபிதத விததுணிவைச சிவநேசர்கள் முறறுவிப பார்களென்பது எமமுழுநமபிககை பேரூக்கங்கொண்டு பெருமானருமைகளை வெளியிடககணமபூணட வன்பர்களின்றுணையின்றி யாமொன்றுஞ செய்யவலலேமலலேம எமமை யிவ்விஷயததி லுற்சாகபபடுததி யூककமுண்டாக்கிய சென்னை இராயபபேட்டை ஸ்ரீபாலசுப்பிரமணிய பக்தஜனசபையாரகும.தூததுக்குடி சைவசித்தாந்தசபையார்க்கு மெம்மனமுவநத வநதனத்தைக் கனிவுடனளிக்கின்றேம்.

முடிவிற் சைவ நன்னெறியாளர்க்கு யாநதெரிவிபபதொன் றுண்டு. யாமவடநூல் வல்லேமலலேம். தென்மொழி தெரிநதேமல லேம் சைவசித்தாநதப பெருஞசெலவாக்குத தொண்டுபூண்டொழு குங்காரணத்தாற சில கறறுளேப சொறசுவை, பொருடசுவைகளை யெங்குறறமமலிநத வெறறுரைகளிலெதி பாராது சில சொலவே மென வெழுநதவெஞ சிறுமையையும பொறுதது, பெருமான் விஷயமுமிதிலுண்டெனப பெருமை படுததுமாறுப பிராததிக் கின்றேம்.

இங்ஙனம்

சைவசித்தாநதசசெலவர்ககடிமை,

அ. அரங்கஸாமி அய்யர்.

காழிப்பிரான் கருணை பாலிபபாராக.

மெயகண்டதேவன் றிருவடி வாழ்க.

சுபம்.

॥ சிவமயம் ॥

ஸ்ரீ ஜாநஸாவாய வாஸுதேவாய நம: ॥

சைவாகமப்பிராமாண்யம்.

நூல்.

திருச்சிற்றம்பலம்

இனனவுரு வின்னநிற மென்றறிவ தேலரிது நீதிபலவுந
தன்னவுரு வாமென மிகுத்ததவ நீதியொடு தானமர்விட
முனனேவினை போமவகையி னனமுழுதுணாநது முயலகின்ற முனிவர்
மனன விருபோது மருவித்தொழுது சேருமவயலவை காவிலே.

ஈசனெ மையாளுடைய வெநதைபெருமா னிறைவனெனறு தனையே
பேசுதல செயாவமணா புததரவா சிகதமனையாவவனிடந
தேசமதெலா மருவிநின றுபரவித்திகழ நின்ற புகழோன
வாசமலரானபல தூவியணையும் பதிநலவை காவிலே

அத்தகுபொருளுணடெயிலலையுமென றுநின்றவாகசசமா
வொதவொவவாமைமொழிநதுவாதிலழிநதெழுநதகவிபபெயாச
சுதகிரததின்மடிநதொடிநதுசனங்களவெட்குறநகககமே
சிதகிராககெளியேனலேன்றிருவாலவாயரனிறகவே

(ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்)

திருச்சிற்றம்பலம்

மனிதர்காளிங்கேவமமொன்றுசொலலுகேன
கனிதநதாற்கனியுணணவுமவலலிரே
புனிதன்பொற்கழ்லீசனெனுங்கனி
யினிதுசாலவுமேசுறறவர்கட்கே.

வானந்துளங்கிலென்மணகமபமாகிலென்மாலவரையுந
தானநதுளங்கித்தலைதடுமாறிலென்றண்கடலும்
மீனம்படிலெனவிரிசுடாவீழிலென்வேலைநஞசுண
னேமொனறிலலாவொருவனுககாட்பட்டவுத்தமர்கே.

(ஸ்ரீவாகீசர்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

காணப்படு மிவ்வுலகம் யாது? காண்போனுகிய "யான்" யார்?—என்னு மிவ் வினுக்கள் எனது பிரயத்தன மின்றியே என்

னுள்ளத்தில் நிகழ்கின்றன இச்சைதுவேஷம்; இன்பம துன்பம்; விவேகவிளக்கம. ஆஃதின்மை; நன்மை தீமை; புண்ணியம பாவம் முதலிய வெண்ணங்களென்பானிகழவும், இவவெண்ணங்கட் கேறப யானெழுகியும வரவும, இவையனைதது மின்றி என்னுற சேஷ்டிக கப்படுமெ நிலையிலிருக்கின்ற நிவவுலகம; அன்றியும் யான் காணும போதும், கேட்குமபொதும சில காக்ஷிகள சில கேள்விகளோடு மாததிரம் அமையாமல் யான் காணகிறேன, கேடககிறேன் என்னும ஓர் உளளுணாவும் நிகழகின்றது அமமட்டேனு மமையாமற பினனும யான் விருமபினதிகம காணவும், கேடககவும, விருமபாவிடின் காணமலுங கேட்காமலிருக்கவு மோர்சுதநதரமெனக்கு வாய்ததிருக் கினறதையும யானுணாகிறேன். இவவாறே நன்றிது தீதிதெனறுண ருஞ் சகதியும அதறகேறப ஒழுகவும, ஒழுகாமலிருககவு மோர் "சுதநதர" மெனக்குண்டென்பதையும இசசுதநதரமெனக குண் டெனபதை யுணருஞ்சகதி விசேஷமானறெனபாலமாநதுள தென் பதையும யான உணாகின்றேன எனவே "யான" என்பது "சேதன மாகிய" ஒருபொருளெனறும, "எனதெனு மிப்பொருள" ஜட மாகிய வேறொரு பொருளெனறும இசசடப பொருளை யொருவாறு சேட்டிககவும அறியவும ஓசிறுதொழிலும சிறறறிவு மிசசேதனப பொருளிலமைநதுள தெனபதும பெறறாம இக்காரணம பறறியே "செ ஸ்ரு ஸ்ரு ஸ்ரு

நிபந்நஸ்ஸா மெவ்வ ஸாஜ்தாஸ் । ந ஶரீரஸ்ய மெவ்வ ஶுபாதிவஶ்ஶ்ரேகாரணாத் । ஸாஜ்தாஸ் । நெந்நியாணாம் கரணதாஉபஹெஷ்ட விஷயா ஸாதிஷ்ட்டு । யாந்ரஷ்ட்டு ஶுபூநாஸ், நாவிஶேஷஸ்ஸ கரணாந்தரா நபேக்ஷிணெ யாஸ்வஶுபா மெயாவ நாந்ரஷ்ட்டு பெஸாமாஸ் ஸபா கரணஸாவாத் । வாரி ரிஶெஷ்டா நாகரணாத் । [illegible] ஸெயிரேஶ்ரு ஶரீரஸ்ஸ வாயிநீஸ்ஸா [illegible] ஹிநாஹி, பாஸ்ஸ பிவாரிஹாரா பிபாஸ்ஸாஸ்ஸா பாஸ்ஸ நிவ்ருத்தி ஸ்ஸா ரயகஶேஷணா ஸாரயி ஸ்ஸ [illegible] ஸ்ஸாயி ஷாநாந்நீயிந் । பாணாந்திஹிஶகுயா ஶரீரஸ்ரி ஹீரெத் யிரிரவ் [illegible] கூஶுஸ் [illegible] ஸ்ஸாயிந்நவ, நிஶெ மெஷாவ்ஷ கூஶுணா நிபந்நா நாரயாந் [illegible] ஸ்ஸாயிகுவ, [illegible] ஸாஸ்ஸாஹணாரி । நிரி [illegible] ஹவ்தி ரிவ, ரஹிஶ் ரிஷ்ட்ரா [illegible] கரணஸாஸ்ஸா । நிரிஸ்ஸ [illegible] கூஶுணா நிபந்நா [illegible] ஸ்ஸ்ரு விகாரிணஷ் [illegible] ஸ்ஸ்ரு, [illegible] விஷயா [illegible] ஸ்ஸ்ரு வ்ருகு ரெணா ரஸந விகுயா [illegible] ஸ்ஸ்ரு ஸ்ஸ்ரு [illegible] ஸ்ஸ்ரு [illegible] ஸ்ஸ்ரு [illegible]

லும ஏககாலத்திலோவிதச் சோவுமின்றிக கண் செவிமுதலியஇந திரியாதிகளின வியாபாராதிகளினு லொருவாறுணரபபடும. இவ விநதிரியாதிகள நியாமகனுகிய ஒரு புருஷனுடைய செய்கைக குரிய கருவிகளே யெனபதற கையமினறு. சபதம, ஸ்பரிசம, ரூபம, ரஸம, கநதம முதலியவைகளவிஷயீகரிககபபடுமபோது, அதாவதுஸ்வீகரிக கப்படுமபோது, இவைகளை ஸவீகரிதத வொருவனுளன எனபது சரியான அனுமானமே யனறி வேறினறு. இவவாறு சபதாதிகளை ஸ்வீகரிததது சரீரமனறு, இநதிரியமுமனறு, மனதுமன்று; ஏனெ னில அவைகளிடததில "ஸவீகரித தனுபவிககிறே"மெனனும அறி வுகாணபபடாமையான. இசசரீரமோவெனில உயிரறற, அறிவறற, சேடடையற ஜடவணுககளின கூடடம. பாளை சடடியைப போன் றது. மேலும சரீரதத்றகே உணமையில அறிவுண்டெனின, மரணத திறகுப பிறகு அறிவு நிகழககாணகிலேம. இநதிரியங்களுக் கறிவுண் டெனிலமுதலமுதலில இவவிநதிரியங்கள வேறுமபொருளான சபதாதி களை ஸ்வீகரிபபதறகுரிய கருவிகளே யனறி வேறிலலை; மேலு மிவவிநதிரியங்களுககூனமுணடாகிலஅறிவினறிநிறகவேணடும, அதா வது கண, குருடானகாலததும, காது செவிடான காலததும, வாய் ஊமையானகாலததும, மறறு மங்கலான முணடானகாலதது மறிவு நிகழாமலிருககவேணடும. அனறியும பிணததிறகு மிவ விநதிரியங் களுள வாகையாலபபோதும அறிவு நிகழவேணடும. கண கெட்ட பிறகு காக்ஷிமுடியாதாயினும முனன கண்டபொருளை நினைததல சாலும; அனறியு மிவ விநதிரியங்களேதி தனனிஷ்டபபடி யடககி யாணடு நினைதத மாததிரததில மூடவும திறககவும சகதியுடைய வேறொரு வஸது வொனறுளது. இனிமனமாதிகளறிவுடைததெ னில அபபோது, ஓரிநதிரியததின வழிசெனறபோது, மறறொரு இநதிரியம வியாபாரமினறி நிறககககாணகிறோம, ஆகையாலஇவைகளை யடககியாளும வஸது எதுவோ அதுவே ஆனமா வெனபபடும. இவவாதமாவானது முதலமுதலில ஒரு இரததததை நடததும சாரதி போனறது. சாரதி தனது சாமாததியதினுல் குதிரைகளை யடகக யாண்டு தனனிஷ்டததை நடததுவதுபோல, பிரவிருததி நிவிருததி (வேண்டுதல, வேண்டாமை) முதலிய விஷயங்களில தனகக்கின்பங் கொடுகககூடிய வஸ்துககளி லாசக்தியுண்டாயினதற் கேறறபடி சரீரேநதிரிய மனதுகளை யேவி யிஷ்டததைப பூரததிசெய்து கொள் ளுகிறது. இரண்டாவது கொலலனொருவன் துறுததிவழியாய்க் காற்றை யுள்வாங்கி அகநியைவளாபபதுபோன்று ஆனமா உசவாச

நிச்வாசாதிகளால் நறகாற்றையுள்வாங்கி, துற்காறறை வெளிக் கிளப்பி எல்லாத்தேகவுறுப்புகளையும வளரச்செய்கிறது. மூன்றுவது, விநோதியொருவன் ஸ—ரீத்திரங்களி (கயிறுகளி)னுற பதுமைகளை யாட்டுவிபபதுபோல இமைததல முதலிய எல்லாவியாபாரங்களிலும் நாமபுமுதலியவைகளைச் சரிவரநடாத்துகின்றது. நான்காவது, சில்பி யொருவன்உள்ள சிலக நவிகளைக்கொண்டு அபபோதைக்கபபோது வீட்டைப பழுது பார்த்துவருவதுபோல் ஆனமா தேகததை வளர்த் துப பழுதுபார்கது வருகின்றது. ஐநதாவது, ஒரு சிறுகுழநதை சிலபூச்சியையெடுததது மூலைக்கு மூலையாய்க கொண்டுபோய் விளை யாடுவதுபோல ஆன்மா ஜாகரிதசொபபன சுழததியாதிகளிற கருவி யாதிகளை யொடுகியும விரிததும வருகின்றது. ஆறுவது, ஒரு அதி காரி உயர்நத மேடையிலுடகாநதுகொண்டு வீடடின் ஜநநலகளின் வழியாக வெளியிலநடககிறவைகளைக கவனிபபதுபோல ஆன்மா இவையனைததிற்குஞ் சாக்ஷியாய் நின்றுகாண்கின்றது. ஆகவேயாதமா சரீரததுடனொன்றியும், சரீரததிறகநதாயாமியாய்நின்றும, சரீரததிற கதீதமாய் சாக்ஷியாய் நின்றும எல்லாததன்மைகளையு மொருங்கே கொண்டு விளங்குகின்றது. ஒரு பழமொன்றைக கண்ணுற கண்ட போது, அதனுருவம நிறமுதலியவைகளைக் கண்டதுமாத்திரமன்று. அவ்வித பழததை முன்னரநுபவியிருபபின் அதனது ருசியும் மனதிற குக் கொண்டுவரபபடுகின்றது உடனே நாவில ரஸமூறுகின்றது. இஃ தான்மாவின் செய்கை இவவாறே எவைகளிலும இச்சை, சுகதுக்க வுணர்வு, பிரயத்னம, தாமதாம விவேசனம, புண்யபாபவிவேகம், எண், பரிமாணமுதலிய அளவைகளை யுணர்தல், "இருக்கிறே மென்னுமுணரசசி," விருபபு வெறுபபுகளைக்கொண்டு ஒன்றுதல் பிறிதல, அன்புமருளுங்கொண்டு உயிர்க்கிரங்கல, இன்பதுன்பாதிகளை நுகர்தல் முதலியனயாவும ஆதமாவின் குணங்களேயன்றிப் பிறி தொன்றின் குணமல்ல.

இனிபபூதவணுக்களின் சேர்க்கையினுலுண்டாவதே அறிவென் னுஞ் சாராரைநோக்கிச் சிவாகமங்கள் கூறுவது யாதெனின், அப்படி யாயின அப்போதைககபபோது மாததிரம ஓர வெளிச்சமபோன்று அறிவுண்டாகவேண்டுமேயன்றி, சென்றகாலங்களில்நிகழ்நதவைக பற்றிய நினைவுண்டாக ஏதுவேயிலலை. இபபடி வெகுநாளைக்கு முன் னுண்டான வியாபாராதிகளைப் பிரயததனததுடன் கூறுதுயோஜித்து நினைவுக்குக் கொண்டுவரது பிரவர்த்தித்து பிரகாசிப்பதால், காயத் திற்கு வேறான வொருவனுளன்" என்று மிருகேந்திரம்கூறுகின்றது.

" வாரிணாஸ்ஸ்ரீவைஶிஷ்யா உஸிஸ்வைஸ்ஸ்ரீகிஸ்ஸா ।
நாஸ்வைவாஸ்ஸ்ரீ ஸ்ஸ்ரீகாஸ் ஸ்ஸ்ரீகாஸ்ரீயை கஸ்ரீ ஸ்ஸ்ரீகாஸ்" ஆகமோபபிரமமணமாகிய வாயுசங்கிதையும் பினவரும் வினாவிடைகளையெடுத்து விளக்கிநின்றது

ஸீஷ்யஉவாச । வைஶேஷிகாயஶாஸ்ரேஸ்ரீ வ்ருத்திரிகுஸ்ரீ கஸ்ரீ ஸிஸ் । ஆதஶஸ்ரீவாஹிஸ்ரீபஸ்ரீ வஸ்ரீ நாவிகாகு ஸ்ரீகிதிஃ ॥

புதத இநதிரியம, சரீரம இவைகளுககுத தனியாக ஆனமாவென விளிக்கபபட ஒருவஸ்து எவவாறு கொளளபபடும என்று இருடிகள் வினவபபின்வருமாறுச் சுருக்கமாக விடையளிககபபடடது.

வைஶேஷிகாயஶாஸ்ரேஸ்ரீ வ்ருத்திரிகுஸ்ரீ விஶேஷாத்மாஃ । ஈஷ்ரீ வகுஶிஷ்டாநிதிஹ ஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ ॥ வைஶேஷிகாயஶாஸ்ரீ ராணாம்நாகு காவஸ்ரீரிஷ்ரீ । ஸ்ரீ தாநிப தஜ்ஞாநா ஆபாவஹெ ஹவெநாஸ் । ஈ ஸ்ரீ ஸ்ரீகாநாம்ஸ்ரீ காநாஸ்ரீஶேஷஸ்ரீ ஸ்ரீ வாஃ । ஈ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ । ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ

னும் அறியபபடுமெலலாவிஷயங்களையுமறிபவனும், வேதவேதாநதங்களில் உள்ளிருநது செலுத்துபவன் என்று பாடபபடுபவனும், அவனில் (தேதகேநதிரியாதிகள்) எலலாமிருநதும் (தேதகஇநதிரியாதி) எலலாவறறிலுமவனிருநதும ஒருவனுமம, ஓரிடததும, தனியாயறியபபடாதவனுகவும, கண்ணினுலும மறற இநதிரியங்களினுலும் மறியபபடாதவனுயும, நன்றாக விளககபபடட மனதினுல மாததிரம ஒருவாறு தெளியக் கூடியவனுகவும, ஆண பெண் நலி அலலாதவனும், மேல கீழ் நடுபககமிலலாதவனும், அழியககூடிய சரீரததிலழிவறறவனும, அநதா முகமாய அறியபபடுபவனுமுளளவன் ஒருவன் உண்டு. அதிகஞ் சொலலுவதாலென்; புருஷன் தேநகததிறகு வேறானவன் யாவா தேநகததிறகநியமாக ஆனமாவைக் காணவிலலையோ அவாகளை ஆனமாவைக் காணுதவாகளே (அவாகளமதம பொய் எனபது பொருள்) என்று விடையிறுததா

தேநகததிறகு வேறாக "ஆன்மா" வைபபாரககாத மாததினை கொளகையைக காமிகா கமதது "[illegible]" எனனும வாகியங்களால்வெளியிடபபடுளது அனறியும ஸுஷுபதியிலஆதமாவிலலை யென்பாரையும "ஸுஷுபதியிலெ [illegible] ஸுஷுபதியிலெ [illegible] ஸுஷுபதியிலெ ஜீவனிலலை யெனில், தூஙகிவிழிததது நான் ஸுகமாய்த தூஙகினேன் என்று ஸுஷுபதி சுகததையனுபவித்ததவன யார்" என்று காமிகமகூறுகிறது ஸ்வாராஜ்யஸித்தி யெனும நூலில பினவருமாறு காணபபடுகின்றது:

[illegible]
[illegible]
[illegible]

நான் எனுமுணர்ச்சியுடன் நிற்றலாலே, (அதாவது இவ்வவஸ்த்தைக டோறும் அனுபவித்தவன்றானெனவே யுணர்தலாலே) ஸுஷுபதி யிலுமிவ்வான்மா அனுபவியாய் நிற்றலாலஆன்மா அறிஞன்

"யஹ்ஹாதாநு ஹ்வாணம் வியஜீதிதவ தஹ்ராது ஸ்ரீதிவ்வீதி। வ்ரஹ்ஹ்ரெக்ரு ஸுஷுவெள நிமஹ்தியய ஹாநஹ ஸுவிஷ்ஸ யெந்ஹ்ஹ்ரதாயாந கஹ்ரெஹ்ரதி ஜமதிவிதிஹ்ரவ்வ ஹ்ரெஜிஹாஸா। யஹ்ஸ்ரஸுவ்ரஹ்ரெ திஷ்ஹ்ரஹ்ரயதிதஹ்ரஸுவ்ரு ஹ்ரதாஸுவ்ரகா॥"

"எபபோது மிருபபோமெனறு விரும்புவதால மாறுதலகளைககணடு கடநது நிறகுமானமாகுகருபி" இன்னும விளககபபுகின், ஸ்தூல திருஷ்டியால சமயலறை, ஸ்நாநசாலை, சயனசாலை, பூஜாஸதானம, முதலிய பலவித விடுதிகளமைக்கபபெறற ஒரு விசித்திர கிரகததைக கண்டதும் இககிரகததிலவசிதது, அதை அனுபவித்துப பாதுகாத்து வரும கிரகஸ்தனொருவனுளனென்றும, அககிரகம வேறுஅதை அனு பவிககும கிரகஸ்தன வேறெனறும, அககிரகஸ்தனது போஜனம, ஸ்நாநம, சயனம முதலிய வியாபாரத்திறகாகவே அக்கிரகததில் அநதநத விடுதிகளமைககபபடடன வென்றும எவவாறறிகிறோமோ அவவாறே பல்வேறுதொழிலகளுககுறிய கருவி கரணதிகளமைக கபபெறற இச்சரீரததைத தாங்கிய சேதனன வேறென்றும, சரீரம வேறெனறும இசசரீரததிறறங்கியசேதனனுடைய அனுபவததிறகே இப்பலவேறு இநதிரியங்களும கரணங்களும, மனோவியாபாரங்களு மமைக்கபபடடிருககின்றன வெனறும அறிநதுகொளகிறோம இவ வுணமையையே "வஷஹிஷ்ஷாஸுஷா ஶ்ரோதாவ்ரோதா। ஸ்பர்சிதா, ஶ்ரோதா, ரஸயிதா, ஘்ராதா, விஜ்ஞாதா வ்ரஷ்ஷ:" புருஷனாகிய இவவாதமா கணணினாற காணபவன், "சாமததி னால ஸ்பர்சிபபவன, காதினாற கேடபவன, மூககினால நுகாபவன், நாககினால ருசிபபவன், மனதினாலெணணுபவன், புத்தியினாலறிப வன், அவயவங்களினாற செய்பவன்," என்று பிரசினோபநிஷதம கூறிற்று. இவவாறே ஒவ்வொரு மனிதனிடததும தான்றான் செய் யுங் கிருததியங்களுககுத் தான்றானே "உத்தரவாதி" (Responsible Agent) எனுமோர் அகவுணாச்சியமைநதுளதென்பது கண்கூடு.

ஆன்மாவொருவனுணடென்றுணாநதோம். அனான்மாவாகிய விச்சடங்கள் இவவான்மாவிற்குக் கருவிகரணங்களாயமைந்தமையு

முணர்ந்தோம். இனி இவ்வாறேனமைந்தது? யாரமைத்தார்" எனும்வினாக்களிதன்மேலுண்டு. ஏனமைந்ததெனு மிவவினாவிறகு விடை, இவையமையாமலிருந்தவமயததையா முற்றுநோகின்வெளியாகும். அவவமயஞசரீராதிகளைப பெறறபினனா கிடடுவதரிதாயினும் அதறகுநிகரெனச சொலலததகுந்த வமயமிநகுண்டு அதுசுழுபதியேயாம். சுழுபதியில ஞானேநதிரிய காமேநதிரியங்களும், ஒருவாறநதககரணங்களும மேவலை செய்யவில்லையெனபது நாமுணாதேவாம. "[illegible] ஸுஷுப்தி [illegible]" என்றபடி ஒனறுமறியாதிருந்த வவசாமேயது அவவவசாததில ஆதமாவிறநதிநத துணைக கருவிகளிலலை துணைககருவிகளிலலாததினால அறிவின்றியும செயலின்றியுங்கிடந்தது இவவாறறிவறறுசசெயலறறுகிடந்தவான மாவிறகு, அநதககரணங்கள சோநததும ஸ்வபாவஸ்தையுடையாயிறறு அபபோது ஏதோசிலவறறையுணாகின்றது இநதிரியங்களுடைய சோரககையையுமடைநதபோது, அதாவது ஜாகிராவஸ்தையையடைநதபோது ஆன்மாவிறகுஅறிவுசெயலகள விளங்கிடககாண்கிறோம இதனாற கருவிகரணாதிகளின சோரககையால நாமடைநத பிரயோசனமின்ன தென ஒருவாறறிகிறோம

ஆஃதாதம ஸ்வரூபமாகிய இசசாஞானக கிரியைகள வெளிபடும் பொருடடென்று நாம அறியலாம. ஆன்மாதனது நிலையில நிறகுமபோது அதனது இசசை ஞானககிரியைகள விளங்காமலிருந்தமையும அநதககரண ஞானேநதிரிய காமேநதிரியங்களின் துணையைக்கொண்டு அவைகள விளங்கினமையும பெறறும "[illegible] ॥" எனும பௌஷ்கராகம வசனம விளங்கும். "[illegible]" எனபது சாதாரணப பொருளறிதலையுறறு மாததிரங கூறியதனறு; மறறு "அறமபொருளின்பமவீடென்னும்" புருஷாததங்களை அறிதலையுங்குறிககும. இசசாஞானக்கிரியைகள சைதன்ய தர்மங்களாயினும இவை விளங்காமைக்குக் காரணமவைகளை விளங்காமற பண்ணுங "தடை" யொன்றிருபபதனாலென்க "[illegible] [illegible]" என்ற வாக்கியத்தின்படி தடையொன்றினாலேயே அவை விளங்காமை வெளியாகும. இதனால "[illegible]" மறைபபொன்றினால்

மறைவுண்டுபிர் செய்கையின்றிக்கடநதது என்று பௌஷ்கரமும், "கவுஷாவாவ கவுஷாகொ ஶுஷாஷ வுஷாபுக்கியஃ" மலததினுற

தடையுறற ஞானக்கிரியைகளை யுடைததாதலால அதைச்சேதிகரும பொருட்டே அஞசவஸ்தைகளென்று ரௌரவாகமமும, "கவெக தொவிஹாநிபுகூராஶாணஹீமெரா கிரியாவுஶஃ। வாவாக ஶொஶஶகிஶ வொவெஜ்ரா ஶொவெஜ்ரா கவுஶஃ வஶாஃ" குணமுறு செய்கையறறு, அறிவறறுக கிடநதமையினால இவவான்மா "போக தியனுகவும (எழுபபபபட வேணடியவனுகவும) சோததியனுகவும" (சுததிசெயபதகுருதவனுகவும இருககிறான எனெனின "ஶுநிஜ்ரா வி ஶுயாகூவைஜெவெகுரிவுகஃ ஸ தீஷ கூவுபாஸ கூயாவகா

யாகூஹ உபுவஃ" என்ற வாகபபதனபடி மலமெனனுந நிததி ரையில விசேஷமாக மூடததனமை கொணடு அறிவின்றிக கிடததலால இவவானமா "மலநிததிரையினினறு எழுபபபபட வேண்டிய நிலையிலிருககின்றது" இதனுற பெறபபடடது யாதெனில கருவிகாணங்களையாவும ஆணமாவின்றிவைமறைதத மலபபிணியை யகறறுங கருவிகளாகும மலததைச சேதிபபதனுல ஆன்மாவின அறிவிசசை செயலகள தடையினறி பிரகாசிககும இவவாறு பிரகாசிபபதும ஆன்மா புழுஷார்த்தங்களை யுணரவதறகேயாம புருஷாரதங களை யுணாதலாவது நன்றிது தீதிதெனறுணர்தலும அதறகேறப நனனெறி கைபபறறியுய்யும வழி தேடுவதுமே

எமமையே எமககளிகத விபரீதரூபகாரம யாரானேறபடடது அறிவறறுச செயலறறுக கிடகது அறிவுஞ் செயலு மெழுப்பபபட வேண்டிய நிலையிலிருநதயானே செய்துகொணடே னெனபதறகு வழியின்று எலலாநலலகளுமமையபெறற விததன்மையில அதா வது மானிடஜனமததில எனக்கமைநத அங்கஹீனங்களையும அறிவீ னங்களையும மாறறிக்கொளள வகையறியாதயாநதாலோ அறிவற றுச்செயலறறுக கிடநத ஆநத வவதாரததில அறிவுஞ செயலுமுண டாகககொள்ளும வகையறிநது தேடவலலேன்! மற்று விகாரித துத்தொழிறபடுந தனமையிலிருககும ஜடமிதையுண்டாக்காது. அன்று காநததினை சநநிதியில இருமபு சேஷ்டிபபதுபோல சேதன ஆன்மாவின ஸநநிதியில் அசேதனந தொழிறபடுமெனில, அறிவுஞ செயலும பிரகாசிககுந தன்மையிலது பொருநதுமேயனறி, ஆன மாவுக்குரிய சிறறறிவுஞ் சிறிதொழிலும மாண்டு "சாநததன

வண்ணமாதலினால மலத்துடனிருந்து மலமாகவே நின்று ஸ்வரூபமே கெட்டிருந்த வத்தன்மையிலிது பொருந்துமாறு யாங்ஙனம்? சிறுதொழிலுஞ சிறறறிவும வெளிபபட்டேவ கருவிகாணுதிகளின்றுணையை எதிரபாரதது நிறகுமிவவானமாவிறகு அசேதனங்களைத தொழிறபடுதது மாறறலென்னவிருந்தது இருந்துழி இவவவஸ்தைகளைப பதேபதேபடைந்து பிறகே அறிவுஞசெயலுந நிகழவேண்டிய வவசரமேனோ? தனுவாதிகளைபபடைந்து அறிவென்று பிரகாசிக்குமவதாதகிலும "பறறினது பறறுயமுந்தி" இந்திரியங்களுககடிமையாய் நிறகுமிதுதானோ, அறிவற்றுச செயலறறுக்கிடந்த மூரசசாவஸ்தையில அசேதனகததத தொழிறபடுதது மாறறல வகித்தது? அன்றியும அதன் சந்நிதியென்பதிருந்தாலன்றோ தொழிறபடும். மலங்குறுகிகிடனறு மறைதது ஸ்வரூபந தெரியவொடடாது தடுக்குமபோது ஸந்நிதியேது? ஸமக்குமக்கருவிகளாம சிறறளியால் மலமெனுங்கல் தகாந்தபினனரன்றோ சந்நிதியுண்டாயிறறு "இதனால புருஷன ஸந்நிதியில பிரகிருதி தொழிறபடும" எனவும ஸாங்கியக் கொளகை இங்கு பொருந்காதெனக. தநுகரணாதிகளைப பெறறபின்னர, ரகதோடடம, உசவாசநிசவாசம, நிமேஷோன்மேஷம, ஜீரணஞசெய்தல முதலிய பலதொழிலகள சேதனவானமாவின சந்நிதியில தொழிறபடுமெனபது உணமையே ஆனமா புருஷததன்மையையடைந்து புருஷனான பிறகன்றோ பிரகிருதி யதனஸன்னிதியிற் தொழிறபடும. புருஷததனமையை யடைவதறகுமுந்திச் சில சூக்ஷ்மததத்துவங்களுடன் சேர்ந்தலலவோ புருஷனாகிறான் இதனாலான்மாவுந்தானே ஒருவிதபிரயததனமுஞ செய்துகொளள சகதியறறிருந்தது. ஜடததிறகறிவே கிடையாது அபபோது ஆனமாவினுடைய இசசாஞானககிரியைகள உளளவாறு பிரகாசிககுமபடி தததுவங்களையுடன்கூடடிப பேருபகாரம புரிந்தவன யார்?

எவனொருவனேனக்குப் புறமபே பல்லாயிரங்கோடி மைலகளுக்கபபாலந்த ராகாயத்திற்சுறறிச் சுழன்றுவருமிவ்வண்ட கோடிகளையுண்டுபண்ணியவனோ அவனேதான் இதததுவங்களை அறிவறறுச் செயலற்றுக்கிடந்த வான்மாவுடன் கூட்டி அறிவையுஞ செயலையுந நிகழும்மாறு கருணைபுரிந்திருக்கவேண்டும. எவனொருவன் சூரியன், சந்திரன, பூமி, மற்றைய கடல், மலைமுதலியவைகளை யுண்டுபண்ணினானோ அவனே தானென்னை யெனக்களித்திருக்கவேண்டும. அப்படியொருவனுளனோ?

கேவலம அனுமானப்பிரமாணத்தாலேயே பறபல பௌதிக சட்டதிட்டங்களை "இபபடித்தானிருக்கவேண்டும்" "அப்படித தானிருக்கவேண்டும" என்று நமபும் நவீன வானசாஸ்திரியொருவர் தமது தூரதிருஷ்டிக்கண்ணாடியா லாகாயததைத்துறுவித்துறுவிப் பாததும் கடவுளைக் காணவில்லை யென்றாராம்! பௌதிக சாஸ்திர ஞானததிற்கும முக்கியமான அனுமானபபிரமாணததை யெடுததாண் டிடின் கடவுளை நிஸ்சயஞசெய்ய வருமென்றுணாநதே பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்தாற கடவுளை யிலலையென்று சாதிகக முநதினா போலும்! அனுமானப பிரமாணம் நிஸ்சயமாக "ஈசுவரன்" ஒருவனுளன் என்பதைத தீர்மானிக்க உபயோகமாகுமெனபதை நியாய வைசேஷிகாதி ஸூததிரஙகளையியற்றிய கௌதம கணாதாதிமகரிஷிகள செவவிதி னுணர்த்தியருளினா. "அனுமானபபிரமாணம" இறைவனில்லை யெனபதறகு ஓர் எடுதுணையும பிரயோஜனப்படாது. ஆகையால் முற றிலுமனுமானப பிரமாணததையே யெடுததிசைபபதிலும வேறு வழிகளினுலிவவிஷயத்தையுறறு நோக்குவதுந தகுதியென்றெணணி யவ்வழியையும பறறுவேமாயினேம.

ஒவவொருகாரியததை யியறறுமபோதும யானிரண்டுவித தர்மங்கள் அலலது தன்மைகளைகொண்டே யியறறுகின்றேன். ஒன்று உணர்ச்சி (Feeling) மறறொன்று ஊகம (Reason) இஙகு உணாசசி யென்பது அன்பின் றன்மையென்றும் ஊகமென்பதறிவின் நிகழ்ச்சி யென்றுமோக இவவுணாச்சியே யொன்றிலாஸக்தியை யுண்டாக்கு வது. ஊகமென்பததனைபபறறி யாலோசிபபது "உணாச்சி"யின றேலொன்றிலு மாஸக்தியெனக் குண்டாகாது. இவ்வாறே "யூக" மின்றேல பல வேறுஉணாசசிகள அல்லது ஆஸகதிகளில விழுநது மானிகக முடியாது திகைககவேண்டும. உணர்ச்சியென்பது என் னுதமா பற்றும குணமும, ஊகமெனபது பறறி யதைததீர்மானிக்குங குணமுமாம். இவ்விரண்டிலு மாஸக்தி அல்லது உணர்ச்சியே முநதிய தாகும. யானேரிடத்தைவிட்டு வேறேரிடததிறகேகவேண்டுமென் றெனக் குணர்சசி அலலது ஆஸக்தி முன்னருண்டாகி அவவா றேகுவது சரிதானென்று ஊகம் பின்னா ஒபபி, அதறகுறிய வழி முதலியவைகளைபபறறி யுற்றுநோக்கும். ஒவ்வொரு காரியத்திலு மிவ்விரண்டின்பிரேரணையின்றி யானென்றும நடத்துவதில்லை. இனி "ஈச்வர" விசாரத்தில இவைமுறறுப பெறுகின்றனவோ வென் பதைவிசாரிபபாம். வெறுமூகமேயென்னை ஈச்வரவிசாரணையி லிழுதத தன்று. எம்முணர்ச்சி ஈச்வரவிஷயத்திற்பற்றியபின்னரே, எம்மூக

மதையங்கீகரித்தது. எம்முணர்ச்சி "ஈச்வரவிஷயத்தைப்" பற்றிய துண்டோவெனின், • கூறுதும். முதல்முதலில் "யாமிருக்கிறோமென்று தர்க்கித்துப்பார்த்துத் தீர்மானித்தபிறகா யாமிருக்கிறோமென்று கொள்ளுகிறோம். அன்று. யானிருக்கிறேனென்று முதலில் யானுணர்கிறேன், பின்னர் அவ்வுணர்ச்சி வழியிலேயேசென்றுயென்னூகமுமொப்பியது. எனவே "யானொருவனுண்டு" என்று இருவகையாலும் ஸித்தித்தது. என்னுணர்ச்சிக்கு ஊகம் மாறுபடினென்றுஞ் சித்தியாது. இவ்வாறென்னுணர்ச்சி காணப்படாக் கடவுளைப்பற்றியதா?

சிலருரைப்பதாவது: "ஆதிகாலததில் நாகரீகங் குறைவாயிருந்தகாலத்தில் இடிமுழக்கததைகக்கேட்ட வொரு அறிவீனன் பயநது யாரோவொருவன் றன்னைககொலல யததனித்து அவ்விடி முழக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகிறான் என்று நினைத்துத தன்னைக் கொல்லாவண்ணம் பயநது வேண்டினான். இதுதானீசவாககொள்கைக்குக் காரணம்". இதையே வைததுக்கொள்வோம். இடியே இடிக்கட்டும். இதனாற் காணுத வேறொருவனுடைய வெண்ணமேன் புதிக்கவேண்டும். இடியை இடியென்றுணரட்டுமே. அலலது பெருஞ்சப்தமென்றுணரட்டுமே அதற்குப் பயந்து அவன் ஒளிநது கொள்ளட்டுமே! "தன்னைக காபபாற்றிக்கொளளும் பொருட்டு அவ்வாறு செய்தான். தறகாப்பென்பது மிருகாதிகளி—த்து முண்டு" எனின் — "தன்னைக் காப்பாற்றிககொள்ளும் பொருட்டு ஓடியொளித்தாற் போதாதோ; •காணுத வேறொருவனைபபற்றிய நினைவு ஏனுண்டாகவேண்டும். மிருகாதிகள் திடுக்கிட்டுப் பயநதோடுகின்றன. விலங்கு வேறொரு புருஷனைப்பற்றி நினைக்கின்றதா? நினைந்து வழிபடுகின்றதா? பின்னர் மாந்தர்ககேகனவ்வித உணர்ச்சி யுண்டாக வேண்டும்! "தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட் டப்பேருணர்வுண்டாயிற்று" என்பது பெரிய வுண்மைதான். எல்லாமாநதர்ககும எல்லாக்காலத்திலும் கடவுளொருவ ருண்டென்றுணர்ந்து வழிபட்டு வந்தார்கள். பெருமபான்மையோராவது வழிபட்டு வருகின்றார்களென்பது ஸித்தம. ஏனவ்வாறு கொண்டார்கள்? பயத்தினாற் கொண்டார்கள்; மூடத்தன்மையினாற கொண்டார்கள்" என்பது 'ஏன் கொண்டார்கள்' என்பதறகு விடையாகாது. கேட்டதையோ அல்லது கண்டதையோ கேட்டபடியே அல்லது கண்டபடியே கொள்வதைவிட்டுக் கண்டதிலோ அல்லது கேட்டதிலோ ஒருவரையோ அல்லது பலரையோ நுழைத்து ஏன் பற்றினார்கள் என்பது

தான் கேள்வி. இதற்குத் தகுந்த விடைகாணின், ஈச்வரேச்சை வேண்டியதா, வேண்டாததா, நியாயமா அநியாயமா வென்பதற்கு விடை கண்டுவிடலாம். வேறொருவனைபபற்றி நினையாமலும, அவ் வேறொருவனை வழிபடாமலு முள்ள விலங்குகளைக் குறுக்கே கொண்டுவந்து போடுவது சரியன்று பயதிஞற் சிலா பற்றியிருப் பின், வேறு சிலர் அறபுதவாநநதக காக்ஷியையும, அழகையும் பெரு மையையுங கண்டு மனங்கரைந்தன்பினுற பறறியிருககலாம். பயந்து ஓடித்தன் தாயினது முழுநதாளைப பறறுவதுமுண்டு. ஆநநதத் தாலோடி கடடித தாயைததழுவி சநதோஷிபபதுமுணடு. பயததி லிருநது காபபாறறுந தாமே ஆநநததிறகு முறைவிடம். பயம காரணமாயிலென்? - அனபு காரணமாயிலென? புகுமிடம் வேறொரு காணுதகடவுளெனறேன் கொண்டாகள் என்பது தானுரைக்கத தக்கது.

இனியுண்மையாதெனின், "தன்னுண்மை தலைப்படடவுடன், அதாவது தானிருககிறேமென னுஞ சிறிது ஞானமுண்டானவுடன் பரிதிருசயமான விபபிரபஞசம தோனறுகினற காரணததாற றன்னை யறியாமலே ஆன்மாவின்கணணோ நிகழ்சசி அதாவது ஒரு கேழ்வி யுண்டாகினறது. இநநிகழ்சசியே நடவுளைப பறறிய வுணாசசியா கும். இன்றேல வியபபுண்டாகக காரணமிலலை வியபபுண்டாகு மிடததில் ஒருவனது சாமர்ததியங்கொளளபபடும். இவ்வியபபு அல லது உணாசசிதான் "கடவுளைபபறறிய உணாசசி". இவ்வுணாச் சியே வூகததினுறறிருடுகரிததுப பலபல சமயங்களாய் நிலவியது. இதுதானுண்மை. தற்காலத்தில் மாநதரிற பலரிக்கேள்விகளைவாய் விடடுககேட்காவிட்டாலும், மனதிலுணாநது, அக்கேள்விககேறபபல பலமதங்களைத தங்கள் பெறறோர்களும, தேசத்தாகளும கொண் டிருபபதால அவவுணாசசிக்கேறபச் சரேலென்று அவ்வவமதங்களைச் சிரமமின்றி யபபடியப்படியேபறறி யொழுகுகின்றனா. இககேள் வியைக்கேடடா, மாநதாரெலலோரும மதங்களைபபற்றுகின்றனர் என்று சநதேகிககவேண்டாம். தனக்குமிவவித பிரபஞசததிற்கு முள்ள ஒருவிதத் தொடாபை யுணர்ந்துபின்னரே பறறுகின்றனர் என் பது ஸதியம்.

இவவுணர்ச்சியின் சொரூபத்தை யொருவாறாகிபபாம். இவ் வுணர்ச்சி எங்கிருந்துண்டாயதெனில் "ஆத்ம சொரூபத்தினின்று மென்பது" ஸத்தியம். கேவல மிருகத்தன்மையாகிய உண்பது உறங் குவதினின்றுந் தாண்டி அறிவறியுந்தன்மை யடைந்தவுடனே, ஒவ்

வொரு மாநதர்க்கு மிவ்வுணர்ச்சி நிகழ்கின்றது. நாஸ்திகர்களுங் கூட எங்கும் நீலநிறமாயிருக்கு மாகாயததில் பல்கோடி நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசிக்குமபோதும, பூரணசநதிரன் பிரகாசிககும்போது மதனழைகக் கண்டு ஆ! ஆ!! என்ன அழகிது, என்ன ஆநந்தமிது என்று எககாரணததைக்கொண்டு தமமையறியாதுருகி யவவானந்ததில அமிழகின்றார்களோ அதேவுணாசசிதான் இஙகுமநிகழ்கின்றது. இககேள்வியை ஒவவொருவனுடையஆதமாவுங கேழக்கின்றது. அதறகுவிடையையு மொருவாறுணாகினறது இதனுலேயே வேதமானது ஸுஹிதாஸ-ஸுரநொநமோऽ२-ா ஆவயெநவுஸாநமேவுஜிஹ கு ஸுவவுஜுழு। "—"ஏ! ஸாவசாமர்தியமுடையவனே கன்றுகள் தாய்பபசுவைதொடாவதுபோல இவவுலகததிறகேகுன விண்ணிலுறைகின்னை வணஙகுவோம்" எனறது இவவாககியமகர்மகாண்டததின் மத்தியிலும, ஞானகாண்டமாமுபநிஷதகிலுமுண்டு.

பரிதிருச்யமான இவவுலகததில ஆரமபிததவிடம முடிவிடமென்பனவின்றி எங்கும் பரநதவிண்ணையும, அதில நக்ஷத்திரங்கள பல்லாயிரங்கணக்காய் பிரகாசிக்கவும, சநதிரசூரியாகள் மனதிறகெடடாதபொலிவுடனுமொளியுடனும பிரகாசிககவும, கரையெனபதுதட்டாமல நீலநிறததுடன் வெகு கமபீரமாய்ப பரவிநின்றமகாசமுத்திரங்கள, உயர்நதபனிமூடும் மலைகளிவைகளைக் கண்ணுறுமபோது தனதுசிறுமையுமவைகளின் பெருமையுநதோன்ற வுணர்கிறான். ஓரோர்கால் பக்சைப்பசேலெனற பசுமபுற்றரைகள்கூட வெனனைமறக்கசசெய்கின்றன. இவ்வறபுதவாநநதக் காக்ஷியானது தோனறவே ஒருணாசசியுண்டாகினறது இவவுணாச்சி அல்லது அகமகிழ்ச்சி அலலது வியபபு (அதைஎபபேரிடடழைபபினுஞசரி) என்னை யிறைவனிடந தூண்டுகிறது. அவவுணர்ச்சி நிகழுநகாலத்தில் யான் தர்க்கிப்பதின்று. காரணநதேடுவதினறு ஊகிபபதின்று. குழநததையைபபறறுவது தாககித்தா? காரணமுணாநதபின்னரா? இவ்வறபுதவாநநததையென்று மநுபவிபபாய் எனறகாலத்திலெனக்காநநதமும். "நீசாவாய்" என்று கூறுமபோது எனக்குத்துக்கமுமுண்டாகின்றது. எது எனக்குததுக்கத்தை விளைப்பதோ அதுவெனக்கு ருசிக்காததாய், எனக்குப பொருநதாததாய், அதாவது என்னியற்கைக்கு விரோதமுளளதாய், அதாவது பொய்யாய் இன்மையாய் ஒழியும் எதுவெனக்குப் பொருநதியதோ அதுவுண்மையாகும். அதுவே என்னியற்கைக்குப் பொருந்தியதாகும். அக்கா

லத்தில் "வாலாக்ரசதஸாஹஸ்ரீ ஶதயா கல்பிதஸ்ய ச, ஸாமோ ஜீவஃ ஸவிஜ்ஞேயஃ ஸஸாநந்த்யாய கல்பதே ॥" வெகு சிறுமையா யுள்ள ஜீவன் "ஆநந்த்யாய"— (Eternity) முடிவென்பதின்றி மகிழும் என்ற உபநிஷத்தின் காம்பீர்யதலைப்படுகின்றது. இத் தகைய வுணர்ச்சியே ஈசவரனைப்பற்றுவதாகும்.

உணர்ச்சி சென்றவழியே "யூகமுஞ்செல்லும். உணர்ச்சியின் வழியிற செலலாத தூகமுமன்று (அது யாதாயிருக்குமோ அதற்குப பெயரென்னவோ) உணர்ச்சி சென்றவழியே யூகமுஞ் செல்லுமென் றோம். இனியூகமெவவாறு நிததாரிககின்ற தென்பதை யாலோசிப் பாம்.

உணர்ச்சியா லுணர்வது போலவே அறிவால் ஆலோசிபபதும் மாநதரிடததமைநத சக்திவிசேடமேயாம். உணர்ச்சியைப்போலவே யிதுவுமியறகையிறபொருநதிய தொன்று. விலஙகுகட்கும மாநதர்கட் க்குமுளள வேறறுமையாவும இவவூகமெனுஞ சக்திவிசேஷமொன்று மாநதரிடததமைநத காரணத்தாலேயேயாம். எநதவிலங்கு புண் ணியபாப மிணைததெனவுணரும? எநதவிலஙகு நன்றிது தீதிதென்று உணரும? எநத விலங்கு அரசுரிமை நாடும? எநத உயர்தர விலஙகு "நீதி நூறறெரிககும"? விலங்குகட்கெனச் சட்டங்களுண்டோ? நியாய சாஸ்திரஙகளுண்டா? மறறெனுதா னுண்டு? இபபகுத்தறிவென் னும் பண்பால சிருஷ்டிவாகததுற றலைமையெய்தினவனுக "மனித னன்றோ" பிரகாசிக்கிறான். இஙஙனமலலன்றி விசாரிக்குஞ் சக்தி மானுடரித்துச செயறகையாலமாநததா? இயறகையிலமர்நததா? எனின் இயற்கையிலமர்நததைச் செயற்கையில விருத்திசெய்யலா மன்றி, இயறகையிலமையாததை விருததிசெய்யமுடியாது. நூற்க ளும், கல்விசசாலைகளு மியறகையிலானறி விசாரிக்குங்குணமுள்ள மாநதர்க்கேயன்றி மறறைவிலங்குகடகலல கணிதசாஸ்திரம், வான சாஸ்திரம் முதலிய அறபுதஅறிவுபயிற்சி நூற்களில் வல்லவன் மானுடனன்றோ? மாநதர்க்குஇயற்கையிலமைநத அவ்வற்புத வூக சக்தியால், மாநதர் செய்வது யாதெனின் "இது என்ன, இது ஏன், இது எறறுக்கு, இதென்னசெய்யும்;" என்பனவாதி வினாக்களை வினவுகிறான். இப்படி யொவ்வொன்றையு மூன்றி விசாரிக்குங்கார ணத்தினாலேயே இவனையுண்டாக்கிய ஸர்வசக்தியானது உண்பன, உடுப்பன முதலிய எல்லாவிஷயத்திலுமிவனை யுழைத்தே அதாவ தறிவை யுபயோகித்தே விர்த்திக்கும்படி விட்டு ஊகமில்லா விலங்கு

களுக்குப புல்லையுந் தழையையும் உணவாககி அவைகளின் றடித்த தோலகளேயே உடையாக்கிவிட்டது கண்டீர. அது மாத்திரமா. இபபௌதிகத்தன்மையையடக்கி, அறிவையே ஆதாரமாகக்கொண்டு அறிவுநூல்களேயே நினைக்கவும்பேசவும வல்லவனுயிருக்கிறான். அறிவாறபெற்றபய னறிவுநூற பழகுவதன்றி வேறுயாதென்பேம்! "அறிவறிவதறிவே" என்றாபிறரும.

இததகைய ஆழ்நது அறியும கூர்நது யோசிககுங குணததாலொவவொருமனிதனும "யாமா எமக்கிவ்வுடலேது" என்ற பெருங கேளவிகளிலிறங்குகிறான். இபபடி யிறங்குவதினுலேயே அறிவினுலிவைகளைச் சோதிதது முடிவுகாணலாமென்பது ஸித்திக்கும். அறிவுடை யொருவனுககு அறிவின் பயிற்சி, அறிவின் முயற்சியினுலடையததக்க வின்பமே வினபமாகும். இவவின்பததிறகல்லவா அறிஞாகளும அன்பர்களும பாடுபட்டனர.

இவ்வாறெத்தன்மையினுங காரியததிறகுக் காரணங்கண்டு பிடிக்க வலலஇவன் இபபிரபஞசததையுநதன்னையுங்கண்டு காரணந தேடாதொழிவானே! அவவாறு "காரியத்தைக்கண்டு காரணத்தைத் தேடுமறிவு இவன்பாலமையாதிருந்தாலன்றே" இவனவ்வாறு கேட்பதினின்று மொழிவான. அபபோதிவனை யிநத பிரயோசனமற்ற அலுவலினின்று ஒழிநது நிலலென்றொருவரு முரைக்கவேண்டுவதில்லையே!!! ஏன்? அநதஞானமே யில்லாதபோது யாரெடுத்துரைக்கநேரும்!

ஆழ்நது யோஜிக்குமறிவினு லிபபிரபஞசமான காரியததைக் கண்டதும் காரணமுண்டோவெனச சோதிககின்றான். சோதிக்கும் போது பலவுண்மைகளையறிகிறான். முதலமுதலில தேகததையே பார்ப்போம: கண்ணொன்றை யெடுததுககொள்வோம. இக்கண்ணினமைப்பைப பாருங்கள. படமபிடிபபவனை (Photographer) க்கேட்டால் உருவமமைவதறகு வேண்டியவைகளை யெடுததுரைபபன. படம் பிடிப்பவன் படம்பிடிக்கும் மூடுபெட்டியொன்றையும, ஒளிகளைபிடிக்கும் கண்ணுடிகளையும்,மற்றுமுள்ளகருவிகளைக்கொண்டு தூரத்திலோ சமீபத்திலோஒருவாறு திட்டஞ்செய்து உருவமெடுக்கிறான். இவ்வாறு கண்ணில் ஒளிகளைச் சிதறவிடாது வாங்கும் இருபக்கமு மூடிகளையொத்த விமைதடிதோல்களைக்கொண்ட கண்ணுகியபெட்டியும்அதிலடங்கிய ஒளிகளை யேற்கும் வளைந்தகண்ணுடி (Chrystalline lens) போன்ற (Aqueous humour,) எனப்பட்ட ஒரு மினி மினிப்புச் சதையும், (Vitreous humour) என்று சொல்லப்பட்ட உருவமைக்

கும் கண்ணாடி (Refracting lens) யும Retina என்னும விழி Ground glass என்று சொல்லத்தகுந்த ஒருவகைக் கண்ணாடி முதலியவைகளுடன் இருபக்கங்களிலுள்ள கண்ணின் போர்வைகள் தூரத்திலிருக்கும வஸ்துக்களையும, சமீபத்திலுள்ள வஸ்துகளையும் காண்பதற்குத்தக்கவாறு விரிந்தும குவிந்தும வர்த்திக்கின்றது. உள்ளிருக்குமாத்மாவே படமபிடிப்பவன (Photographer) ஒரு உருவமமைவதறகுப படம பிடிப்பவன எவ்வளவு கருவிகளைக்கொண்டிருக்கிறான். இவ்வாறே ஓசையைக்கேட்கும காது மத்தளத்திற கமைந்த பூச்சுகளைபபோன்று சில பூசசுகளையும கொண்டது இப்படியோவ்வொரு இந்திரியங்களும, மற்ற எல்லா வுறுபபுகளும எவ்வளவு திறமையான வேலைப்பாடுட னமைந்திருக்கின்றன. மலையிலஅருவிகளோடி நதிகளாகி வழிவிடுக் கொண்டதைபபோல விவவமைபபுக்களைசசொல்ல முடியுமா. எவ்வளவு முனயோசனையுடனும, கூர்ந்தபுத்தியுடனும, காரியாகார்யந்தெரிந்த ஒரு பேரறிவாலிது விளைந்திருக்கவேண்டும். ஆண்பெண்ணமைபபும மற்ற கருவிகளினமைப்பும. ஆஹா! இதைவிட வேறு வியபபு என்ன விருக்கின்றது. அந்தோ! இவைகளை எவன் பிரயோஜனத்திற்காக அமைக்கபபட்டனவோ அவனையே யில்லையென்று வேண்டுமெனறே சுழலில வீழ்ந்து மயங்கி மடிகின்றவர் காணப்படாத கடவுளை மறபபது ஆசசரியமன்று!!!

"The adaptation of means to an end is the mark of Intelligence"

இன்னபடிதான் யியற்றபபட வேண்டுமென்று முன்னுணாவுடன் அதாவது ஒரு உருவங்காணபபட வேண்டுமானால இவ்வளவு கருவிகளின்னின்னவழியாயமைக்கபபட்டவேண்டும என்று முன்னுணாந்தேயலலவா எல்லாம வலலபேரறிவுள்ள ஓர் சக்தியமைத்திருக்கவேண்டும. இவ்வளவு பேரறிவு நிகழுத்தக்க ஓர் அறபுதச செயலைகண்டும நாமப்பேரறிவை நமபாவிடின், சமயலறை, ஸ்நாநசாலை, முதலியபல விடுதிகளமைந்த ஒரு கிரகத்தைக்கண்டு, போஜனம, ஸ்நாநம முதலியவைகளைசசெய்யும் புருஷனுடைய வஸதிக்காகவே, இவைகள் அமைந்ததென்றுணரும்புத்தி எறறுக்குண்டாயிற்று? அதைப்போலவே ஒருவன துபார்வை, கேள்வி, நினைப்பு, முதலியவைகளுக்காகவே கருவிகாணங்கள் அமைந்தன. அவன் குடியிருக்கும்பொருட்டே அக்கிரகம் ஒருவனாலமைக்கப்பட்டது போலவே, இவ்விசித்திர வமைப்புள்ள தேகமும் அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஆயினிவ்வீட்

டைக்கட்டினவனை நான் காண்கிறேனே. இறைவனைக்காணவில்லையே யெனின், காணவில்லையே யென்று மாத்திரங்கூறலாமேயன்றி, காணாதகாலில்லையென்று கூறுதல்பொருந்துமோ! காணாவிட்டாலும் இவ்வாறமைத்த சக்தியொன்றுளதுயென்றுநாங்கொள்வோமானால் அஃது பேரறிவுடையது, பேராற்றலுடையதுஎன்று நாங்கொள்ளவேண்டும். இப்பிரயோஜனத்துடன் அமைந்த விவ்வமைப்பையும், அப்பிரயோஜனத்தை யடைந்தனுபவிக்கும புருஷனையுங்கண்டும் பிரயோஜனத்தை முன்னுணாவுடன் புரிந்தவஸ்துவை யிலலையென்றுவது, அல்லது குருடுசக சகதிகளொன்றோடொன்று முட்டிக்கொண்டு இவ்விதவமையபை நிகழத்தியதென்று கூறுவது நாம்வேண்டுமென்றே கண்ணைமூடிக்கொண்டு ஒரு வஸ்துவைக் காணமாட்டேனென்று கூறுவதை யொக்கும அவவாறுரைபபது அறிவைப்பெற்ற யாமவ்வறிவின் பிரயோஜனததை யிழபபது போலாம்.

இனிக்கடவுளைக் கண்ணாறக் காணவில்லையே என்றவாசங்கையைப்பறறிச சிறிதாராய்வாம. ஊன்கண்ணுக்கு விஷயமாகாததெல்லாமில்லையென்று கூறுவதாயின் அபபோது அனேகவஸ்துக்களை நம்பாமலிருக்கவேண்டிவரும், காறறென்றிருபபதை நாம் ஏன் நம்பவேண்டும. அஃதோ கண்ணுக்கு விஷயமாகவில்லை என் அஃதிருபபதாகநம்பவேண்டும. நாமேல காறறடிபபதை ஸ்பாசததாலுணரவில்லையோ வெனின், கண்ணுக்கு விஷயமாக வில்லையே? மாமமுதலியவைகள் அசைவதைக் கண்டோமேயெனின் காறறினது காரியமாகமாமசைவதைக்கண்டோம என்பதுண்மையே. ஆனால காறறு கண்ணுக்கு விஷயமாகவில்லையே? அதனால் கண்ணுக்கு விஷயமாகாத காற்றை எவ்வாறு நாபுவது? இனியாம வீணை வாசிக்கக்கேட்டோம். அதனாலுடலம புளகாங்கிதமாகிச் சந்தோஷமடைந்தோம. வீணாகானத்தைக் கண்டோமா? அது எமமை இனபததாழ்ததுவானேன. ஐமபுலன்களுககு விஷயமான சுவையொளியூறோசை நாறறமெனபவைகளில் ஒனறுக்கு விஷயமாவது மறறொனறுக்கு விஷயமாவதில்லை. இதனால் ரூபமொன்றையே கிரகிக்குங கண்ணிறகு வேறு சில விஷயமாகாததினால அவையில்லையென்றெவ்வாறு கூறலாம். ஐம்புலன்கள் நிற்க, ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டென்றேன். ஒரு முக்கோணத்தின் மூன்று மூலைகளுஞ் சேர்ந்து சரிமத்தியில் நேராக வெட்டுண்ட இரண்டு கோடுகளினாலாய நான்குமூலை களிலிரண்டு மூலைகளுக்குச் சமானமென்றெண்ணினேன். இஃது ஐமபுலன்களுக்கும் விஷயமாவதில்லை. இவ்வாறே அங்ககணிதம், பீஜகணிதம் மற்றெவ்வகை அளவை

கள் ஆகிய இவைகளுண்மை யென்பதற்குத் தடையென்ன. இஃது கேவலமந்தக் காணங்களின் வியாபாரம். அன்றியும் நான் ஒருவனைக் காண்கிறேன். காணும்போது அவனுடைய ரூபம் என்கண்ணுக்கும் அவனது சப்தம் காதுக்கும், அவனது ஸ்பர்சம் என் உடலுக்கும் விஷயமாகின்றன. நான் பிறர் எண்ணமறிதல் முதலியஸூக்ஷ்மஅறிவுவிஷயங்களிற் பயின்றிருப்பின், அவனது மனோஎண்ணங்களைச் சொல்லவல்லேன். அவ்வாறு சிலர்சொல்லக் கண்டிருக்கிறேன். இதை மனோவியாபாரம் அல்லது அறிவின் வியாபாரமென்னலாம். அவ்வுடலைதைதாங்கிய சேதனனை நான் காண்கிலேன். ஏன் காணவில்லை. இஃதவன் குறறமுமன்று. என் குற்றமுமன்று. "சேதனன்" கண்ணிற்கு விஷயமாகான் "நைவாயழ அக்ஷுஷாஹ்ரூஷ்ய நாவஸெ ரிஷ்ரூயெஸுவி । உநஸைவவ்ரூஷ்வெந ஊஹாநாதா வஸீயதெ" என்ற வசனப்படி இந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாகாத ஜீவனை எவ்வாறு அவவிந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாக்குவது. சப்த, ஸ்பர்ச, ரூப, ரஸகந்தாதிகளும் கண், காது, முதலியவைகளும், சேதனத்மாவுக்கு விஷயமாகும். சேதனாத்மா இவைகளுக்கு விஷயமாகாது. இவ்வாத்மாவே கண்முதலியவைகளுக்கு விஷயமாகாதாயின், பரமாத்மா எவ்விதமாக கண்ணுக்கு விஷயமாவன். "ஊஸொஷ்ஸுயிதாஆத்தா தஸ்ஸூஉஸுயிதா ஶிவ: "— "காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற, காணவுளதைக்கண்டு காட்டலின்" என்று சிவஞானபோதம போதிக்கின்றது. முழுதும் பார்ப்பவனை முழுதும்அறிபவனை எவ்வாறுஇந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாக்குவது.

"கெநகும் விஜாநீயாஉஸ்ஸெஉம் ஸவ்ஸும்விஜாநாதிதம் கெநவிஜாநீயா ஜ்ஞாதாரமுஸெகெந விஜாநீயாக் நஉஸ்ஷெஉ ஸுஷாரம்வஸ்ஸெ: நஸ்ரூதெ: ஸ்ரூதாரம் ஸ்ரூணுயாக் நஉதெஉம் தாரம் உநீயாந விஜாதெவிஜ்ஞாதாரம் விஜா நீயாகுவஷத ஸூதாஸவ்ஸும் தஸொ" எவனுலிவைகளை யறிகிறானோ அவனை எவ்வாறறிகிறது. எல்லாமறிபவனை எவ்வாறறிவது. கண்ணின்காக்ஷியைக் காண்பவனை எவ்வாறு காண்பது. செவியின் கேள்வியை கேழ்ப்பவனை எவ்வாறு கேழ்ப்பது மதியின் நினைவை நினைப்பவனை எவ்வாறு நினைப்பது. அறிவின் அறிவை அறிபவனை எவ்வாறு அறிவது. "அவ்வாத்மாவே எல்லாவற்றிலுமுள்ளான்" என்று பிருகதாரணியம் கூறிற்று. இவ்வுண்மையை ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளும்,

"நினைப்ப தாக சிந்தை செல்லு மெல்லை யேய வாக்கினாற்
றினைத்த னையு மாவ தில்லை சொல்ல லாவ கேட்பவே
யனைத்து லகு மாய நின்னை யைம்பு லன்கள் காண்கிலா
வெனைத்தெ னைத்த தெப்பு றத்த தெந்தை பாத மெய்தவே."

என்றுபதேசித்தார்.

பின்னவனை யெவ்வாறுதான் காண்பது? "ஈயமெஹ நஶுஷஷ்ஷ ஸாகூராயணஃ வபூஹ்யாஜவலெ ஸ்தி ஹொவாவயஸாக்ஷாஷ வரொ க்ஷாஷ ஹய சூதாஸவபூராம்தரஸம் வெவ்ராவக்ஷ" என்று யாக்ஞ வல்கியமுனிவரை ஸர்வத்தினுள்ளிருக்கும பரமாத்மாவை யருளிச் செய்கவென்று சாக்கிராயணர் கேட்டகாலையில் "நஶ்ஷ்ஷ்ஷுஷ்ஷா ரம்வஶ்ரு:" என்று ஆரமபித்து "நவிஜாதெவிஜாதாரம் விஜா நியாஹஷ்த சூதாஸவபூராம்தரஃ" காக்ஷியைக்காணுமொருவனை எப்படிக்காண்பது. அறிவையறியு மறிவுடையானை எவ்வாறு அறி வது - அவன் "ஸர்வாந்தரன்" (எங்குமுள்ளான்) என்று விடை பிறநதது. இதில் "ஸாக்ஷாத் அபரோக்ஷாத்பிரம்மய ஆத்மா ஸர்வாந் தரஃ" என்றபகுதியால ஸாவாநதரனுயுள்ள பரமாதமாவான பரப்பிரமம் அபரோக்ஷத்தாலறியத்தக்கதென்று வெளியாயிற்று. பரோக்ஷஞான மெனில் இநதிரியதுவாரா அறியுமறிவாகும். அபரோக்ஷஞானமெனில் அறிவிலுறுமன்பினுல் (அவ னருள்தன்னை) விழுங்கிக்கொள்ளத் தா னனுபவிபபது. இதையே "ஸர்வமாத்மைவாபூதகேதநம்ஜிக்ரேத்" எ

தாரம் அரே கேநவிஜாநியாத்" என்று "எல்லாமாய்நின்று எலலா வறறையுமபார்த்து, அறிந்துநிறகும் பேறறிவாளனை எவ்வாறறிவது என்றது, உபநிடதம். "ஸர்வமாத்மைவாபூத்" என்றதையே மணி வாசகப்பிரான் "அனைத்துலகு மாயநின்னை யைம்புலன்கள் காண கிலா" என்று திருவாய்மலர்நதார். அபரோக்ஷத்தினுலேயே யறியத் தகுநதவன் பிரானென்பதை,

"புணர்ப்ப தொகை வெநதை யென்னை யாண்டு பூண நோக்கினுய்
புணர்ப்ப தன்றி தென்ற போது நின்னு டென்னு டென்னிதாம்
புணர்ப்ப தாக வன்றி தாக வன்புநின் கழற்கணே
புணாப்ப தாக வங்க ணுள புகை மான போகமே."

என்று மாணிக்கவாசகமூர்த்தியே யெடுத்திசைத்தார். "ஹெதகு வஹெஶுஶ்ரு யதஸ்ரொக்ஷம் வ்ரூஹக்ஷதெ" என்றும், "கவரொ

க்ஷாவாநுः ஶ்ரேஷ்஠நாஷ்டாநா ஹ்விஷ்ருதி" என்றும் பெறப் பட்ட திவ்வியாகமவாக்கியங்களால் ஹேதூபதேசாதிகளால் பெறப் படுவது பரோக்ஷமென்றும், "அன்பினாலவனை யன்புமயமாயிருந் தனுபவிப்ப தபரோக்ஷமென்றும் பெற்றோம்.

இவ்வுண்மையே சிவஞானபோதத்தில் "ஊஹ்ருஶ்ரம்பெஹஸ்ஸா வொ ஹ்ருஶ்ரம்பெஜ்ஜபிராஶவெகு, ஶாஹொஸ்ஹ்ருதிரெகெண ஜ்ஞேயம் ராகுவம் விஹ்வைட்யாः" "உணர்உரு அசத்தெனின், உணராது இன்மையின், இருதிறன் அல்லது சிவசத்தாமென, இரண்டுவகை யின் இசைக்குமன் னுலகே" என்று 6-ம் சூத்திரத்திலும் "விஹ்ருராத நிஹ்ருஷ்டெஶம்" "ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை - ஞானக் கண்ணிற்சிந்தை நாடி" என்று 9 - ம் சூத்திரத்திலும் பெறப்பட் டது. இதனுண்மை யாதெனின், காணுமறிவாகிய தானும் காட்டுமறிவாகிய பேறறிவு மத்துவிதமாய்க் கலந்து புணர்ப்பதன்றி தனித்தனியாய் பிரிந்து நிற்பதொன்றன்று. அற்றாயினும் காணு மறிவு காண்பதேயாகும். காட்டுமறிவு காட்டுவதேயாகும். அதா வது, "ஞாதா" ஞாதாவே, "ஜ்ஞேயம்" ஜ்ஞேயமே இவ்வுண்மையே "வதிம்வாராநுவராராவெஹ்வ தகுலக்ஷணாக்ஷீதாநு ஜாக்ஷா ஜாநெந தெநெவஜாதாஹம் ஜ்ஞேயம்ராःஜாநம்வஹ்வாத நிஷ்ம்த ஹ்விவெகுவிஷ்யம்ஶதி॥" என்றப்படி, ஜ்ஞேய சிவனை ஞாதா வாகிய தன்னி லணையமா யனுபவிப்பதாகும். தேவிகாலோத்தரத் தில் "நஹ்ருராஸ்ருராக்ஷாநுவ ஶ்ருராருராவொஜ்ஞா நெகுராரு வொ ஜாநெகுவைய்ராः" பாசம்போற ஸ்தூலமுமன்று, பசுவைப் போற் ஸூக்ஷ்மமுமன்று, அன்றிச் சூனியமுமன்று, பின்னர் ஜகத துகெல்லாம் பெரியபருதுவாகிய பதி அறிவொன்றையே உருவாக் கொண்டவன் என்றது. இக்கூறறையே பின்வரும் வேதவாக்கியங் களும் நிறுத்தும் "நஸாஂஹ்ருஶெதிஷ்டதி ராருவஶ்ரேஸ்ருநவக்ஷுஷா வஶ்ருதி கஸ்ருநெநழ, ஹ்ருஹாஶீஷா ஶநஸாஹிகுவ்ய வநநம் விஹ்ராஶ்ருதாவெஹவநு॥" இவனதுருவம் கண்ணினாற்காணப்படுவ தன்று. இவனைக் கண்கொண்டு காண்பதின்று. ஹிருதயத்தினால் யாவர் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் அமிர்த ராவார்கள். "ஏழ॥ கெநெஷிதம் வதிதிவெஷிதம்ஶநः கெநவ்ராணः வ்ரயஶः

வெ்ரதிய-க்ஷு: । கெநெஷிதாம்வாஅதிரோ வஷ்நிஅக்ஷு: ஶ்ரோ
த்ரம்கஉதெவொய-ரஸ்தி" எவனால் எவப்பட்டு மனம் பற்றுகின்றது -
எவனாலேவப்பட்டு வாக்குகள் பேசுகின்றன - இவைகளைச் சேர்த்த
கடவுள் யாவன்? "ஶ்ரோத்ரஸ்யஶ்ரோத்ரம் சக்ஷுஷோசக்ஷு: யதா
வொஹவாவம் வஸஉப்ராணஸ்யப்ராண: வக்ஷுஷஷ: வக்ஷு:" அவன் கண்ணுக்குக் கண், செவிகளுக்கு செவி, பிராணனுக்குப் பிராணன். "நதத்ரவக்ஷுர்கச்ச்தி நாவாக்கச்ச்தி॥" அங்கு கண செல்லாது, வாக்குகள் செலலாது. "யத்வாசாநபிவ்யுதி யெநவ
க்ஷுர்பிவ்யுதி, கதெவஸ்ய ஹ்ரஸ்வாவிதி நஇ யதிதமுபாஸ்வ
ஸ்தெ" (கேநோபநிஷத) கணணினாலெதைக்கண்டாயோ அது பிரமமலல, எவனால் கண்காணுமோ அது பிரமம். "ஹ்ருதெ
க்ஷ்ரியாவ-ஸ்யா ஸ-க்ஷ்யா ஸ-க்ஷ்யாஶிஹ்ரி॥" (கடோப நிஷத) கூரநத புத்தியினால் நுணணறிவாளாகளால அறியபபடும். "கதாதஸ்ம யெந-வஸ்யாதிரோ: தெஷாம்ஶாநிநெ:தெஷாம்।" ஆன்மாவிலுறைபவனை எவர் காண்கிறாகளோ அவர்களுக்கே சாநதியுண்டாகும்.

"திவ்ய்ஹ்ரவ-ரெஹெ்ரஷவ்யாஹ்ரதா வ்ரதிஷ்தி:।
தஜ்ஜாநெநவரிவஸ்யாதியோ: ஸுநநர-வ்வஜ்ரதி யஜ்
ஹாதி॥" பிரமபுரததில் ஆகாயததில ஆன்மா தங்குகிறான. அதை புத்திமான்கள் விசேடிதத அறிவினால காண்கிறாகள்.

"ஹிரணயெவரெகொஶ வ்ரஜம்ப்ரஹ்நிஷ்கலம்।"

நிஷ்களமான பரபபிரமம இரண்மயமான இருதயகோசத்திற காணபபடும்.

"ப்ரவம்வொவஶ: ஶிவொऽவெ கவனவஶோகார ஸுவெத
வஸம்விஶதி ஸுதநாऽதாநடி॥"

ஆன்மாவே ஆன்மாவினால் எல்லாவற்றிற்கும் புகலிடமாகிய பரமான்மாவில் நுழைகின்றது.

"தஷ்நிஹ்ருதஸ்தஸ்ய-வாஸிதவ்ய்।"

உள்ளிலிருப்பது பாவிக்கத்தக்கது.

"தஸ்மிந்யுஹுதஸ்ஹுநெஷ்வ்யு ॥"
உள்ளிலிருப்பது தேடத்தக்கது.

"வாதிஜ்ஞெய நிதுஸ்வோ தஸாம்ஸ்யு ।"
என்று மான்மாவிதுறைபவனை அறியத்தகுந்தது.

"ரூஹ்யு தஸ்ரு ந்யுஸ்வ்யம் வரிவ ரிணுஸ்ரெகூம் வஸ்ரு ரூஷ்ம்வாரா
தாஸ்ரு நாஸ்யஸ்வ்ரு ஸ்வெயு । ஹாவெகூஹ்யுஜ்ஜம் ஶிவ தகூவாஹுரு"
எண்ணத்தால் அடையத்தகுந்த சிவதத்வம் ஜடமன்று, வெகு சூக்குமமானது.

"ஹாவஹ்ராஹ்யு" எண்ணத்தாலடையத்தகுந்தது. எனப பல வசனங்களெழுந்தன.

இதனாற் பெறபபட்டது யாதெனின், கண்ணினாற சில வஸ்துக்களினுண்மையை யறிகிறோம். காதினாற் சில வுண்மைகளை யறிகிறோம். கண்ணாற காணத்தக்க வுண்மைகளைக் காதினாலறியமுடியாது. அவ்வாறே மனதினாலறியத்தகுந்த வுண்மைகளை இந்திரியங்களாலறியமுடியாது. திரஷ்டாவாகிய வான்மாவைக் காணாதிகளாலறியமுடியாது. ஆன்மாவை யதன்றன்மையாகிய அறிவினாலறியலாம். அறிவினாலறியவேண்டிய வொன்றை இந்திரியங்களாலறிய முடியவில்லையேயென்று கூறுதலடாது. எதனெதன்றொழில்களெதற்கமைந்ததோ அவ்வாறுதான் நடக்கும். ஸ்வச்சமான அறிவானது கடவுளைப்பற்றவும், அவனைப்போற்றவும், "ஸர்வேச்வரன்" என்றுசொல்லவும், மனந்தாழவும், இவ்வுடலையே மறந்துன்னததிசையினிற்கவும, தன்மைவாய்த்து அப்படியே தொன்று தொட்டுப் பலகோடி மாநதர்க ளவனை வழிபட நூல்களையும், கோயில்களையும், குரு சிஷ்ய பரம்பரைகளையுங்கொண்டு குணப்படுகின்றார்கள். பலவித நியாயங்களும் பலவித ஒழுக்கங்களும், பலவித அன்பைக் காட்டு மறச்சாலைகளு மவ்வோருவன்றன்னையேபற்றி இவ்வுலகில் ஆதிகாலமமுதல் நிகழ்கின்றன. மதங்களினாற் சில கேடுகளுண்டாயிற்றென்று சிலமாநதர் கூறுவ தவர்களறியாமையையே தெரிவிக்கின்றது. ஒருமதஸ்தன் வேறொருமதஸ்தனைக் கொலைச் செய்யும்போதும், வருத்தும்போதும், கடவுளையும், மேனோக்கங்களையும் வேண்டுமென்றே கைநழுவவிட்டு இவ்வுலகவாழ்க்கைக்கும், செல்வாக்குக்கும், அரசுரிமைக்கும், ஆற்றலுக்கும் இரத்தவெறிக்கு மடிமை

யாகித் தீயகுணங்களுக்குத் தாஸனாகிப்புரிந்தார்களேயன்றி வேறல்ல. இவ்வுண்மையை யறியமாட்டா மாநதர்களே கடவுளையும், கடவுளைப் பற்றிய மார்க்கங்களையுங் குறைகூறுவார்களென்க. கடவுளுண்டெனு ஞானத்தால் என்றும் நன்மைகளே விளைநதன. விரிக்கிற் பெருகும். இவ்வாறறிவினாற் கடவுளைப் பற்றத்தக்க தண்டன்மைகளை யிறைவ னெம்மிடமமைத்துளான். அது கெடாவண்ணம பாதுகாப்பதே எம் முக்கியச்செயலாகும். அவன் அறிவிததாலன்றி யறியாவுளங் களாகியயாம் அவனை அன்பினு லறிவிற பற்றுவதன்றிக கண்ணுக்கு விஷயமாகும் கல்கட்டைகளைபபோன் றெவ்வாறு காண்பதாகும்? எம்மிலந்தர்ப்பூதமாய்நின்று எம்மை எமக்குக்காட்டு நாதனை சுட் டற்ற சுகாதீத நிலையிலே யனுபவிப்பதன்றி எமமாற் சுடடி யறியப படும் பாசஜாலங்களைப்போல எவ்வாறறிவது? ஓர்கால் பிரமசமா ஜததலைவராகிய "ராஜாராம் மோஹனராய்" என்பவர் கல்கத்தாவி லிருநதகாலையில, ஒருத்ஸவத்திற பல இநதுக்கள் விகிரகங்களைத் தூகிசிசெல்லுஞ் செய்தியை யவருடைய நண்பாக ளவரது காதிற போட்டபோது, அவர் "ஐயகோவெனறு தேமபி யழுதுக கண்ணீர் வடித்தாராம் மோஸஸ், மகமமது, நாநக், தயாநநதர் முதலிய வன்பர்க ளிக்காரணம்பறறியே விக்கிரகாராதனையைக் கண்டு மனம் வெதும்பினர்போலும். இறைவனைக் கண்ணுறகாண விரும்பினோர் இறைவனைப பாசமாக்க விருமபினதாகும். அன்னோர் "ஊனக்கண் பாசம், உணராப்பதி" என்பதை யுணாவாராக.

மரமசைதல் முதலிய காரியததைக்கண்டு காரணமாகிற காற்றை ஸ்பர்சேநதிரியத்தா லுணாவதுபோலவும, தேக மீடுபடல் முதலிய காரியத்தைக கண்டுக் காரணமான இனிய கானத்தின் செய்கை யீதென்று செவியினாலுணர்வதுபோலவும, மிகவும் விசித்திரவமைப் பாகிய காரியத்தைக்கண்டு, இன்னின்ன திவ்வா றமைக்கப்படவேண் டுமென்று முன்னுணர்நதமைத்த காரணனான முதல்வனைச செவ்வறி வினாற் பற்றுவோம். புத்திமானாகிய வொருவனாலேயே முன்னுணர் ந்து நடத்தவேண்டியவைகளை நடத்துவதைக் கண்டிருக்கிறோம். எமக்குப் புறம்பேயுள்ளவைகளை யிநதிரியாதிகளாற் கண்டோம். எமக்குள்ளிருந் தெல்லாவற்றையு மெமக்குக்காட்டும முதல்வனை அறிவினாலன்றிப் பின் னெவ்வாறுதா னறிவது?

"உலகத்தில் புத்திமானொருவனே இன்னின்னகாரியம் நிறைவே றுமபொருட் டின்னின்னவிதமாகத்தான் செய்தல்வேண்டுமென்ற

முன்னுணர்வுடன் செய்வதைக் கண்ணுற்றோம். அசேதனங்கள் அவ்வாறுசெய்யக் காண்கிலோம்: ஆயினிப்புதுமானுந் தேகேந்திரியகரணங்களைக் கொண்டல்லவோ செய்யக்காண்கிறோம்" எனின் கூறுதும். இவ்வாசங்கையை மிருகேந்திராகமமே "காயபுஃஶரீரயுக்தெந கூபாவ்யாவ்யஸெவதஃ, யொகெவவுஷ்தாஃபுஷ்ஃ க்ருதுஃஸொவ்யுஷ்ஃதிவஃ" என வெடுத்துரைத்தது. இவ்வினாவை யுற்றநோக்கின இறைவன்கண்ணுக்கு விஷயமாகவில்லையே என்று ஏங்கியவன் "இறைவனைப" பாசபொருளாக்க நினைந்தது போனறு, இவ்வாசங்கைநிகழ்ததுவோ னிறைவனைப் "பசு" வாக்க நினைந்தவனுவன். பசு அல்லது ஜீவன் விஷயத்திற்கூட, ஜீவன் தநுவாதிகளைப் பெற்றபின்னா அதனது சந்நிதியில் உசவாச நிசவாசம், நிமேஷோன்மேஷம், முதலிய பலதொழிலகள் பிரயத்னமின்றி நிகழ்வதைக் கண்ணுறறோம். மற்ற தசேந்திரியாதிகளாற செய்யபபடுவன வறறைமாத்திரம் கருவிகரணுதிகளைக்கொண் டியறறுகின்றதென றுணர்ந்தோம். இவ்வாறு ஜீவனுக்கு ஏற்பட்டகாரணந்தான் யாதோவெனின், முன்னரே யாங் கூறியவாறு "ஆத்மா மலாவிருதன் அமலத்தைச சேதிக்கும்பொருட்டும அதனிச்சா ஞானக்கிரியைகள் விளங்குமபொருட்டுஞ் சில ஸுக்கும தத்துவங்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன. இன்றே லாதமாவே யிலலையென்றுசொல்லுந தன்மையிலேயே நிற்கின்றது. ஸ்ரீ பௌஷ்கரத்தில்,

"தத்ஸ்வாயம்கயுாவைய: வுாஸாம்வ்யாயஃகிஃஸ்ஸிதி:, யதொவிநாயதஸ்வெஷாம் ரூபிவம்தஸ்ஸுதுவிஃயுதி, தத்ஹஸ்வுநுகயுாம்ஸ்யாஃ ஸ்வெதநுவ்ரஸுாவிநா, ஸ்ரஹணாஹாவதஸ்தத்ராஹகஸ்ஸுநுவஸ்ஸ்ஸிதி:" என்றும், பராக்கியையில் "கயொஹ்வித ஸ்வெதநு: விஃயாஃஸிதுகஸொவுாஃ, ராஸெணாஃஜிதஸ்வாவிவுஃயுாஃகிகாரணெயுதி:" என்றும், வாயுஸம்ஹிதையில் "ஃகியாவ்யுஜிகெவிஃயுாகயொராஃ வ்ரவதுகஃ, காயொவஹ்வெஃகுஸ்தத் நியதிஸ்ஸுநியாஃகா" என்றும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, ராகமாதி ஸுக்கும தத்துவங்களினுலேயே ஆத்மாவிற் காத்மத்தன்மையாகிய சைதன்யப் பிரஸாமுண்டாயினமை வியக்தம்' இவ்வாறு இத் தத்துவங்கள் சேர்க்கப்பட்ட பின்பு ஆன்மாவினது நிஜஸ்வரூபமான கிஞ்சிஞ்ஞதை வெளிப்பட்டது. இக் கிஞ்சிஞ்ஞதைக்குத் துணை சேர்ந்தாலன்றி அதனது இச்சாஞானக்கிரியைகள் முற்றுப்பெறு

வெனக்கொண்டு அந்தக்கரண, ஞானேந்திரிய, கர்மேந்திரியாதிகள் சேர்க்கப்பட்டன. அதனாலிச்சா ஞானக்கிரியைகள் விளங்குகின்றன. எமக்கிவைகளைத் தந்தருளுகின்ற பேரறிவாளனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு எற்றுக்கோவித்துணைகள்? அவனது சைதன்யமும் ஜீவசைதன்யத்தைப்போல் மலப்பிணிப்புடையதோ? "மாயைதான் மலத்தைப்பற்றி வருவதோர் வடிவமாகும்" என்றார் பெரியார். மலமிருந்தாலன்றோ முதல்வனுக்கு மாயையிற் றநுவாதிகளும், அவைகளைப்பெற்ற பின்னர் இச்சாஞானக்கிரியைகளின் நிகழ்ச்சியும் வேண்டப்படும். வாயுசம்மிதையில், மலப்பிணிப்பினாலேயே ஜீவனுக்கு விஷயங்களை யறிவதற்கு மாயையிற் றநுவாதிகள் வேண்டப்பட்டமையும், அஃதின்மையால் சிவனுக்கவை வேண்டப்படாமையு மோரிடத்திலேயே குறிக்கப்பட்டுள்ளன

"உமாயுஜாநஸிஜ்யுபு நிஹ்ரியெஷ்வவிஸ்தவி । த்ரிகாலாஹாவிநொஹாவாந்ரியா ந்ரியகூடாநஶொஷதः । ஈணவொநெவ ஜாநஞ்சி ரியாணவஶொவுதः । ஈஸ்தவிவஸவெபுஷ்ட ஸவபுாயபு ஜாநஹெதஷ்ட । யுஜ்யாவஸ்ரிகம் வஸ்ட்ததயெவஸஹாஶிவः । ஈயதெநெவஜாநாதிகஸ்ரா ஈவபுஜ்உவுதெ ॥" என்பதனாலறிக.

எனக் காத்மாவென்பெயரமைந்தது "வசித்திட வரும் வியாபியாய்" இவ்வுடலில் எனக்கு வியாபகம் ஏற்பட்டு .தேகஸ்பந்தனம் முதலியவைகளை என்னிஷ்டப்படி யான் செய்தல் கூடுமாப்போல, ஸர்வேச்வரன எங்கும் வியாபியாகி எல்லாஞ்செய்ய வல்லவனாதலைக்கி யவன் பரமாத்மா எனப்பட்டான் யான் செய்வதென்பொருட்டு. அதாவது ஸ்வப்பிரயோஜனங்கருதி. அவன் செய்வதுமென்பொருட்டுத்தான். ஆனால் அது பரப்பிரயோஜனத்தின்பொருட்டு. "தூணாஶிஶிவஶ்ரிதுயுகம் விஶுஸ்யாதிஶயக்ரஃः । ஸநிகூஷுக்ரவேஶாதயொரிதி வராஶ்ரிः ॥ ஸவபுாகாராதகாவெதெள ஸவபுஶ்ரியொவியாயிநெள" "புல்முதல் சிவதத்துவம் வரையுள்ள விச்வத்தின் கிரமமானது சிவசக்திகளினுடைய சந்நிதியிற்றானே நடைபெறுகின்றது. எல்லாவற்றையுந் தன்னிடங்கொண்டு எல்லோர்க்கும் நன்மையை விளைவிக்கிறார்கள்" என ஈச்வரசொரூபம் வெளியாயிற்று.

பெருமானுகிய பேரறிவன் சந்நிதியிலேயே எல்லா வுலகமுஞ் சேஷ்டிக்கின்றது. எல்லாந தத்தந்தொழிலகளை நடத்துகின்றன. சூரியன், ஸமுத்திரங்கள் மேகங்கள், ஆறுகள், நதிகள்—எல்லாம் அவன் புகழைக்காட்டி எமக்கே யுதவுகின்றன. சூரியன், சந்திரன், ஓஷதிகளெல்லா மவன் பெருமையைக்கூறி யெமக்குப் பிரயோஜனத்தைச் செய்கின்றன. அவனெங்கு மிருப்பதனுற்ருன் எல்லாமிருக்கின்றன; இயங்குகின்றன. அவனுடைய கிரணமரீசிகளே யெங்கும பரவி நிற்கின்றன. ஒரு ஸமுத்திரத்தில் மீன் முதலிய ஜலசரங்க ளெவ்வாறுயிர்வாழ்கின்றனவோ, எவ்வா றவைகளுக்குப் புகலிடம் வேறின்ருே அவ்வாறே அவனது கிரணமரீசிகளாகிய மகா சமுத்திரத்தில் எக்காலத்து மெத்தன்மைத்தும் எல்லா முயிர் வாழ்கின்றன. இல்லாவிடினிருத்தலே யமையாது அவைகளவைகளின் ருெழில்களை யியற்ருது. இஃது ஜீவலோகமாகாது ஆதியில் கேவலம் ஜடமாத்திரமிருந்துழி (பூதங்களாகவோ அல்லது பரமாணுக்களாகவோ, அல்லது பராகாசமாகவோ இருக்கட்டும்) அவையபபடி யப்படியே யிருக்கவேண்டுமே யொழிய பரிணுமாதிகளையும, சலனுதிகளையுங் கொண்டு சாதக சாதியங்களா யமையா. ஜீவனு மொன்றையு மியற்ருது. எம்மறிவு மவனைப்பற்ற நேரிடாது; இது சத்தியம், சததியம், சத்தியம்.

இப் பெருமகோததிக்குத்தான் பரமவியோமம் என்றும் சிதாகாசமென்றும், சிதம்பரமென்றும் பெயா. இதிலேயே பஞ்சகிருத்தியங்களும் நிகழ்கின்றன. இவ்வுண்மையையே "தைத்திரீயம் கொஹ்யேவாந்யாத்கஃ ப்ராண்யாத்யதெஷ ஆகாஶோ ஆநந்தொ நஸ்யாத்" "இவ்வாகாயம் ஆநந்தமல்லாவிடின் எவன் நிலைபெறுவன், எவனுயிர் வாழ்வான்" என்றது.

"ஸவா ஈயரீதா ஸவெபுஷாம் ஈஶாநாநாமேவ திஃ ஸவெபுஷாம் ஈஶாநாநாம் ரதாஜாதஃ ரயநாஹ்ளைவ ரயநெநேளை வாரா ஸவெபுஸவிபுதாஃ ஸவவேவாவிஞாதநி ஸவபுாணி ஈஶாதாநி ஸவெபுதெவாஃ ஸவெபுலொகாஃ ஸவெபுப்ராணாஃ ஸவபுவத ஆதாநஃ ஸவிபுதாஃ॥" இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கு மதிபதி. எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அரசன் எவ்வாறு ரதத்தின் ஆரக்கால்கள் சக்கரத்தின் உடற்கட்டையிலும் நேமியிலும் பற்றி நின்று சுழல்கின்றனவோ அவ்வாறே எல்லாப் பூதங்களும்,

எல்லாத் தேவர்களும், உலகங்களும், எல்லாப் பிராணிகளும், இந்த எல்லா ஆத்மாக்களுமி நிலைபெறுகின்றன" என்று பிருகதாரணியகம் கூறிற்று.

"வஸஉ்ஹ்ம் வீஹ்ரெஹாநெந கூரணெநாஹதெளஜஸா கரொதிஸவஹுஹா கூதுயஹாயஹுவவஹ்ரதெ ॥" இவ்வாறு தடையற்ற வல்லமையுளள கருவிகரணங்களாகிய ஸ்வசத்திகளால் பஞ்சகிருத்தியங்களையும எச்சமயத்திற் கெவ்வாறு செய்யவேண்டுமோ அவ்வாறு எப்போது மியற்றுகிறா" என ஆகமம போதித்தது.

சற்றுமுன்வரை மேற்றிசையிலுள்ள சில பௌதிக சாஸ்திர வல்லோர் கூறிவந்தது யாதெனில் "ஜடமேயிருந்ததாம். அந்த ஜடத்திற்குப் பல சத்திகளுண்டாம். அப் பல சக்திகளுமொன்றை யொன்று முட்டிக்கொண்டுக் கடைசியில் இவ்வத்புத வமைப்பை அறிவின்றியே யுண்டாக்கியதாம். இஜ்ஜடசத்தியே எப்படியோ முட்டி மோதிக்கொண்டு ஒரு சிறு அறிவைத்தாங்கி நகரும் ஒரு சிறு ஜந்துவை யுண்டாக்கிறறும இதனோடு நிற்காமல் இவ்வாறு பல ஜந்துக்களுண்டாயினவாம். இப் பல ஜந்துக்களும் முட்டி மோதிக் கொண்டு அதைவிடச் சிறிது அறிவிற்சிறந்த ஒரு பிராணியை யுண்டாக்கினவாம். இப்படியே பல அறிவுடைப்பிராணிகளுண்டாகி, முட்டி மோதிக்கொண்டு அதிலுஞ் சிறந்த ஒரு அறிவுள்ள பிரா ணியை யுண்டாக்கிற்றும். இப்படியே வெகுதூரம்வரையிற் சென்று வெகு அறிவின்பேதங்களை யுண்டாக்கிக் கடைசியில் அறிவிலும் மன்பிலுஞ் சிறந்த மனிதனை யுண்டாக்கினதாம்." அறிவும் அன்புமுள்ள பிராணிகளை யுண்டாக்கிய அந்தச் சக்திமாத்திரம் அறிவற்றதாகவும் அன்பற்றதாகவும் இருககவேண்டியதென நாம் எண்ணவேண்டுமோ. இவையெல்லாம ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதிக்கொண்டு நிலைத்த வைகளாம். யாங் கூறுவது யாதெனின், ஒரு சக்தியே யூடுருவிச் சென்று அவைகளை ஒன்றோடொன்று புணர்த்தியும், சுற்றச்செய்தும் ஏவிநடாத்தியது உண்மை அவ்வொரு சத்தியே அறிவையும் அன்பை யும மேன்மேலும் வளர்த்து உயர உயரச்செய்ததும் உண்மை. ஆனால் அச் சக்தி ஜடமுமன்று; அன்பற்றதுமன்று. அன்பிற்கும் அறிவிற்கு முறைவிடமான பேரறிவும் பேரன்புமுள்ள அருட்சத்தி. அஃது அறிவு கொண்டும் அன்புகொண்டும் நன்றாய்த் தெரிந்து நம்மை வேண்டு மென்றே கைதூக்கி நம்மைக் காப்பாற்றுகின்றது. இல்லாவிடினிருக்க விருக்க உயர்வானேன்? அன்பும் அருளும் அறிவும் விருத்தியாவா

னேன்? அச்சத்தியின் சிறுகாரியமாகிய யாமே நம்மின் மெலியாரை நோக்கி அன்பு மறிவுங்கொண்டே கைதுக்கி விடவேண்டுமென்னும் பூர்ண எண்ணங்கொண்டு புரியவில்லையா? நாம் பிறக்கும்போதே நம்முணவிற்குத் தாயினது அமிர்தகலசம்போன்ற ஸ்தனங்களிற் பாலை நிறப்பிவைத்த பெருங்கருணையைக் கருணைசத்தியன்றென்போமா! இவ்வாறே எல்லாவிதக் கருவி காரணங்களையும் அமைத்த ஒரு கிருபாசக்தியை அன்பற்றதென்போமா! அல்லது அறிவற்றதென்றுதான் கூறுவோமா! அறிவை வெளிப்படுத்துவதுடன் ஒவ்வொரு அமைப்பும் அன்பையுமன்றோ தெரிவிப்பது. அச்சத்தியின் அன்பல்லவோ முந்தி நிற்கக்காண்கிறோம். ஆகையா லச்சத்தி அருட்சத்தியேயன்றி வேறன்று. இஃதைக்கூர்ந்து சித்த சமாதானத்தோடு கவனிப்பின் உண்மை விளங்கும். ஆதிமுதலச் சததியினேக்கம் "உயர்விக்க வேண்டுமென்பதே. அன்பையே வளரச் செய்யவேண்டு மென்றும், அறிவை விளங்கச்செய்ய வேண்டு மென்றும் நோக்கத்துடனேயே அறியாமையை அறிவிற்குணவாக்கியும், கேவலம் பாகுபலத்தை அறிவு பலததிற்கூறுகாயாக்கியும், மறத்தை யறத்திற்குணவாக்கியும் வருகின்றது. குரூரம் முதலிய குணங்களைக் கொண்ட மிருகத்தன்மையெல்லாம அன்புள்ள மாநதர் தன்மைக் கடிமையாகின்றதல்லவா? சர்வ சகோதரத்வம், சர்வ சமாதானத்வம் முதலிய எண்ணங்களல்லவோ மாந்தாபால் தேறுகின்றன. இவைகளை யாங்கவனிக்கும்போது — (நன்று யூன்றி விசாரிக்கும்போது) நம்மை வாழ்விக்குஞ் சக்தியினுடைய ஏற்பாடு (Plan) பேரறிவினுலும் பேரன்பினுலு மேற்பட்டது வெளியாகும். இதனுலேயே "அருளது சத்தி யாகும் அரன்றனக் கருளை யின்றித், தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை, மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்கட், கிருளினை யொளியா லோட்டும் இரவியைப் போல வீசன்" என்றார் எமது ஞானுசாரியர். "அருளேங்கு மான வளவை யறியார், அருளே நுகரமு தானதுந் தேரார், அருளேங் கருமத்தி னதிசூக்க முன்னர், அருளேங்கும் கண்ணுன தாரறி வாரே" என்றார் திருமூலயோகிகளும்.

இத் திருப்பாடலில் "கிருபாநோக்கமே யச்சத்தியின் அளவை என்றும், அக் கிருபையையே எல்லோருமடைந்து அனுபவிக்கின்றார்களென்றும், அதிஸூக்குமமாக எல்லாத் தொழில்களிலுங் காருண்ணியத்தையே கருத்தில்வைத்து இச் சத்தி நடாத்துகின்ற

தென்றும் தோன்றிய விப்பிரபஞ்ச முழுமையிலும் அச்சத்தியின் கருணையையே காணலாமென்றும் திருமூலநாதனருளினு லுணர்த்தினர்.

இம்மட்டோ! அருளிலே பிறந்தோம் அருளிலே வளர்ந்தோம். அருளிலே யிளைப்பாறினோம். (இதையே மரணமென்பர்; இதையே அழிப்பிளைப்பாற்றல் என்றும், "ஹவிநாம் ஹவிஞாநாம் விஶுசீ யெவ" என்றும் வரும் அநுபூதிவாக்கியங்கள் விளக்கும். ஈண்டு விரிக்கிற பெருகும்) இவ்வுண்மையையே ஸ்ரீ மூலநாதர்;

"அருளிற் பிறந்திட்டு அருளில் வளர்ந்திட்டு
அருளி லழிந்தி ளைப்பாற்றி மறைந்திட்டு
அருளான வாரமுதத் தானந்த மூட்டி
அருளா லென்னந்தி யகம்புகுந் தானே"

என்றருளிசெய்தார். ஆன்மாக்களுககாக்கல, அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பன அருளினுலேயே நடக்கின்றன வென்பதை திவ்வியாகமங்கள் விளகுகும "ஸவபூராணஸொ நராயபும ஹியஜிஜா வ-ஶுணபூதந-வ்ரஹொ:" (பௌஷ்கரம)

(1) ஶிவஸ்ய வரிவ-ஶுணபுஸ்ய வராந-ஶ்ரஹஶம்தரா ।
நகிம்விஷவிகுதபுவ் ஶிதிஸாய-ம விநிஶ்சிதடு ।
வரம்ஸவபுந-ஶ்ராஹ்ய வஶ-வாஶாதகம் ஜகஸ் ।
வரஸ்யாந-ஶ்ரஹாயபுஸ்ய வதுராஜ்ஞா ஸநயம் ।
வதிராஜ்ஞாவகம் ஸவபுந-ஶ்ரஹாதி ஸவபுஹ"

(வாயு - பூர்வ)

(2) வரிவ-ஶுணபுஸ்யஸமுபெதெ்ந-பூதநொஸ்வ்யொஜநடு
வராந-ஶ்ரஹவனவாஸ்ய ஹஶம்ஸவபுஸ்ய கஶுணம் ॥

(வாயு - உத்தர)

(3) ஶுதவ்யொஜநாஹாவெ வராந-ஶ்ரஹவனவஹி ।
வ்யொஜநம் ஸஸ்ஹாநாம் காயபூணாம் வரஶெஷ்வரம் ॥

(இலிங்கபுராணம் - உத்தரம்)

"பாரதக்கிரகத்தின்பொருட்டே பரமபதிக்கு எல்லாத்தொழில்களுமேயன்றி, எல்லாந் நிறையப்பெற்ற அவனுக்கு ஈநதொழிலெற்றுக்கு" என்பனவாதி வசனங்களெழுந்தன.

இதிலான்மா தன்னைக்காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டுக் கடவுளை மெண்ணங்கொண்டதென்று சிலர் சொன்னது முண்மையே. "பேரின்பமதாய்ச்செறியும் பொருணீ, நின்னையன்றிச் செறியாப்பொருணன்" என்றார் நந்தாயுமானார். இதனால் கைதுக்கும் காருண்யசத்தி அருட்சத்தியேயன்றிப் பௌதிகர் கொள்வதுபோல் ஜடமன்று.

தெய்வகதியாக எந்தப் பௌதிகசாஸ்திரக் குழுவினருட் சிலர் "ஆன்மா வில்லை, ஈசவானில்லை, பரகதியில்லை, இருப்பது ஜடந்தான்" என்று கூறிவந்தனரோ அவர்களுள் முக்கியமானவர்களாகிய "மையர்ஸ் (F. W. H Myers) க்ரூக்ஸ் (Sir William Crookes) ஆலிவர் லாட்ஜ் (Sir Oliver Lodge) முதலிய முதன்மைப்பண்டிதர்களும், ஆதமவஸ்து பரீக்ஷாவான்களும் (Psychical Research Society) ஆன்மாவுண்டென்று நிஸ்சயித்ததுபோலவே எங்கு மனுஸ்யூதமான சித்சக்தியொன்று தாய்போல் வளர்க்கின்றதென்று கண்டார்கள். ஆன்மா கடவுளுண்டென் றன்னோர் கூறவே ஆஸ்திகர்களுடைய மனங்களித்தது. ஆனந்தத்தி லமிழ்ந்தார்கள். பிறரெண்ணமறிதல், (Thought Reading) தூரத்தில் நடப்பவைகளைக்காணல், (Telepathy) தூரத்திலிருப்பவர்களுடனுரையாடல் (Clairvoyance) (Clairaudiance) முதலிய வுண்மைகளும வெளிப்பட்டன. யாமே "Thought Reading" பிறரெண்ணமறிதல் முதலியவைகளினுண்மைகளை மூவர் நால்வர்களிடம் பிரத்தியக்ஷமா யனுபவித்திருக்கிறோம். உபாஸனையின்பலத்தா லாச்சரியப்படக்கூடிய பல வற்புதங்களையுங் கண்டிருக்கிறோம். இவையனைத்தும் யோகசாஸ்திரத்திற்கண்டகாக்ஷிகளும் ஸித்திகளுமேயாம. சைவாகமங்களிற் றசகாரியங்களில் "ஆத்மதரிசனம், பரைதரிசனம், சிவதர்சனமாதிகள்" அனுபவிக்கத்தகுந்தவைகளாகவே யெடுத்தாளப்பட்டன. இவ்வபரோக்ஷாநுபூதியை ஸித்தித்துக்கொள்ள "யோகஞானமியற்றிடென்று" ஸ்ரீமத் - சகலாகம பண்டிதமூர்த்திகள் உபதேசித்தார் கொஞ்சநாளைக்குமுன் இப்பௌதிகக்குழுவினருள் ஒருவர் (Atoms) "பரமாணுக்களென்பனகிடையா. எல்லாம் (Energy) சத்தியே" யென்றாராம். இவ்வாறே ஜோதிவடிவான Radium முதலியவைகளைக் கண்டிருக்கிறார்கள். இஃது சைவசித்தாந்தத்திற்குப் புதிதன்று. இறைவன் "கேவலம் கிரியாசத்திமயமாய் ஸர்வதேஜோமயமாய் எங்கும் பாவியுள்ள பிந்து சக்தியால் எல்லாவற்றையு மியற்றுகின்றானென்று "வ்ரவ்ரதம்கடயஃ கிம்வி ஜிகுஸ்வோ காரகதஸ்ரவ்ரவஸவவிஹ்ரரிதிவ்ரா தஸ்ரஸ்ரவ்ரஸ

ஸேவ்ரஹ: ॥" என்றும் "தெஷாமேகோ வராயொநியுதெஜ:
வாரமேஶ்வரஸ்ஸ்ரீ நிதி தஶ்ஶ்வரஸ்ஸ்ஷா ஶுவாஷாநம் ஸஸ்விஂஷ்ரராட்।
ஸ்வகுஶுஸஹகாரீஸ்யாஸ காயம்தஸ்ஸ்ஸ்ஹெ தவகு ॥" என்று
கோடிசந்திரன்போன்ற பிந்துவை யுபாதானமென்றும், ஈச்வரனது
சக்தியைத் துணைக்காரணமென்றும், ஈச்வரனை நிமித்தகாரணனென்று
மாகமங்கூறும். இப் "பிந்து' வின் ஒளிகளே தேஜோநிதிகளாகிய
இநத சூரியன், கிரகங்கள் இன்னுமனேக பல்லாயிரங்கோடி ஒளிகளு
மென்றும இப்பிந்துசத்தியே ஒன்றோடொன்று சேரதது ஆகர்ஷிக்
குஞ் சக்திகொண்டதென்று திவவியாகமஙகள கூறும.

இன்னபல வேதுக்களாலறிவின் செய்கையாய இத்தநுகாண
புவன போகாத்மமாகிய. விபபிரபஞ்சத்தைக்கணடு காரணனாகிய
ஸர்வேச்வரனை ஸித்தமாயறிகிறோம. இவ் வுணமையையே பாரக்கி
யையும் "ஶுதுாஹ்ஸாவபவாவ தாஃ நாநாரூவவரிஹா ஃ।
ஸ்ரீயாவயவஹ்ஷஸ்வாஸ வாஜிஶெ தா வ்ரீவுகா। ஈதொஹி
வாஜிநாநு கஶ்சிதீஶ்வர ஸ்ஶவஸ்ரீ த:॥" பல வுருவங்களைப பெற்றுள்ள
பல வஸ்துக்களும் உருவங்கொண்டவைகளாயும், செயர்க்கைகளாயு
மிருப்பதாலும் புத்திமானொருவனு லேறபடுத்தததகுந்த தொழில்
களைக்கொண்டதாலும், புத்திமானாகிய ஒருவன, ஈச்வரனென்று
கூறப்படடு, நன்றாய் விளங்குகிறான் என்றது. மிருகேந்திராகம
மும் "ஈயொவயஹ்ஹெஃஹாதிவஸ்ரீகாயுகுவபஶுகு । கதுாரஶ
ஸ்ஜாநீஶொவிஶிஷ்டாகுநாஶநத: ॥" தொழில்களுக்குறிய சில
தர்மங்களைக்கொண்ட தேகாதிகளையாங் காணும்போது அனுமானத்
தினால் இவைகளுக்குந கர்ததன் ஒருவனை அறிகிறோம் என்றது.
பௌஷ்கரமும, "விவாஹாஜ்யாவிதம் விஶ்வம் விஶ்வவிகுத்ரு வ்ரீவுகு
கு । காரயுகுவாஹாவயொஸ்ஸிஜம் காரயம் கு ஂஹாதிகுயயா ॥" "மாந்
தர்களுடைய அறிவிற்கு விஷயமாகி, யாதிதுவென்று விசாரணையாகிய
விசேஷவாதத்திற் கிடமாயமைநத யிவ்வுலகமானது, இவ்வுலகத் தன்
மைகளை யறிவானொரு கர்த்தாவினது ஆளுகைக்குட்பட்டது. கடம்
போன்ற காரியமாகவே நமக்கிருத்தலால் என்க" என்றது. அதாவது
கண் காணவும், காது கேட்கவும, அமைந்துள்ளதுபோலவே எல்லா
வஸ்துக்களும பிரயோஜனத்தோடுகூடிய காரியமா யமைந்ததா
லென்க.

வேதோபபிரும்ஹணமாகிய வாயுஸம்ஹிதை அடிக்கடி இவ்வுண்மையைப்பகரும். வாயுஸம்ஹிதை பூர்வபர்கம் நான்காவது அத்தியாயத்தில் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது.

"கவிகஶிஷவபுஞ ரணீயமணாஶ்ரயः। வதிவிஶுஷ்ஶ்ரிஷ்டாதா வஶவாஶ வியக்ஷணः । ஈஶாவெதஷ்ய விஶுஷ்ய ஷ்ஷிரெஷா கயஹவெக। ஈவெதநக்வாஷ்ஜாநாஷநயொः வஶவாஶயொः । ப்ரயாந வாரணாணாஶி யாவதிஶிஷவெதநு । நதத்ப்ரஷ்யஷ்ஷ்ஷ வணஶிஷ்தாரணம் விநா । ஜஶ்ச கத்ப்ரஷாவெக்ஷம் காயப் ஸாவயவயதः । தஷ்ஸாதாயஷ்ய கத்ப்ரக்ஷம் வத்ரநு வஶவாஶயொःவெஶாரவிவகத்ப்ரக்ஷம் வத்ரः வெரண வுவுகு ॥" "பாசபசுக்களுக்கு வேறுபட்டவனாய் முடிவில்லா வழகிய தண் குணங்களுக் குறைவிடமாய் இவ்வுலகததையுண்டுபண்ணியவனாயுமுளள ஒருவனுண்டு. அவனின்றேல் சிருட்டியாதிகள் எவ்வாறு நடக்கும். பாசமோ அசேதனம், பசுவோ அக்ஞன், பிரதானம், பரமாணுக்கள முதலியன (சில மூலபாசங்கள்) வெல்லாம் அசேதனம், புததிமானொருவனாலன்றி புத்தி நுட்பத்தைக் காட்டவலல செய்கையைசசெய்யக் கண்டிலேம பிரயோஜனததைத் தரு மிவ்வுலகங் காரயமாகிக் கர்த்தனொருவனை வேண்டுகின்றது. காரியத்தின (பாச பசுக்களின) செய்கையும பதியினுடையதே. பசுபாசத்தினுடையதன்று. பசுவினது (சிறு) தொழிலுங்கூட பதியினுடையதாண்டுதலின் பேரிலேயாம்" என்றது. மீண்டும அதேஸம் ஹிதை அதேபாகம ஏழாவது அத்தியாயத்தில்,

"கிம்தரதத்ராவி கத்ப்ரக்ஷம் நாவுக்ஷ்ஷ்ஜநாதநः। ஈவெதக்வாதக்ஷ்ரதெரஜ்ஜக்வா ஷ்ரரஷஷ்ஷ்ய । ப்ரயாந வாரணாணாஶியா வதிஶிஷவெதநு । நதத்ப்ரஷ்யம் ஷ்ரஷ்ஷம்வணஶிஷ்தாரணம் விநா । ஜஶ்ச கத்ப்ரஸாவெக்ஷம் காயப்ஸா வயவயதः । தஷாவகः ஷ்வதம்தெராயः ஸவபுஶகிஶ ஸவபுவிஶ । ஈநாஶி நியநஶாயம் ஶஹவெஶ்ஷ்ய ஸம்யரதः । ஸவஸவஜ்மதः கதா ஶஹாஷெவொ ஶவெஶஷ்ஷாः । வரிணாः ப்ரயாநஷ்ய ப்ரவ்ருத்திः வரரஷஷ்ய । ஸவம் ஸதுவ்ரதவெவ ஶாஸநெநவ்ரவதுதெ ।

ஊ தீயம் ஶாஶ்வ தீநிஷாஸதாம் உநஸிவதபுதெ । நவெநம் வக்ஷரா ஶ்ரிதுவ தபுதெ ஸ்வ்வெதநஃ ॥"

கர்த்திருத்வமானது அவ் வியக்தத்தினுடையதுமன்று; ஜீவனுடையதுமன்று. பிரகிருதியசேதனமும், புருஷன் அக்ஞனுமாகையாலும், மூலமாகிய (ஸாங்கியர்களின்) பிரதானம், (வைசேஷிகர்களின்) பரமாணுக்கள் முதலியவை அசேதனங்களாகையாலுமென்க. புத்திமானொருவனாலன்றி புத்தி நுட்பங்களைக்காட்டவல்ல காரியங்களின் செய்கையையாஞ் செய்யகாண்கிலேம். பிரயோஜனமுள்ளதும் கார்யமுமாகிய இவ்வுலகம் கர்த்தா வொருவனை யபேக்ஷிக்கின்றது. ஆதலினால சக்தியையுடையவனும், தனவபத்தனும், எல்லாம் வலலவனும், எல்லா மறிபவனும், தோறறக்கேடுகளிலலாதவனும், பெரியதிற பெரிய ஐஸ்வாயங்களுக்குறைவிடமாயுமுளளவனெவனோ அவனே ஜகதுகுக் காததா. அவனே மாதேவன். அவனே மகேசன். பிரகிருதியினுடைய பரிணாமமும் (தநுகரண புவன போகங்களாகத்திரிதலும்), புருஷனுடைய பிரவிருத்தியும், (நல்லெண்ணம் தீதெண்ணம் ஆகிய எல்லாம்) ஸதுதிபவிரதனாகிய யவனொருவனுடை ஆணையினாலேயே நடைபெறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட என்று முண்மையான தீர்மானம் ஸாதுக்களுடைய மனதில் வேரூன்றிப் போலி வெய்தும். அறிவீனாகளாகிய சில மாந்தாகளே யிவ்வழியைப்பற்றி நிற்பதில்லை" என்று பெறபபட்டது.

வாயு சங்கிதை உததரபாகம் 12 - வது அத்தியாயத்தில், மறுபடியும் பின்வருமாறு காணபபடுகின்றது.

ஈஶஸ்தாஸ்ய ஜகதோயெ கரோஶ்ரித ஶிஷ்டாஶ்வெஶ । ஸூரி தெநாயயாஹீநா நிராயொகஶிஷ்டாஜகஶ । ஈஶாவாஶீஶ்வராஸ்யெயம் ஜகஶ்ப்ரஷ்டிஃ கயாஶ்வெஶ। ஈவெ கநஸ்வாதக்ஷ்ப்ரெதிஃ ஈஜ்ஜக்வாஷ்வராஷ்வ்ய। ப்ரயாநவாரோணாதிபாவதிஂஶிஷ்டெ கநஃ । நதக்ஷ்தாஸ்வ்யாஶ்ஶ்ஷம் வாஶிதாரணாவிநா । யதோயயோவ தெஶாஶ்ச வாயரோக்ஷ விசாரணா । நஸவபுஜ்ஜாவிநா வாஸாரேதிஸமெப்ரவிஜ்யதி । வெஶ்ரவிநா நிராநாஃக்ஶ்யாதெ ரொமிணொ யயா । ஶிவாவிநா நிராநாஃ கிஶ்ரதெஹிஜமதயா । தஸ்வாஶாதிஃ ஸவபுஜ்ஜஃ வரிவரிணஃ ஸஷாஶிவஃ । ஈஶ்தாயஃ வரிதாதா

வாஂஸாம் ஸாஸாரஸாமராக । ஸூதிஸ்யாந்த நிஜுஂகூஃ ஸஹாவ விஶுஃவ்ரஹாஃ । ஸவபுஜ்ஜூஃ வரிவ-ஶுணபுஶ்ச ஶிவொஜ்ஜெயஃ ஶிவாமஶே ॥”

இந்த ஜகந்நாதன் இன்றேல் ஜகமுழுமையு மிருளிற்கிடக்குமே. (அதாவது பிரகாசமின்றிக்கிடக்கும்; அறிவின்றிக்கிடக்கும்; செயலின்றிக்கிடக்கும்.) ஆதித்தனில்லாவுலகம் பார்வையின்பாற்படாதது போல், ஈச்வரனின்றேல் ஜகத்சிருஷ்டி எவ்வாறுண்டாம். பிரகிருதியோ ஜடம், புருஷனோ அக்ஞன், மூலமான பிரதானம் - பரமாணுக்கள் ஜடங்கள், புத்தியுடையவொருவனே புத்திநுட்பத்தைக் காட்டக்கூடிய செய்கைகளைச் செய்யக்கண்டோமன்றிவேறின்று. ஸர்வக்ஞன் ஒருவனிருப்பதாலன்றோ தர்மமினைத்து, அதர்மமினைத்து என்றும், இது பாவததை விளைக்கும். இது மோக்ஷத்தைப் பயக்கும் என்னும் விசாரணையும் மாந்தர்மனத்தின் கண்ணிகழ்ந்தமைந்து, ஆதிமுதலிவ்வெண்ணங்கள் தொன்றுதொட்டு வந்திருக்கின்றன. முதல்முதலி லிவைகள் அவனாலேயே ஏறபட்டிருக்கவேண்டியது. நோயினால்வருந்துபவர்கள் வைத்தியனாலன்றிக் குணப்படுமாறில்லை போல், இவ்வெண்ணங்களுக்கேற்ப, சிவனாலன்றி இவ்வுலகந் துன்பத்தினின்றுமொழியாது. ஆகையால் ஆதியில்லாதவனாய், எல்லாமறிபவனாய், எல்லாந நிரமபியவனாய், என்றும் மங்களமுடையவனாய் (ஸதாசிவன்) எல்லோரையுஞ் ஸம்ஸாரதினின்று முற்றிலும் காப்பாற்றுவனாயுள்ள நாதன் ஒருவனுளன். அவன் ஆதிமத்தியாந்தமில்லாதவன், இயல்பாகவே மலரகிதன், பிரபு, ஸர்வக்ஞன், எல்லாந் நிரம்பியவனாகிய அச்சிவன் சிவாகமத்தில அறியப்படுபவன்.

“ஈஸ்வரநாயஃ வரிதாதா வாஂஸாழ்” “மாந்தர்களை முழுவதிலுங் காபபாறறும் நாதன் ஒருவனுளன்” என்றும், “யஶூயஶூவ ஜெஶஶுவாயஶோக்ஷ விசாரணா । நஸவபுஜ்ஜூஂவிநா வாஂஸாஂஸூதிஸமெபு வ்ரவிஜ்யுதி ॥” “தர்ம மின்னது அதர்ம மின்னதென்பதும், கட்டின்னது (பந்தம) வீடின்னது (மோக்ஷம்) என்பதும் மாந்தர்களுக்கு எல்லாமறிந்த ஒருவனின்றி. யமைந்திராது” அப்படி யமைந்ததற்குப் பிரயோஜனமு மவனையடைதலின்றி வேறொன்றுமின்று எனு மிவ்வுண்மைகள் மிகவுங் கவனிக்கற்பாலன. “காப்பாற்றுவன்” ஒருவனுண்டென்பதைப்பற்றி முன்னரே யாங் கூறியவாறு, எந்தவொரு சக்தியானது நாம் பிறக்குமுன்னரே-தாயி

னது ஸ்தனங்களில் அமிர்தத்தை நிறைத்துவைத்ததோ, எந்த ஒரு சக்தியானது நமக்கு வேண்டிய வுபகரணங்களைத் தேடிவைத்ததோ, எந்த ஒருசக்தியானது "அன்பு - அருள்" என்னும் எண்ணங்களை எனக்குத்தோற்றுவித்ததோ, எந்தவொரு சக்தியானது தாயினிடத்துக் குழந்தையையும், தகப்பனிடத்து மகனையும், காதலனிடத்துக் காதலியையுந் தங்கள்தங்க ளுயிரினுமதிகமாக வோமபுமாறு செய்ததோ, அந்தப் பேரன்பிற்பரிநத சக்தி எம்மைக் கொன்றுவிடுமோ? எமது குழநதைகளை யாங் கொல்லுவோமோ? அவைகள் சாக என் மனஞ் சகிக்குமோ? ஒன்றுமிலலா ஜடத்தினின்றும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக உயர்த்தியே காபபாற்றிவநது வளர்தத ஒரு பெருஞசக்தியானது "எவ்வளவோ ஆசையுடன் வாழவேவிருமபும" எண்ணத்தை எனக்குக்கொடுத்தபிறகுங்கூட என்னைச் சூனியமாய் நிர்மூலமாக்குமோ! அதற்காகவா இவ்வளவு அறிவும, அன்பும், எண்ணமும், அலைச்சலும்? ஆழ்நதுகூர்நது யோஜியுங்கள்.

"ய௨ா ய௨ொவெொஸ்ஸ வைம்ய௨ொக்ஷ விசாரணா நஸவ௨ஜ்ஜாவிநா வ்ரோஸாழி" தர்மம, அதர்மமென்பன பலபிரதாதாவாகியும், புகலிடமுமாகிய ஒருவனையே பொருளாக்கொண்டது. அவனருளாலேற்பட்டது. "முறபகல விளைததாற் பிற்பகல் விளையு" மென்றார் பெரியார். ஆறுமாதத்திற்குப பின் அறுவடைச்செய்துண்பதற கிபபோது விதைக்கு மறிவுந தொழிலுமுடைய மாந்தர்களுடைய நல்வினை தீவினை, நன்மொழி தீமொழி, நல்லெண்ணம் தீயவெண்ணம், நன்னெறி தீனெறி ஆகிய விவைகளுக்குப் பயனின்று? ஒவ்வொருசெய்கை மொழி எண்ணமாதிகளுககுந தாங்களே உத்தரவாதிகளென் றுள்ளுணர்வுடையார்களலலரோ மாந்தர்கள். "ஒவ்வொருவரிடத்து மிவவுணாவு" பதிநது கிடக்கவில்லையா? இயற்கையிலமர்ந்த இவ்வுணர்வுக்கு விரோதமாக அவர்களுத்தரவாதிகளாகாமற் போவரோ? தீவினையியறறும்போதுந் தடுக்குமபெருமா னிதற்குப் பயனளிக்காரோ? நல்வினைசெய்யும்போதும் களிப்பெய்தச்செய்யுங் கர்ததன் பயனளிக்காரோ? இதனால் தர்மாதர்மம், புண்ணியபாபம் முதலியவைகளை (Morality) ஆஸ்திக்யத்தினின்றும் (Religion) பிரிக்க முநதும விழலர்கள சொல் வீணல்லவோ "உயா காய௨ாய ஸ்ததஸ்ஹிம்ஸாஜ்ஞாநஸம்ஸ்ஹழி। ஸதாஸ்வெொரோஷ்க்ரியாம் ஸ்ரூஸா வெஜ்ரிய நிஸ்ரூஹ:। யாநஸீஸ்ரூஹாவஸ்ஸ்வஸ்ததம் ஜ்ஞாநஸீயுதா"

என்று மிரக்கம் பாராட்டலும், ஹிம்சை யொழிதலும் மெய்ஞ்ஞானங் கோடலும், உண்மை யுரைத்தலும், களவின்மையும், ஆஸ்திக்யமும் (பரகதி, பரமன், ஜீவன் உண் டெனல்) சிரத்தை பொறியடக்கல், தியானம் (பிரபஞ்சத்தைக் கண்டு நுண்ணறிதல்) ஈச்வரனுக்குத் தானுறைவிடமாதல், ஞானவொழுக்கம், முதலியவைகளாஸ்திக்யத்தினோடு சேர்ந்தவைகளே. யோக சாஸ்திர கர்த்தாவாகிய பதஞ்சலி பகவான் நற்குணங்களை ஆஸ்திகத்தின் பாலதாகவே எடுத்திசைத்தார். ஈச்வாராதனைக்குறிய அஷ்ட புஷ்பங்கள் தயை முதலியன. "ய:ஶ்ரேஷ்ட: ஜிஜ்ஞாஸாநாம் ப்ரமாணம் வாரமேஶ்வர:" தர்மத்திற்குப பிரமாணம சுருதிதான் என்று கூறிய மனுவே "யொவமந்யேத தெ:ஶ்ரிதெ ஹெ தூ:ஶாஸ்த்ரயாஶ்ரயிண: । ஸஸாதுபிர்பஹிஷ்கார்ய: நாஸ்திகொவேதநிந்தக: ॥" நாஸ்திகனது தொழிலே அதர்மமென்றார். இவ்வாறே மோஸஸ், மகம்மது, கிறிஸ்து முதலிய மகான்களும் தர்மததையும (Morality) ஆஸ்திகததையும் ஒன்றாகவே கண்டு கூறினர். விரிக்கிற பெருகும். ஆதலால் "தர்மாதர்ம விவேசனம, புண்ணியபாப பரிசீலனை முதலியவுள்ள குணங்களுக்கு அவைகளை யெம்பார் பதித்த பரமனொருவனே பலபிரதாதா.

ஆனால் ஈச்வரனொருவன் உண்டெனும் ஞானம் சிறிதாகத்தானே மாந்தர்க்கமைநததெனின், எல்லோர்க்குஞ சிறிதாக வமைந்ததென்று சொல்வது பிசகு. ஆயினும் மிகச் சிறிதாகவேனு வமையாத மாநதரில்லை. இவ்வுண்மையைச் சைவாகமங்களே செப்புகின்றன. "ஈஶ்வரநாயொ ஶேத்ரு ராஹிவ்ரு:ஶி வ:ராஃஸரா" "நாதனொருவனுளனென்னுஞ் சிறிய பற்றுதலானது புத்தியிலமர்நதது" என்று கூறியதால், இதை மேன்மேலும் விருத்திசெய்து வருவதுதான் நமது முக்கிய கடமையாகும் "வாய்த்தது நந்தமக்கீதோ பிறவி மதித்திடுமின்" என்றார் பெரியார். இச்சிறு வித்து, சிறு முளையைப பிடிநகி எறிந்துவிடின் பின் விளைவதென்னை? இமமுளையை வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றவேண்டும். இவ்வுண்மையை ஸ்ரீ பட்டினத்தடிகளும்

உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ
கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ
அதனால்
நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சக் கட்டையை
வேரறவகழ்ந்து போக்கித் தூர்வைசெய்

தன்பென் பாத்தி கோலிமுன்புற
மெய்யெனு மெருவை விரித்தாங கையமில்
பத்தித் தனிவித திட்டு நித்தலு
மார்வத் தெணணீர் பாய்ச்சி நேர்நின் று
தடுக்குநர்க் கடங்கா திடுககண் செய்யும்
பட்டி யஞ்சினுக் கஞ்சி யுட்சென் று
சாநத வேலி கோலி வாய்நதபின
ஞானப் பெருமுளை நந்தாது முளைததுக
கருணை யிளநதளிர் காட்ட வருகாக
காமக குரோதக் களையறக் களைநது
சேமப் படுததுழிச செம்மையி னேங்கி
மெய்ம்மயிர் புளக முகிழ்த்திட் டமமெனக
கணணீ ரரும்பிக் கடிமலா மலர்நது

என்பவைகளை மொழிந்து ஒவ்வொரு வாத்மாவினிடத்தும் விதைததிட்ட "ஈச்வர ஞானமெனும விததை" யெவ்வாறறுனும முளைக்கச்செய்து அதன் கனியை யுண்ணவேண்டுமென்றுபதே சித்தார்.

வேதமும "ஈஷ்தெ்வொ வயுவ்வ்ரு:" உண்டென பறறத் தகுநததென்றும், "ஈஷிவ்ரஷொதிவெஷொ_ஸம்தஷேநம் ததொ விஷ்ணு:"—"தெய்வமுண்டென்போ தக்கோரே" என்றும்வியந்தது. வேதத்தின் பயனுகிய சிவாகமமும் அவ்வாறேதான் கூறும்.

சிவாகமமுமவ்வாறே "ஈஷ்வொவகுஶிஷ்டாதெதி"— ஆன்மாவொ ருவனுளன்—"ஈஷிகுஶிஷ்டவயுர்த ரணீய ஹ்ணாஶ்ரயு: । வதி விஶுவ்வ நிஷ்டாதா வஶ்வாஶவியகூஷண:"—குணங்களுக் கெல்லா முறைவிடமாகிப பாசபசுக்களுக்கு வேறாய் நின்றிவ்வுலகைத் தந்தருளிய தனிமுதலுண்டு—"ஈஷிநாயு: வரிதாதா வாஂஸாம் ஸஂஸாரஸாகராத்"—மாநதர்க்கு மாதேவனொருவனுல் மணமிக்க மகிழ்கதி யொன்றுண்டு என்று கூறி அஸ்தி - அஸ்தி - அஸ்தி - என்று ஆஸ்திகர்களதுள்ளங் குளிரச் செய்யும். இத்துணைப் பெரிய வாகமங்களியாவர்க்கு வெறுப்பைத் தரும! வெறுப்போர் உளரேல் அன்னோர் ஆஸ்திகராவரோ! நாஸ்திகர்களது நலமில் மொழிகளைப் பொருட்படுத்தேமல்லேம். பலவகை நாஸ்திகருள் பசுவைப் பாச மென்பாரும், பதியைப் பசுவென்பாரும், பசுவைப் பதியென்பாரும், சேர்ந்தோரே. அன்னோர் மொழிகளை மதித்தேமல்லேம். பரமாஸ்

திக ஸம்பந்நர்களாய் வாழும் சைவ தபோதநர்கள் வேண்டுவதும் யாதெனின் "நாஸ்திகாஶ்ஶாஸ்த்ரவிரோதிநோ கூடகவ்யா ஸைவதாஸோ: । வாஷண்யாஶ்ரமிவாவாஶ்ரவதுதாம் ஶுஶ்ரூஷதோஶ்ச ॥" "நாஸ்திகர்கள், துர்ஜநர்கள், நன்றி மறந்தோர், தாமஸகுண முடையோர், பாஷண்டர்கள், எண்ணுதற்குங் கூசுங்கொடும் பாவமியற்றுகின்றோர் முதலினோர் எனக்கு நெடுந்தூரத்தில் நிற்கவும், "வைஹாஸிகிம்ஸுவிதாரதுயெவிகெவி விஹாஸிகா: । ஸவெடுரீ நாஹ்ரஹம்தாஸம்தா: ஸுஸம்தாஸம்ஹ ॥" "பலபல துதி செய்தேன். இங்கு மாநதர் யாவரேயாயினும் ஆஸ்திகரேல் அன்னோர் நல்லோரே. அவர்களனைவருமென்னை யாண்டருள்வாராக" என்று வேண்டுவதேயாகும. இக்காரணம்பற்றியன்றோ "அடியார் நடுவுள்ளிருக்குமருளைப புரியாய்" என்றும் "அடியார்பெருமை யறிந்தாரார்" என்றும் "நின்சீரடியார் தமமடியார்க் கன்புபூண்டவர் காற்றலையெவலென்னாய்த் தலையேற்று" என்றும "திங்கள முடியார் அடியார் அடியோமென்று குமபிட்டுத்திரியே" என்றும் "சிவனை யுணர்மாதவர் தம் பொன்னடிக்கீழ் தாழ்வோம.—எமக்கார் சரி" என்றும் ஆஸ்திகப பெருஞ செல்வர்களுறவை வேண்டினோர் பெரியார். பேரருட் சத்தியின் அருணலங்களை யனுபவித்துக்கொண்டே அவனை மறந்தும், அவனை யானே யென்றும் புலம்பியழியும புல்லர்களை விட செய்ந்நன்றி கொன்ற மகாரினி யுண்டோ. இக்காரணம்பற்றியே "யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவர்" என்றார் நந்தாயுமானார்.

மாந்தர்களது முறையீடுகளை மகிழ்ந்து கேட்டருளும் மாண்புடைச் செவியன் ஒருவன் உண்டு என்று அங்கைச் சுட்டுவிரலாற் சுட்டிக் காட்டி ஆஸ்திகர்களெல்லோர்க்கு மாசிரியத்தலைமை வகித்த எம்பெருவாழ்வாம் ஞானஸம்பந்தக் குருமணி ஆஸ்திகத்தை நிலைநாட்டவல்லவோ வந்தனர். எல்லா நன்மைக்கும, எல்லாத் தண்மைக்கும், எல்லா அன்பிற்கும், எல்லா நியாயதிற்கும், எல்லா உயர்திறப்பேருணாவிற்கும் பெருநிலைக்களமாம் ஆஸ்திகமின்றி எதுதான் நிலைநிற்கும். ஆஸ்திகத்தின் ஸொரூப மகிமையை முற்றுமுணர்ந்தவள்ளலாதலின் எங்குருராயன் ஆஸ்திகத்தை நிலைநாட்ட வெழுந்தனர் என்க. ஸ்ரீ நம்பியாண்டார் நம்பிகள் எமது குருநாதனையுற்று "வையம் மகிழவும்" "யாம் வாழவும்" வந்தனரென்றும், பெருமான் "அம்ம" வென அழுதது உயிர்கண் மாட்டுவைத்த பெருங்

கருணை என்றும் "அம்மென்குதலைச் செவ்வாய்" என்ற பாசுரப் பகுதியில் வெளியிட்டருளினர். ஆஸ்திகமே உயிர்களது அல்லலனைததிற்கும் பெருமருந்து, என்று கண்டு "ஆஸ்திகத்தையே (Faith in God) உயிர்கட்களித்ததனர். ஆஸ்திகத்தை யளித்து உயிர்களை ஈடேற்றினதையே "வையம் மகிழ யாம்வாழ" என்று நம்பிகளும் "வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க, பூத பரமபரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தருள, சீதவள வயறபுகலித் திருஞான சமபநதர்" என்று அருணமொழித தேவரும (ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகளும்) திருவாய்மலர்ந்தருளினமை வெறும முகமனன்றென்பதை "ஸ்ரீஞானஸம்பநதப பேருளாளன் மலாவாய்ப் பிறந்த வாசகத்தேனைப பருகினர்க் கையமறவிளங்கும். பௌததர்கள் "இறைவனில்லை யென்றுகூறுவர் என்பதும்" சமணர்கள் "உண்டோ இல்லையோவென் றையப்படுவா, என்பதும்" பௌத்தர்களது "பஞ்சஸ்கந்த" சமணர்களது "சபதபங்கிக்" கோடகளுந தெரிவிக்கும். ஸ்ரீஞானசம்பநதப பெருமான் பௌத்தர்களையும சமணர்களையுங் கடிநததுஅன்னோர்களது நாஸ்திகததினின்றும உலகததாரை யுய்விக்கவேண்டியே யன்றி அபபௌததர் சமணர்களது "பொறை யுண்மை" "உயிர்க்கிரங்கல்" முதலிய நீதிகளைக் களையவன்றென்பதை யாமுணரலாம். * "ஈசன் எமையாளுடைய வேந்தைபெருமான் இறைவன் என்றும், தனையே பேசுதல் செயாவமணா புத்தரவா" என்றும, "அத்தகு பொருளுண்டு மில்லையுமென்றுநின்றவர் கச்சமாவொத தொவவாமை மொழிந்து வாதிலழிநதெழுந்த" என்றும புததர் சமணுதிகளின் நாஸ்திகத்தை வெளியிட்டார். பெருவள்ளலாகிய காழிப பெருந்தகையார் தார்மிக குணங்களெங்கு காணப்படினு மவைகளைக் கடிநதாரல்லர் என்பதை "நீதிபலவுந் தன்னதுருவாம்" என்று கூறிய அற்புதத் திருவாக்கே நிறுத்தும். பெருங்குணங்கள் எங்கு காணப்படினு மங்கு ஈசன் ஸநநிதியுண்டென்பதைச் செவ்வனே காண்பித்தருளினர். "தேசமதெலாமருவி நின்று பாவித்திகழ நின்ற புகழோன்" என்று எல்லா உலக உயிர்களிலு மூடுருவிச் சென்றெல்லா வசேதனத்தையு மசைவித்தும், சேதனத்தை யறிவித்தும் நிறகும் எம்மிறைவனை யென்றும் எல்லா வுயிர்களும் பற்றி வாழ்த்தியே யுய்யவேண்டியவர்கள் என்பதைத் தெரிவித்தார். இதனுல் எல்லா மாநதர்களுந் தர்மாதி நற்குணங்களினுலடைய விரும்பும் பெரும் பேற்றிற் குறைவிடம் ஈசனென்பதை வெளியிட்டருளினர். பெரு நலங்களுக்கெல்லாம் நிலைக்

* நூற்றுவக்கத்திற்குறித்த தமிழ்மறைப்பாக்களைக்காண்க.

களமாகிய இறைவனை விட்டு இத்தர்மாதிகளுக்குப் புகலிடம் வேறின்றென்பதைச் சைவத்திற் ஸத்யம், சௌசம் முதலிய பல தேகவுறுப்புகளையும், இத்தர்ம குணங்களத்தனைக்கும் உள் நோக்கமாகிய ஆஸ்திகமெனுங் கண்ணையுங் கொண்டு படிந்து கிடக்குந் தார்மிகவான்மாவை வெள்ளை விடையாகவும், அவனது இருதய கமலத்திலாரோகணித்துத் தன்னுணைவழி நடத்துமபோறிவும் பேரன்புமாகிய பெருஞ்சோதியை அவ்விடையிலாரோகணித்துநடாத்தும நாதனுகவும் உருவகம் செய்திருப்பதை ஓதாதுணர்ந்து காழிவந்ததருளுங் கற்பகக் கனியின் செந்தேனுருவாங் கவுணியர்பெருமானுளத்துணர்ந்தவாதலின் "தோடுடைய செவியன்" என்று எல்லா ஆன்மாக்களும் பல வழிகளாலும் பல மொழிகளாலுங் கூவியழைப்பதைக் கேட்டருளுமிறைவனையும் அவ்விறைவனே பலவித நற்குணங்களுக்கும் புகலிடமென்பதை "விடையேறி" * என்றுந் தெரிவித்தா. பௌத்தர்களிலும் சமணர்களிலுங்கூட பெரும்பான்மையோர் புத்தனையும அருகனையும் (ஏனைய மதவாதிகள் அவரவர்களது விக்கிரகங்களை வணங்குவதுபோலவே,) வணங்குவதே தர்மத்தையு மிறைவனையும் பிரிக்கவொண்ணுதென்பதைக் காட்டும். இத்தர்மத்திற்குறைவிடம் பரமாப்தனுய பரமன் என்பது ஸத்தியம என முழுமுதற்கடவுளே "ऽ-ஆயாராரா ஊயஉ_ஊஸ்ஸுரோ நஜாநாதிகுஸ்ஸுந" தர்மமியற்றுவதற்கு மூலாதாரமாக யானுளன் என்பதை மாந்தர் அறியவில்லையே என்று இரங்கியருளியதை ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராணம் விசதப்படுத்தும். இதற்கு மாருகக் கூறுந நூற்கள் யாவும் பொய். அவை தன்னுண்மை யறியாதார் கூற்றேயாகும் ஆதலின் "சிந்

* For a fuller explanation of the Symbology involved in the Symbol of Siva riding over the Bull and in the Bull with bended knees and hind legs before the Image of Siva Lingam in the Temple, *Vide* our article on "The Rationale of Symbolic Worship:" The chief point to be noted here is the fact that while all its other organs represent various Dharmas such as Purity, Truth, Patience etc., the whole aspect of all these higher attributes is known by the pointed look of the eyes, which represent "The Child-like Faith in God" and God is the Inner Spirit which guides all men towards perfection. How vain is the attempt of some persons, who are false even unto themselves to divorse Morality from Religion! Morality without Religion! It can not be! *It is a lie.*

தையில் சமணோடுதேரர் சொன்ன புந்தியிலுரையவைப் பொருள் கொள்ளாதே" என்றும் "சாக்கியகயவர்றலை பறிக்கையரும் பொய் யினுலாக்கிய மொழியவை பிழையவையாதலால்" என்றும் "நீதி யாதிகளைப் புகழ்நத" எங்குருநாதன் கடிந்தா. ஆனதுபற்றி "முதல்வனை வழிபடுவீர்" என்றுபதேசித்தாஸதிகத்தை நிலைநாட் டினர். "உய்யுங்காரணமுண்டென்று கருதுமின்" என்றுமுபதே சித்தார் நம பரமாசாரியர். ஸ்ரீ வாகீசப் பெருந்தகையாரும "நடையை மெய்யென்று நாததிகம பேசாதே" என்றும "என்னிலாருமெனக் கினியாரிலை என்னிலுமினியானொருவன்னுளன்" என்றும "கனி யினுங் கடிபபட்ட கருமபினும, பனிமலர் குழறபாவை நல்லா ரினுந,தனிமுடிக வித்தாளு மாசினு,மினியன் றன்னடைநதார்க்கிடை மருதனே" என்றுமுபதேசித்தார். ஸ்ரீ சுந்தாமூர்த்திகளும "வெய் தாய வினைககடலிற் றடுமாறுமுயிர்க்குமிக விரங்கி யருள்புரிந்து வீடுபேறுக்கம் பெய்தானே" என்றும, ஸ்ரீ வாதவூர் வள்ளலும் "தெய்வமென்பதோர் பொருளது கருதலு, மாறுகோடி மாயாசத்தி கள, வேறு வேறு தமமாயைகடொடங்கின, வாததமானுயலவர் கூடி, நாத்திகம்பேசி நாததழும்பேறினர்" என்றும் நாத்திகத்தைக் கண்டித்தார்.

ஸ்ரீ வாகீசப பெருந்தகையார் "நலலெணணந தீயவெண்ணம், தர்மாதர்மோபதேசம் முதலியவைகள் ஸர்வேச்வரனொருவனையே தொடர்நததென்பதையு மவனருளாலேயே யிவைகளான்மாவிற்குத் தோன்றினவென்பதையும "நானேதுமறியாமே யென்னுள் வந்து நல்லனவுந தீயனவுங காடடா நின்றாய்" என்ற வமுத ஸூக்திகளா லறிவுறுத்தார். ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக மூர்த்திகளும் "நானுரென் னுள்ளமா ஞானங்களா ரென்னையாறறிவார்—வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனேல்" என்று திருவாய்மலர்நதார். "ஊஸொஉஸுயிதா வாதாதஸ்ரு உஸுயிதாஸிவஃ"—காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற் காணவுள்ளததைக் கண்டு காட்டலின்" என்ற சிவ ஞான போதத்தின்படி எமக்குள்ளிருந்து எமமைக காட்டி எமக்கு வழிகாட்டும் பெருமானொருவனையே ஸத்ஸம்பிரதாய கிரந்தங்கள் போதிக்கின்றன. ஸதாசாரியர்களுபதேசிப்பது மதுவே. ஸநமார்க்கி கள் பற்றுவதுமிதுவே.

ஈச்வரனை வழிபடவேண்டிய மாந்தர்க்கவனேற்படுத்திய வுணர் ச்சி (Feeling) யும ஊகமும் (Reason) போதாதோ, சாஸ்திரமென்

பதொன்று வேண்டப்படுமோ? பலவகைப்பட்ட சமயங்களிற் பல சாத்திரங்களுண்மையால் அவைகளிலெதை யங்கீகரிப்பது? ஏதாவதொன்றை யங்கீகரிப்பின் மற்றவைகளின் கதி என்னை?—இத்தகைய கேள்விகளுக்கு விடை யிறுப்பதவசியமே. உணர்ச்சியு மூகமுங் கடவுளாலேற்பட்ட துண்மையே. இவைகளையே யாம் மேன்மேலும் வளர்த்திடின் கடவுளைக் காணலாமென்பதுமுண்மையே. "நூலும் வேண்டுமோ நுண்ணர்ந்தோர்கட்கே" என்றார் ஸ்ரீமத் - அப்பர் சுவாமிகளும்.

"உடம்பெனு மனைய கத்து வுள்ளமே தகளி யாக
மடம்படு முணாகெய் யட்டி வுயிரெனுந் திரிம யக்கி
யிடம்படு ஞானத தீயா லெரிகொள விருந்து நோககிற
கடம்பமா காளை தாதை கழலடி காண லாமே.

உள்குவா ருள்ளத தானை யுணர்வெனும் பெருமை யானை
யுள்கினே னுனுங காணபா னுருகினே னூறி யூறி
யெள்கினே னெநதை பெம்மா னிருதலை மின்னு கின்ற
கொள்ளிமே லெறும்பெ னுள்ள மெங்ஙனங் கூடு மாறே."

என்பனவாதி பலவுமுத வுபதேசங்களா லுணர்ச்சியையுஞ் ஞானததையுங்கொண்டுமே "சித்ததுருகிச சிவனெமபிரானென்று சிந்தையுள்ளே பித்துப்பெருகப பிதற்றியுய்யலா"மென்று மொழிந்தார் முனிவரர் கோமானுகிய மொழிக்கரசா. ஆயினுமப்பெருந்தகை யாரே "மறைநான்குமானு யாறங்கமானுய்" "விரித்தானை நான் மறையோடங்கமாறும்" என்று அடிக்கடி முதல்வனைச் சாஸ்திர கர்த்தாவென்றுந துதிததார். "ஓதிமன்னுயிரேத்துமொருவனை" என்று மாந்தரைச் சாஸ்திராபபியாஸிகளென்றுங் கழறினுர். தெய்வமொன்றுண்டென்று வழிபடும் பெருமைவாய்ந்த மதவாதிகளிதுகாறும் "நூறகளை" யுமாதாரமாகக் கொண்டே வாழ்கின்றனர். கர்த்தனுக்குக் கோயில் வேண்டாமென்று கண்டிதத கமபீரவான்களும "கிரந்த"ங்கொண்டனர் "மொழி" வேண்டாமென்று முனிந்தவர் மேற் சென்றது மவரைப பின்றொடர்நதார்க் கவர் மொழிந்த மொழிகளும் "மொழி" யாகின்றன கண்டீர். அம்மையப்பனு மண்ணலொருவனுக்கருளுரு வனுவசியகமென்ற கங்கிரித்தழித்த வாண்டகைகளும் புதுதகமொன்றைப் போற்றி வாழ்ந்தனர். இவைகளை யாமுறு நோக்குழி, "நூலுண்டாய விதமென்னவென நுழைந்து பார்க்கவேண்டி யிருக்கின்றது. நூலும் வேண்டாமென்று நுவலு

கின்றவர் தாமு மிதற்கு நியாய முண்டோவென நோக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. கிஞ்சிற்றறிவிற் கெட்டியவரையாஞ் சீர்தூக்கிப்பார்க் கும்போது "மாந்தர்க்கும் விலங்குகட்குமுள்ள வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தும் பகுத்தறிவின் பயனே" நூலாகும். மனிதர்க்கும் மந்திகட்குமுள்ள மாற்றத்தை மகிழ்வித்தமன்னறிவே மறையாகும். மாநதரேயவரவரெண்ணங்களைப பிறாக்கறிவிக்க மொழிகொடு பேச வல்லார். அம்மொழியே நூலாயது. பன்னுள்வரை நூற்கள்யாவும் "கர்ணுத்கர்ணுகதேனச" ("கணுடூா ஸ்ணுடூாமதெநவ") என்ற இலங்க வசனப்படியொருவன் மாட்டுக்கேட்டே அறிவுநூற் பரம் பரை வநததென்க. அதனுலேயே சீடனைக் குருவினுடைய "அந தேவாஸி" (அண்மையிலுறைபவன்) என்று கூறினுகள். அதனு லேயே நூலும் "சுருதி" (கேளவி) யாயிற்று. இபபடிப பன்னுட் கழிந்த பின்னரே "முதுமொழி" யாகிய நூலுண்டாயிற்று. முதல் முதலில் பிதாவே தன் மக்கட்கு நல்வழி போதிபபானுயினன். பன் னூற்றுண்டுகட்கு முன்னர் பிதாவே தன்னருமைமக்க ளாணுயினும் பெண்ணுயினு மவர்க்கமுதமொழி மொழிநதனன். நமது நாட்டில் சில சடங்குகளியற்றிப பின்னர் ஓதுவித்த நாட்களிலுங்கூட ஆண் பெண்ணிருவர்க்கு மவவாறே அறிவு பயிறசி செய்யப்பட்டு வந்தமை நுண்ணறிவாளர்க்குக கிருஹ்ய நூற்களினுல வியக்தமாகும். பிதா வுக்கும புதிரனுக்குமுள்ள சம்பநதம் "அன்பினுல்" ஏற்பட்டது. அவ்வன்பினுலேயே பிதாகுமாரனுக்கு ஆபதனுனன். இவ்வன்பினு லேயே பிதாவின் மொழி புத்திரனுக்குப் பத்தியமாயிற்று. இவ் வாறு நட அவ்வாறு நடக்கவொண்ணுதென ஆப்தனேயொருவ னுக்கெடுததுரைப்பன். இதனுலாப்தன் மொழி "ஹித"த்தைப் பயபபதெனப்பட்டு, பிரமாணமாயிற்று. இத்தகைய காரணங்களால் அன்பினுல் பெறற பிதாவே முதல் முதலில் மைந்தருக்குக் குருவாயி னுன். பன்னுட்கழிநது வேறு குருவுண்டான காலத்தும் பிதாவின் றன்மை குருவினிடத்தும், புத்திரன்றன்மைச் சீடனிடத்தும வருவிக் கப்பட்டது. "ஶிஷ்ய: வுத்ரஉதிவெரக்ஷ: ஸஹாஶிஷ்யகு யொஹ: । ஜாதஃவுத்ரொ ஶிஷ்யவுத்ரொவிதாரம வுஜயெ ஹுரு ॥ நிஜ்ஜயதிவுத்ரம் வெஹஸாஸாரெஜநகுவிதா । ஸம் தாரயதிஸம்ஸாரா ஹுருவெபுவொயகுவிதா ॥" என்பன வாதிவாக்கியங்களால் சீடன் புத்திரனுகவும், குரு பிதாவாகவும் கணிக்கப்பட்டது காண்க. சைவதீக்ஷையில் அடிக்கடிச் சீடனைச்

சிசுவென்று விளிக்கப்பட்ட வுண்மை சைவசாஸ்திரங்களில் வியக்தம். "கலிவிஷ்யயபாவநிவும் வ்ரஹ்மாநந்தஶிஷ்ட்ரி। ததுவி ஹ்ரோவஹ்ரெஶாந்தம் கூக்கூவாவிஸ்ரஸ்ரஸ்கூரோக। வ்ரஷ்வாவ்ரநா ஶிஶோ: வாணெளவிஹ்ரோஶெவீம் ஸவேவுயெக" "விததியோ பதேசத்தின்பொருட்டு புஷ்பங்களைக்கொண்ட ஜலத்தால் சிசுவி னுடைய கைகளைச சுததிசெய்து சில வித்தையை (சிவாகமத்தை)க் கொடுக்க" என்பனவாதி பல்லிடங்களிலும சீடன் சிகவெனபபட் டமைவியகதம். இவவாறு பகுத்தறிவின் முதிற்சியால் மாநதர்கள ஒருவருக்கொருவர் தததமதபிப்பிராயங்களைப பகிர்நதுகொளளுப போது அன்பின் மிகுதியால் கருணையுடைய வொருவன் மறறவனுக் குரைத்தமொழி ஹிதமெனப்படடு அதுவே தன்னைக் காபபாற்று மெனக்கொள்ளப்பட்டது. அவன் வார்த்தை பத்யமாகிப பிரமாண மாயிற்று. "ஹித" மெனத் தனக்கு அம்மொழி பட்டகாலதது அதில் விச்வாசம்வைபபது மாநதர்க்குளள இயறகையாய் கடவுளரு ளால் பவித்தமையால், இத தன்மையைச் சிலர் வெறுத்துக்கொளவ தெற்றுக்கு. ஒருவனோ ரூருக்குச்செல்லுமபோது மத்தியமார்க்கத் தில் குறுக்குவழிகள் பலதோன்றுங் காற்றிகைக்கும் போதொருவ னிவ்வழிச சென்றால் நன்மையுண்டாகுங குறிததவிடம் செலலலா மென்றான். அவ் வழியிறசென்று சில நன்மைகளை யடைநதது மவனுக்கு முன் வழிகாட்டினவனுபதனுயினன். அவ்வாறே கடவுளை யடையவேண்டுமென்னு முணர்வும், அத்ற்குறிய வூகமும் ஒருவ னெண்ணத் துதிததபோது கொஞ்சநதிகைப்புண்டான காலத்தில் ஒருவனது மொழியைக கேட்குமபோது அஃதிவனுக்குப் பத்திய மாகி யவ்வழியிற்செல்ல முநதுகிறான். அக்காலததி லவன்மொழியே இவனுக்குப் பததியமாகி அவனே ஆபதனுகிறான். இதனுற் றனது பிரததியக்ஷத்திலும, அனுமானததிலும, ஆபதன் மொழியே இவ னுக்குப பற்றுக்கோடாய நின்றது. இக்காரணததினுலேயே பிரததி யக்ஷப்பிரமாணததிலும், அனுமானப பிரமாணததிலும ஆபதன் மொழி யதிகமாய் பாராட்டத்தகுநததாய் இவனுக்குப பூலிததது. அக்காலத்தில பிரததியக்ஷதிருஷ்டி யிவனுக்கில்லாமறபோகவில்லை. அனுமானவெளிச்ச மிவனுக்குக் கிட்டாமறபோகவில்லை. என்றாலும் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்தபோதும், அனுமானவொளி மின்னும போது மிவனுககுத் திகைபபுண்டாயின், இவ்வாறு "செல்லென்ற ஆப்தன்மொழியையே விசுவசிக்க நேர்ந்தது. அற்றாயினும் தனது

(பிரத்யக்ஷ) திருஷ்டியும், அனுமான ஆகமும் உடனிருந்தேதான் ஆப்தனமொழியை ஏற்றது. இதனால் ஆபதன்மொழியை யேற்ற காலத்திற்றனது பிரதியக்ஷாவனுமானங்களை யொழித்துவிடவேண்டு மென்பதல்ல. இவைகளுக்கு மாறுபாடாகக்கொள்வதை "பிராந்தி" யென்று வேதமறிந்தவர்கள கூறுவார்கள ' ஈபயாஉ-ஊலிஈயெ-ஷ-ஊஉ-ஊயா ஈ-ரா-திர-ஊ-ஊ-ரெ" என்ற வாக்கியத்தின்படி "உள்ளதுளளவாறாகக்காணுமல் மாறுபடின் அதுவே பிராந்தியா கும." இதனாலாபதன்மொழி பிரதியக்ஷானுமானாதிகளுக்கு ஒத்தி ருபபினது பிரமாணமென்பது ஸித்தம இக காரணமபற்றியே தருகநூலுடையார் "பிரமாணங்களுள ஆபதன்மொழி அலலது ஆகமம வன்மையுடைதெனறு கூறினார்" ஏனெனில பிரதி யக்ஷானுமானங்களுடனிருந்து மிவனை யுறுமபோது தெளிவிப்பதனு லெனக ஆகம விசவாசம ஏற்படுவதற்குச் சில தருணங்களுண்டு. குருட்டு நமபிக்கை விச்வாசத்திற்சேராது. ஒருவனுண்மையாகவே செலலவமயம வேண்டும. அவ வமயத்தை வீணுக்காதுசெலலவும் வேண்டும செல்லும்போது பல வழிகளைக்கண்டு திகைப்புண்டாக வேண்டும. அதுதிகைப்பினாலிதுவோ வழி யதுவோ வழியென வருந்தவேண்டும. அததருண மிவனுக்கு ஊனுறக்க மின்பாதி களும் வேம்பெனத் தோன்றவேண்டும. எந்த மஹானுபாவன் நமக்குச சரியானவழி யிதுவெனக்காடுவான் ஏன் நம்மைத் தேற்றுவான். நம மனோவியாகூலத்தை யெவன்போக்குவான்" என்று இவன கதறுங்கால அச்சமயத்தில இவனையங்களைப்போக்கி யொருவன் மொழிவானாயின் அதுவே ஆகமம. ஐயங்க ணிகழாத போதும, அதனாலிவன் வருந்தாதபோதும் ஒருவன் ஆப்தனை ஏன் றேடுகிறான்? ஆபதன் ஏன் உரையாடுகிறான்? பசியால் வருந்தினவ னலலவோ அந்நத்தை விரும்புவான்? பசியில்லாதவர் அந்நத்தைத் தேடுவரோ? கொணர்ந்திடினு மவர்க்கு ருசிக்குமோ? இக்காரணம் பற்றியே ஒருவன் றன்மனதை வஞ்சிக்காமல் கடவுளை யடைய வேண்டிச் செல்லினிவனுக்குப் பலவையங்கள் நிகழும். இவன் பஞ்ச படும் பாடெல்லாம் படும்போதுதான ஆப்தன்மொழி யிவனுக்குப் பத்தியமாகுமேயன்றி மற்றக்காலத்தில் ருசிக்காதென்க. எத்தன் மையால் "ஆகமமெனும் ஆப்தன்மொழி யிவனுக்குக் கிட்டுமென் பதை திவ்வியாகமங்கள் விரித்துக்கூறும். இதைப் பின்னர் விசாரிப் போம்.

இதனால் ஆகமமென்பது தான்றிகைத்துநின்றவக்கணம் இவனுக் குறுதிமொழிகூர்ந் திபபடியேசெலலென்று கூறுவதாகும். தன்னை நடத்தவந்த முறையா லிதறகுச் சாஸ்திரமெனப பெயரமர்ந்தது. ஆபதனிடமிருந்து வந்த அளவில் அவ வுபதேசத்திற்கு "ஆகமம்" என்றும, இடையிற சத்தமென்றும, சீடன கேடட வளவில அதறகுச "சுருதி" என்றும, தான் நடக்குமுறையால் அது சாஸ்திரமென்றும் சால வேறுபாட்டையும இட வேறுபாட்டையுந நோககி ஒருபதேசமே பல பெயாகளைகொள்ளும "உழைபபின வாராதுறுதிகளுளவோ" என்ற பெரிய மொழிப்படி மாநதரை உழைத்தே பயனையடையுமபடி கடவு ளமைத்திருபபதால அவ வுழைபபிறசென்றபோ திவனுக் கையங்க ணிகழுமாதலால் அக்காலத்தி லிவனையங்களைப போக்கித் தெளிவிததததெதுவோ அது "உறுதிமொழி" எனப்படும ஆகமம அல்லது சுருதியாகும. அதாவது பிரத்தியக்ஷனுமானாதிகளுக்கு மாறுபடாவண்ணம உணமையை ஐயுறுமபோ துணர்ததுவதெதுவோ அதுவே உறுதிமொழியெனபபடும். உணர்ச்சிக்கும் ஊகத்திறகும விரோதம பயவாதுள்ள உண்மைமொழியே உபதேசமெனபபடும ஆகமமொழி. இதையே நல்லறிவென்று மேலோர் கூறுநிறபர். "யயாயுாகாரஸம் வித்திவிதெதி வரிகீதுதெ" என்று உணாசசிக்கும, ஊகத்துக்கும மாறுபடா வண்ணம் வந்த ஞானமே நல்லறிவென்று நாட்டப்பட்டது. ஸ்ரீ பௌஷ்காகமததிலும் "ஸூவொகிரர்ஶஷொவி வரொக்ஷாயெுகஸாயநழ । வுதுகெஷணாநுஶாநெந யஜிவாயுாம் ஸுநிஶ்சிதழ । யொவகிஷொயசாவுஸ்யாச" என்று உணாசசி (பிரத்தியக்ஷம்) ஊகம் (அனுமானம) என்பவைகளுக்கு விரோதமுறு வண்ணம் உணர்ச்சி யூகங்களுக்குப பொறுத்தமாகவே உள்ளக் காக்ஷி நிகழுமாறுரைத்துத தெளிவிபபோன் ஆபதன் என்றும், அவன் மொழியே ஆகமமென்றும் சொல்லபபட்டது. இதனாற் கண்மூடித் தனமாய் அதாவது மூடத்தனமாய் எதையும அப்படி யதிற்சொல்லியது இப்படி யிதிற் சொல்லியதென்று கூறி நம்புவதல்லவென்க. ஞானததிற்கும் மூடத்தன்மைக்கும் வெகுதூரமென்க. ஒருவன் ஒரு கொள்கையை நம்முன்னர் விளம்பிடினது முதலில் உணர்ச்சிக்கும் பின்னர் ஊகத்திற்கும் பொறுத்தமுடைத்தாவென்பதைத் தீர்மானித்தே கொள்ளவேண்டும் என்க.

ஆம், மாநதர்க்கு ஒரே சாஸ்திரமிருபபினிது நியாயந்தான். பல சாஸ்திரங்களிருந்துழி எதை யாங் கொள்வது எதை யாநதள்ளுவது? பல் வேறு தேசத்தார் பல் வேறு ஆப்தர்களைப் போற்றிவாழ்கின்றமை கண்கூடு,—இவர்களில ஏவர்வாகபிரமாணம? யாங் கண்ட வுண்மை யிது. ஒருவா சொலலாததை மற்றொருவர் சொல்லியிருக்கலாம். அலலது ஒருவா ஒரு விஷயததை மறறவரைவிட வறபுறுததிக கூறியிருக்கலாம். இதனுலவாகள வாகுகளில் நாம் விரோதங்கொள்ளவேண்டுவதிலலை அபபடிப பலவிதமாக வித்தியாசங்காணப்படின் நமது ஊகமுணாச்சிகடகுப பொறுததமுடைத்தெதுவோ அது பிரமாணமென யாங கொளவதிற குறைவில்லை.

சாஸ்திரமென்பது "ஜகத்ஜீவபரமென்பவைகளின லக்ஷணங்களையும அவ்வித லக்ஷணங்களுககேற்ப யாங நடக்குமுறையையுங் கூறுவதாகும். இவ்விஷயங்களில மாநதாகள செப்த பல சாஸ்திரங்களிலொருவர் சொனனபடி வேறொருவர் சொலலவிலலையென்பது மோ விதததிலுண்மையே. இஃதெதனுலேறபட்டதென்புழி, உயிர்கள் மலத்தடையுடைய இச்சாஞானங்களைக்கொண்டவர்கள. மலத்தடை எவ்வளவுக கெவ்வளவு நீககமடைகின்றதோ, அதறகுத் தகுநதவாறே அவாகளது "உளளக்காக்ஷியு" மேறபடுகின்றது. எனவே கடவுளது சிதசச்தி வியஞசகமெப்படியோ அதற்குத தகுந்தவாறுதான் அவர்களது உண்மைக்காக்ஷியாகும். இதனுல சாஸ்திரங்களை யியறறினா பலரும கடவுளருளொளிகொண்டு இயறறினவாகளே. ஆயினுந தாரதமமியமிருக்கலாம். இததாரதமமியம மலததடை நீககத்தைபபொறுததது. கொஞசதூரம வரையில் நமக்குபகரிததுப் பின்னர் மாநதரை யவரவர்களதறிவைக்கொண்டு ழைத்துக் கைக்கொள்ளும்படியே சகல வமைப்புகளையுங் கருணுநிதியாகிய கர்த்தன் கடடளையிட்டதால் நாமுழைத்தே யுண்மையை யுணரவேண்டும். உழைத்துண்பவர்க்கே உருசிதட்டும். சாஸ்திரம் பல விருக்கின்றதென்று யாங்காணி லிவைகளைச் சோதித்துக்கோடலே யமைவுடைத்தென்பதெம தபிப்பிராயம்.

இவ்வாறு காணுமபோது பலவேறு ஞானநிலைமையையுடைய உயிர்களால் பல நூறக ளியறறப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறே மாந்தர்கள், இருடிகள, தேவர்கள், தேவர்களுட்சிறந்த பிரமன், அவனிலுஞ்சிறநத விஷ்ணு, அவனிலுஞ்சிறநத ருதரன, அவனிலுஞ்சிறந்த மகேச்வரன் முதலிய உயர்ந்த உயிர் வர்க்கங்களாற் பல சாத்

திரங்க ளேற்பட்டிருக்கின்றனவென்றும, இவர்களுடைய ஞான நிலைமை பல்வேறு திறததனவென்றும இவர்களும பசுககளாகையா லிவர்கள்வாக்கும பலவம்சங்களிற்றவறுடைத்தென்றும் மேலோர் கூறுநிற்பர்.

"நவாஷ்ரு வெளரு-ஷெவ-ரூகெ ஔஷிஹிஷெ-ருவிகம் தயா । நஷெவெ வ்ரு-ஹணொவாக்ரு வெஷவ வஜ்ஜநநா । தயாரெளஷ்ரு-ந ஹரிணாரு-ஷ்ரெண ஶிவாதக்ரு । வாஷ்ரு ஶுவெ-ரூ யுவெஶிஷாஷயொயொ வாயுஶுவ்ரு-தः । ஶிவா ஶாவிரொயெந ஶாஸ்ரஸவ்ரு வ்ரவஷ்ரிகு । நாந்ரு ஶாஸ்ரு விரொ யெந தக்ஸவாஷ தயாயுவாஶிவஶாஸ்ரு வ்ரவஷ்ரவ்ரு தஷ்ரவ்ரு வ்ரவகம்பதः । யஸ்ரு யஸ்ரு ஹி ஶாஸ்ரஸ்ரு யாவ ஶ்ரு வ்ரவிரிஷ்ரு தெ। தாவதெ்ரு வஷ்ரு வெஷிவ்ரு ரு ரு

வியஞ்ஜகங்களாகிய அநதக்கரண, ஞானேந்திரியாதிகளைக் கொண் டறிகின்ற வர்ன்மாக்களுக்கு ஞானத்திலேறறதாழ்ச்சியுண் டென்பதுண்மை. இவாகள் கிஞ்சிக்ஞர்கள். இவர்களிடத் தோஷங் களுண்டு தோஷங்களையுடையா "சதாசிவாதிகளுமென்பதை"

"ஸஹாஶிவாஹயஸ்ஸவெ உ ஶுத்யுாதாநொவ்யிஷ்டிகாஃ । உ ஶுத்யுாதஸவிராாஹாரொஷா ஸாஶெவ்வவஸ்ஶுகஃ ॥" என வெமுமவாககியங்களாலறிகிறோம் அபபடியிருநதும "தெஹி உ ஶுத்யுாதலாவெநஸ்யா ஸபஶுஹ்ஹ । ஈநுாதாநொநஶுஹ்ஹாதி ஶிவெநஸயிஷ்டிகாஃ ॥" "தாங்களும பரமனது அனுக் கிரகததையடைநது மறற ஆதமாக்களை யனுகிரகிக்கின்றாகள்" என்று கூறபபட்டிருபபதால ஈச்வரனது அருளொளியைக்கொண்டே அவர் களும் தங்களுக்குறிய ஞானைசவர்யாதிகளைகொண்டு சாஸ்திராதி களையுண்டு பண்ணியகாலததும், முற்றிலும பிழையெனததள்ளாமல் எவ்வளவுவரையில பிரமாணமென அங்கீகரிககபபடவேண்டுமோ அவவா றங்கீகரிபபதில் தோஷமிலலை யென்க இவவுண்மையை நூற்களியறறிய பல மாநதர்கள விஷயததிலு முபயோகிததுணர்வா மென்க.

இவ்வாறு ஜீவர்கள் அல்லது பசுக்களுடைய வாக்கியங்கள் தோஷங்களுடையனவெனின், நிர்தோஷமான வாக்கொன்றிருததல் வேண்டும. பசுகளது வாக்குகள் தோஷமுடைத்தெனில் "பசுபதி" யின் வாக்கியந தோஷமுடைத்தலலவாகும. தநத, தாலு, ஓஷ்டம், அதரம, கண்ட முதலியவைகளில்லாக் கடவுள் அவ்வவ் வவயவங்கள் கொண்டுச்சரிக்கபபடவேண்டிய அகாரியக்ஷர ஸமூகங்களுடன் கூடிய நூலுக்கு எவவாறு காததனுதலசாலும்? முதல்வன் தந்த தாலுக்களிலலாதவனென்றும, ஜீவர்கள் அவைகளின் உதவியைப் பெறறுளார் என்றும, இவவுதவிகள் முதல்வனுக்கு வேண்டப் படாதபோதே அவன எல்லா வறிவுமுடையானென்றும், இவைக ளிருந்தும ஜீவாகள் அலப அறிவினாகளென்றும வாயுசங்கிதை யானது "ஈஸ்ஸ்வ்ஹவிஸவெஷு ஸவபுாயஜுஜ்ஞாநஹெதுஷு। யஃயாவவ்யிதம் வஸ்ஶுததயெவஸஹாஶிவஃ । ஈயதெநெவஜா நாதி தஸ்ாஸ்வஜுஜ்ஞவ்யுதெ"- "ஈஶாயஜுஜ்ஞாந விஜ்யயஜு ஶிஃ ஶ்ரியெஷவிஸ்தவி ஈணவொநெவஜாநாதி ஶாயாணவயோ

வ்ரதா:" எனும் வாக்கியங்களால் விளக்கும். இதனால் கடவுள் இவ் வவயவங்களைக் கொள்ளாதபோது அவன் எப்படி சாஸ்திரகர்த்தனாதல்சாலும்?

பரமபதி ஒருவனுண்டேல் அவன் தனுகரணபுவனபோகாத்மகமான சகல ஜகத்தையும மாநதர்களுக்களித்ததுபோலவே, தன்னையடைவதற்குரிய நெறிமுறைகளடங்கிய வுண்மைகளை மாநதர்களுக்கு அளிக்காதிரான். சற்று நிதானித்துபபார்மின் 'அறிவை உபயோகித்தும், அறிவுநூலை யியற்றியும வாழும அறிஞர்களிடம் முதலவன் றனது அறிவை உபயோகிக்காமல வேறு எதனிடமசெலுத்துவான். அறிவுடையார்க்கன்றோ அறிவு பயன்படும. சேதனங்களை அறிவித்தும் அசேதனங்களை யசைவித்ததும விளங்குமாறு ஸல்லவோ "எம்பெருமான் ஞானக்கிரியாரூபன்" என்று கூறப்பட்டான். "வைதநுதிவிஶுவ ஸவபுஜ்ஞாநக்ரியாதகழ்" என்பது வாக்கியம். பசுவினது ஞாதிருத்வம, கர்த்திருத்வம் முதலியவைகளும் முதல்வனது அதீனமென்பதை "வஶொரவிவகத்ருகுவாவத்ரு: வ்ரணவ்ருவுகழ்" எனும் ஆகமவாக்கியந நிறுத்துமென்க. "ஜீவாத்ரநொயாஸாயம் வொஜ்ஞவொயகுஹாவொத்ர" என்ற வாக்கியப்படி முதல்வனுக்கும் ஜீவனுககுமுள்ள சம்பந்தம அறிவித்தலும், அறிவித்தாலறிதலுமாகையால், யாமறியு மெவ்வுண்மையும் அவன் அறிவிக்க நாமறிந்ததாகையால, எல்லா சாஸ்திர ஞானமும அவனுடையதேயென்க. பேரறிவாள னொருவனுண்டென்று கூறும் பரமாஸ்திகமெனு மஸ்திரவாரத்திலெழுந்த சைவசித்தாந்தத்தி லிவ்வுண்மையைப்பற்றி நிஷ்கர்ஷையாகக்கூறபபடுவது யாதெனில் "ஜ்ஞாநக்ரியெஷாரூவாஹிஶாஶொஜ்ஞுவிதுபம் ஶதழ் । ஸாதநொஜ்ஞாஸஜிஜ்ஞியஷாரூஹொஷுழ் । ஸந்வ்ரு விஶுஜாநாதி கரொதிவஶ்:ஸஷா" ஞானம், கிரியை, இச்சை எனும் மூன்றும் முதல்வனுக்கு மூன்று கண்கள். இவைகளை நயனங்களாக உருவகஞ்செய்யக்காரணம யாதெனின், "நீ அல்லது" "நை" என்னும் தாதுவினடியாகப் பிறந்த நயனம் எனுமபெயர் கண்ணிற்கமைந்தது நடாத்துமுறை நோக்கியென்க. இப்பல்லாயிரங்கோடி யண்டங்களிலுமமர்ந்த வுயிர்களனைததையுந நடாத்துமுறையால் முதல்வனுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளைத் தூங்காமல் என்றும் விழித்து நடாத்திப்பாதுகாக்கும் "கண்களாக" உருவக

மென்க. இச்சத்திமகோததியிற் சகல புவனங்களு மப்புவனங்களி லுள்ள உயிர்களுடன் அமிழ்ந்து நனைந்திருப்பதால் அதிலிருந்து கொண்டு பசுவானது இச்சிக்கவும, அறியவும், இயற்றவும் தன்மையையடைந்ததென்க. "ஜ்ஞாநக்ரியாஸிகீஷ்டுராஸிஃ திவ்ஸ்ஸிஃ ஸ்வாத்ஸகிஸிஃ । ஸகிரோ நீஸ்ரா ஸ்ஸஸ்விஸ்வ்வ்யாவ்யாயிதிஷ்டி" சக்திமானெனப்பட்ட எமது பெருமான் ஞானம, கிரியை, இச்சையெனும் மூன்று சக்திகளால் இவ்வுலகமுழுமையும் வியாபித்துத்தனது செயல்களை நடாத்துகிறான் என்று வெளியாகியது. பசுக்கள் ஒரு தொகுப்பேயாயினும் ஞானம், ஐசவர்யாதிகளில் தாரதம்மியங்களுடையனவாதலால் ஒரு மலமுடைய பசுக்கள் இருமலமுடைய பசுக்களை ஏவி அனுக்கிரகித்தும், இருமலமுடைய பசுக்கள் மும்மலமுடைய பசுக்களை ஏவி அனுக்கிரகித்தும்வருது வழி வழியாகவே ஞானாதிகளை விளக்குகிறான். "வ்ஸ்வாதாநஸ்ரிபாஹிஸ்ரா: வாகுஷ்ரிதிரயோ: கூரோக । தத்ரோதாரோஹ்ரு கூயோஷியோயோரோ: । திரயோஸ்ரயரோஜ்ஜ்யா யயொதாரயிஷ்டிதா: । திரயோநயிதிஷ்டிதிஷ்ரெயெ கூயோ:கூரோக । வாகுஷ்ரிதிரயோரஸ்ரநுகுஷிவவாகொயிதிஷ்டி" என்ற பெருமொழிகளா லிவ்வுண்மை விளங்கும. அதிஷ்டிபபதாவது அனுக்கிரகிப்பதே. செல்வமதிகமுடையார் அஃதில்லாதார்க்குச் செல்வத்தைப் பகிர்ந்தும் ஞானமதிகமுடையார் அஃதில்லாதார்க்கு அந்த ஞானத்தைப் பகிர்ந்தும் சகோதரமுறைமை பாராட்டவேண்டும் என்று எல்லோர்க்கு அம்மையப்பராகிய உமாஸஹாயனது பேரெண்ணமும் அவன் வகுத்த முறையுமாம். இதற்கு விரோதமாக உயர்ந்த ஜாதி முதலியவைகளைக்கொண்டு தருக்குதல் முதல்வன் எண்ணத்திற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதேயாகும். மேலிட்டார் கீழிட்டாரை யதிஷ்டிப்பதென்பது மேலிட்டார் கீழிட்டாரை அனுக்கிரகித்தலே என்பதை "வ்ரூஹாவ்ஷ்ஸயாரூஷ்ரொ ரெஷோநஃஸஷாஶிவஃ, ரூத்ரயஸ்ரஸ்ரவிஜ்ஜ்யாயாஸிவிஶுஶ்ரிஃதத । ஸஶிவஃ ஸவ்ரெஷோ ஸ்வகீயாஸிஶுரூத்ரிஃ । ஈயிதிஷ்டிதுயோதா யதஸ் ஸவ்ரூஹ்தஃஸ்ரூ:॥" "யொகாநுஹணாயெவ ஶிவெந வாரெஷிநா ஸஷாஶிவாஷயஸ்ரவெ ரூத்ரூதாநொவ்ரயிஷிதா: । தெஹிரூத்ரூதஹாவெநயஸ்ரவ்ரவ்யபநுஹ । ஈந்ரூதாநொநுஹ்ரணம் ஶிவெநஸயிஷ்டிதா:" ஸதாசிவன், மகேச்

வான், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் முதலியவர்கள் மூர்த்திகளென்றும், இவர்களால் இவ்வுலகங்கள் வியாபிக்கப்படுமென்றும், ஸர்வேசனாகிய சிவன் இம்மூர்த்திகள் வழியாக இவை யெல்லாவற்றையும் அதிஷ்டிக்கிறார் என்றும் அதனால் அவன் "ஸர்வன்" எனப்பட்டானென்றும், லோகாநுக்கிரகித்தின் பொருட்டே மூர்த்தியாத்மாக்கள் எனப்பட்ட சதாசிவாதிகள் ஸர்வேசனாகிய சிவனால் அதிஷ்டிக்கப்படுகின்றார்கள், என்றும இம்மூர்த்தி யாத்மாக்களும். தாங்கள் அனுக்கிரகத்தை யடைந்த முறைப்படி அன்யாத்மாக்களை அனுக்கிரகிக்கின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டது. அபபடி யாவர்தனுக்கிரக்கித்தபோதும் சிவனாலதிஷ்டிக்கப்பட்டே அனுக்கிரகிக்கின்றார்கள் என்பது பெறப்பட்டது. ஏனெனில் "ஶிவேந ஹ்யுபாதஸ்வவிராஹாஸ்தாஃ ஶொஷாஸ்ஸஜ்ஜெவவஸ்ஸுதஃ" என்ற வாக்கியத்தால் மூர்த்தியாத்மாக்களெனப்படுமிவர்களும் பாசத்தாற பிணியுண்ட பசுக்களே யாவர். ஆன்மாக்களுக்கறி வுறுததும் விஷயத்திலுமிம் முறையே யாம் "யாஶுக்தாநாம் வாரஶோவாஸ்ய ஸாக்ஷாஷயுக்தியாஹெதுஃ । வாரம் வாரயாவாநெஷாம்" என்று உண்மை பாஷியக்காரராகிய ஸ்ரீகண்டசிவாசார்யர் கூறியபடி முக்தான்மாக்களுக்குச் சித்சக்தி நேரில் விளக்கததையும மறறையான்மாக்களுக்குப் பரம்பரையாகவு மறிவுறுததலுண்மையாகையால், முதல்வன் சாஸ்திரகர்த்தா வென்பதிலும் பரம்பரைக்கிரமமாகவே கொள்ளத்தகும். கைகால் முதலிய வுறுப்புகளின்றியே அரூபத்திலிருந்து பதே பதே ரூபங்களைக்கொண்ட விசித்திர வுலகுடைப்பொருள்களை யளித்தபடியே, வாய்முதலிய உறுபபுகளின்றியே ஸர்வேச்வரன் "அநாஹதம்" எனும் பேரின்ப நிச்சபத (The still enchanting music of the everspreading space) "பரநாத" த்திலிருந்தே ஆஹதம் எனும் சுரோத்திர விஷயமான வைகரிவாக்குருவமான சாஸ்திரசனையையும் அருள்வான். நாதமானது பரை, பச்யந்தி, மத்தியமை, வைகரியாதிகளாகப் பல திறப்பட்டு நிற்கு மென்பதை உண்மைஞானிகளுணர்வார்கள். பரநாதமே வைகரியாதிகளாய் பவித்தமையைப் பின்னர் பகர்வாம்.

ஸ்ரீ பௌஷ்கரத்திலிவ் வுண்மைப் பின்வருமாறு பெறப்படுகின்றது.

"வ்யாஹ்ருஷ்ட ஶிவொऽஶுக்தெதுவாமிஶ்ரிய விவஜிதஃ நஶாஸகஸ்ரணெஶகஃ" "முன் கூறப்பட்ட சிவன் அமூர்த்தன்

வாக்கிந்திரியாதிகளில்லாதவன். அவன் எவ்வாறு "சாஸ்திரகர்த்தனு வன்?" என்று பூர்வபக்ஷத்தைக் கூறி "ஈஶ்வரகுஸ்யாவிஷ்வஸ்ய வெஶாஸாயுயொ஗ஃ । வணபுரிரஷநாஸவபுா ஸாஹ வெத்தாகாயபுவஸ்" அமூர்ததனுயினுந் தனது சாமர்தியததினால் வர்ணிதிகளை (எழுத்துக்களை) சரீசர்ததல் கூடுமெ மற்றக்காரியங்க ளைபபோல" என்றுத்தரம் பிறந்தது. ஏன் அவன் அவ்வாறு செய் யவேண்டுமெனில், ஜகதுத்பத்திபாதிகளில ஸ்வபபிரயோஜனங் கரு தாமல் பரப்பிரயோஜனார்ததமே எவ்வாறு தனது நிர்ஹேதுகருணை யைக் காட்டினரோ அவ்வாறே சாஸ்திரத்தை யுண்டுபண்ணிய விஷ யத்திலும் முதல்வன் றனது அவ்வியாஜ பரமகிருபையை ஜீவர்கள் மாட்டுக்காண்பித்தார். அருளுடைய பரமன் மாநதர்களுக்குத தன துண்மையைத் தெரிவிக்கக்கூடிய சாஸ்திரததை அருளாதொழி வனோ? "இச்சாஸ்திர பிரவாததனமும் ஜீவர்கள மேறகொண்ட பெருங்கருணையாலென்பதை சாஸ்திரவக்திருதவததை இறைவனுக் குக்கூறவநத ஸநதர்பபததில்ஸ்ரீபௌஷ்கரததில "ஸவபுாரஂஹொந ராயபுஂயஜிஜாவ ஶிணபுாகநஃ வ்ரஹொஃ"-எல்லா முழுமையு மொருங்கே கொண்ட முதலவனுக்கு எல்லா முயற்சியும ஜீவர்கள பொருட்டேயென விளக்கபபட்டுள்ளது.

சாஸ்திரகர்ததாவா யிறைவன் ஏற்பட்டதால் அவன் எவ்விஷ யத்திலும நமக்கு ஆபதனுவான். அவனுக்கும் நமகுகும சம்பந்தமேற் பட்டது அவனது அன்பினால்என்பதை முன்னரேயாங்கண்டாம். எம க்குமவனுக்குமுள்ள அன்புரிமையை எவ்வாறு கூறலாம்? இவ்விஷ யத்தில் உபநிஷதங்கள் எவ்வாறு கூறிக்களிக்கின்றன? என்பதைமுன் னர் விளக்கிக்காட்டுவாம். குருவுக்குஞ்சீடனுக்கு முள்ள அன்பின் முறை பிதாவுக்கும புத்திரனுககுமுள்ள முறையேதானென்பதை முன்னர் தெரிவித்தாம். ஆதியில் பிதாவே புதிரனுக்கு ஞானோப தேசஞ்செய்து குருவாயுமிருந்த காரணத்தாலேயே அத்தன்மைகுரு வுக்கும்வாய்நத தென்றுங் கூறினும, ஸர்வேச்வரனுக்கும் மலபபிணிப் புகளையுடைய விஞ்ஞானகேவல, பிரளயாகல, சகலரென்னும் மூவித ஆன்மாக்களுக்கும் சம்பந்தம் அன்பினாலாயவழி அவனே பரமபிதா வாகவும் பரமகுருவாகவு மிருக்கிறான் என்று திவ்வியாகமங்களுரைக் கும். இவ்வுண்மையை "ஸவெஶரீரீவ்ரயஃ"- தூலதேகமுடை யவர்களில் முந்தினவ னென்றும் "ஈஂஜ" கருப்பையினுண்

டானவனென்றும், " "ஜீவஷ:" ஜீவகனன் என்றும்; தேவரிஷி, பிதிரர் ஆகியமூவித வுயிர்களுக்கும் மூலமென்றும் கூறப்பட்ட ஹிரண்யகர்ப்பனும் பிரமன் எனும் புதல்வனுக்குப்பரமன் வேதத்தை யோதுவித்தானென்று "யொவ்ரஹ்மாணம் விதயாதிவ்ரவும் யொவெவெதாம்ஶ்ச வ்ரஹி ணொதி தஸ்மை । தம்ஹ தெவாத்மவுத்திவ்ரகாஶம் முமுக்ஷுவெது ஶரணமஹம்வ்ரவெது " - "யொதெவாநாம் வ்ரஹ்மவிதாஶ்ரயஶ்ச விஶ்வாயிகொரணெரணஹ வஷிது: । ஹிரண்யகர்பம் ஜநயாமாஸவ்ரவும்ஸநொவ்ஜ்யாஶுபயாஸம்யுக்த" "யொதெவாநாம் வ்ரயமிவ்ரணஹ்ஸ விஶ்வாயிகொ ரணெரணஹவஷிது: । ஹிரண்யகர்பம் வஶ்யதி ஜாயமாநம் ஸநொஸ்ப்ருக்யா ஶுபயா ஸம்யுக்த" என்ற வேதவாக்கியங்களு மிவைகளுக்குப்ப பிருமமணங்களாய்ப போநத "யொஸ்ரோம்விதயெவ்ரவும் ஜ்ஞாநம்ச வ்ரஹிணொதிஸ । யதஸாதாநயாஸ்யம் வ்ராஜாவ தூதிம்வதி॥" (கூர்மம்) "வ்ரஹ்மாணம் முநயஃவ்ரவும் ஸ்ப்ரஷ்ரதஸ்மை ஸெஹஶ்வரஃ । ஹ்ருதவாநவிஶாநொதாநு விவ்ரா ஸ்ருதநிஸம்ஸ்ரிதாநு॥" (மத்ஸ்யம்.) "வ்ரஹ்மாணம் விதயெஸாக்ஷாஸ் வாத்ரஸ்ரெஸநாதநு । தஸ்மை வ்ரயமேவாத்ராய வ்ரஹ்மணெ விஶ்வயொநயெ। விஜ்ஞாரஸ்ச ஶாஹ்ரௌளவ்ரவும்" (சைவம்) "ஸ்கராயபுகுரணொவெதஃ ஸிஷிவிஶ்வா யிகஃவ்ரஹ்ம: । தெவாநாம் வ்ரயமிம்தெவம்ஜாயமாநம் முவாம்வாஜாஸ் । ஹ்ருஶுபாரஸ்ரெ வ்ரஹ்மாணம்வாஜ்ஜயாதம் கவெக்ஷத । தஸ்மைவெஹாந்ரணாநி ஹ்ருதவாநஜ்ஜநநெ" (லைங்கம்) முதலிய உபப்பிரம்மணுங்களுக்கிசைய சுவேதாசுவதாசாந்தோக்கிய, வாஜஸநேயாதி உபநிடதங்கள் வெளியிட்டன; திவ்யாகமங்களுமவ்வாறே உபதேசிக்கின்றன, "ஜ்மதஃ விதுஹ்ரவ்ரதாநாம் ஶிவொஶ்ரவ்ரதுராதநாவி । விதுஹ்ரவெந ஸ்வெது ஷாம் விதாஶஹஉஈரிதஃ॥" என்று பிதிருபூதர்களாகிய பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ரமகேச்வர் ஸதாசிவர்களுக்கும் பிதாவாய் நின்றவன் ஸர்வேச்வரனென்றும், இவ்வாறே ஸர்வானமாக்களுக்கும் அவன் பரம பிதாவே என்றும் "யயாநஜாயதெவாத்ரஃ விதாரம் சாதாரம்

விநா। தயாஹவம்ஹவா நீம்ஹ விநாநெதஹ்ரரவாரழ॥" எவ்வாறு மாதா பிதாவின்றிப் புத்திரன் கிடையாதோ அவ்வாறே சிவசக்திகளின்றி இவ்வுயிர் வர்க்கங்கள கிடையாவென்றும் "தயொரவதஹ்ம் ஜஹதவ்ம்"- எல்லாவுயிர்களு மவன் குழந்தைகளேயென்றும், உண்மை நூற்கள் விளக்கும். யாவர் அவர்கள் குழந்தைகளென் புழி, ஸதாசிவன், மகேசுரன், ருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய எல்லாவுயிர்களும் அவரவர்களுடைய தேவிகளுட்பட அவன் குழந்தைகளே யென்று வாயுஸமஹிதை வெளியிடடுரைத்தது. அன்றியு மவனது மூர்த்திரகஸ்யங்களுமவ்வுண்மையை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியென விசதபபடுத்தும. இம்மூர்த்திரகஸ்யங்களை யாமியற்றிய வேறு நூறகளிற் காணலாம் ஸோமாஸ்கந்தமெனும பெயரிய ஸகள மூர்த்தியாற்றானே ஸர்வ ஜீவாகளுக்கும பரமபிதாவானதை விளக்கினமைபோல ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திவடிவததாறறானே பரமகுருவானமையை விளக்கினானென்க இதனால பரமபிதாவே பரமகுருவாயினமை வியக்தம்.

பரமசிவன் பிரமனை முகமலரினின்று பெறறெடுத்தான் என்றும் மீண்டுமப்பிரமனை நோக்கினானென்றும மேற்கூறிய வேதவாக்கியங்கள் விளம்பின. ஆணவ விருளிலாழ்நதிருநத ஜீவனுக்குத்தான் குருவாயுபதேசித்துத் தன்னுடன் கூட்டுவதையே "முகத்திற் பெற்றெடுத்தமையும, அன்பினாலேயே அத்தனமை வருவிப்பதையே கண்ணோக்கமுந தெரிவிக்கும். ஸமஷ்டி ஜீவனாகிய பிரமனை யெடுத்தாண்டது வியஷ்டிஜீவர்களாகிய எவவுயிர்களுக்குமவ் வழியிலேயே சிவ புத்திரத்வப்பேறுண்டாகுமென்றும் ஸூசிப்பிததது; இதுவே சைவ தீக்கையென்க. இதனாற புதல்வனைச் சிவதர்மததிறகருகனுக்காத பிதாவும் பிதாவாவனோ' அநதோ இவ்வருள் வழியைவிடுத்து மருள் வழிக்காளாக்குகின்றனரே தற்காலததிப போலித்தந்தையர்!

பெருங்கருணையினால் நம்மையனாதி மலத்தினின்று சிருஷ்டியாதிகளில் எடுத்துவிட்ட ஸர்வேச்வரன், தர்மாதர்மம பநதமோக்ஷாதிகளைத் தெரிவிக்கவேண்டி நமக்குச் சாஸ்திரத்தையுமருளியிருக்கலாம். ஆயினவன் எவ்வாறருளினான்? அச்சாஸ்திரந்தான் யாது? ஏனையசாமான்ய சாஸ்திரங்கட்கு மச்சாஸ்திரத்திற்குமுரிய வேற்றுமையை எவ்வாறறிவது? விளக்குதும்.

ஸர்வேச்வரன் நிஷ்களனே. நிஷ்களனாகிய அவ்வன் எவ்வாறு ஸாவயவங்களும் மூர்த்தங்களுமானவிப் பிரபஞ்சங்களுக்குக் கர்த்

தாவானுனே அவ்வாறே நிஷ்களனுகிய பரமன் அகாராதி யக்ஷரங்களின் சேர்க்கையான சாஸ்திரதிற்குக் கர்த்தாவாயினன். பிரபஞ்சமானது ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவு மிருக்கின்றது. இதில் ஸூக்ஷ்மத்தினின்றே ஸ்தூலமுண்டாயிற்று. "ஈவ்ரயெஃநிஜெ ஶ்ரீ ஈநௌவஃஃநாஃயே । ஸூக்ஷ்மஸ்வபுதம்நித்ய ஜ்ரூவவ்ய யஃஶரீ । ஶிவதக்ஷஃஷ்வெரூகம் ஸவபூயொவரிஷ்டி ॥" என்று எல்லாவறறிற்கும் மேலாக அளவிடக்கூடாததாய், எண்ணமுடியாததாய், தனக்கு நிகரில்லாததாய், எங்குமிருந்ததாய், ஸூக்ஷ்மமுமாயுள்ள பதார்த்தமொன்று "சிவத்தவமெனப்பட்டு அரூபமாயிருந்தது" அதைச்சிவன் "ஸொகாஃயத" "தஜெஷ்த"- அவன் எண்ணினன் அவன் பார்த்தான் என்ற வேதவாக்கியங்களின்படி சிருஷ்டிக்க இச்சித்தவுடனே அவனுக்கபின்னமாகிய சூரியனிடங்கிரணம் போன்ற சிவசக்தியானது அச்சிவதத்வமெனும் அருவவியாபக ஜடப்பொருளைச் சிறிது கலக்கிற்று. அதிலிருந்து ஒரு சலனமுண்டாயிற்று. அச்சலனத்திற்கு "நாதமென்று பெயர்" அதிலேறபட்ட "சுழிக்கு" பிநதுவென்று பெயர். அரூபமாகிய சிவதத்துவமானதுசப்தபிரபஞ்சம அர்த்த பிரபஞ்சமென இருவிதபிரபஞ்சத்திற்காதாரமா யிருந்தது. அரூபமாகிய பரபிந்துவே ஸூக்குமமாகிய கலாதிதத்துவங்களாகி, இச்சூக்குமகலாதிகளே ஸ்தூலதநுகரணபுவனங்களாயன. இதனுல் ஸாவயவவிப்பிரபஞ்சத்திற்கு மூலோபாதான வஸ்து சிவதத்துவமெனப்படும பிரணவமாம் அரூபசூக்ஷ்மவியாபக வஸ்துவாகும். இதை நிஷ்களராகிய பரமனதிஷ்டிப்பதால் இதற்குச் சிவதத்துவமென்றும், சுத்த தத்துவமென்றும் பெயரமைந்தது. "ஸ்ரூஜெவ்வநிஶிவஃ கூதபூ" சுத்தாத்வாவில் சிவன் கர்த்தாவென மிருகேந்திரம் கூறியது. ஏனையவஸ்துக்களுக்கும் சிவனே கர்த்தாவான காலத்தும், நேரேயதிஷ்டிக்காமல் சில தத்துவங்களுக்கந்தர்பூதமாயிருக்கின்றார். "ஒதி தீஷ்ம ஸவபூதிஶ்ரூதி ராஹ ஸநாதநீ"- இவையெல்லா மோமென்றே பழமையான சுருதி கூறிற்று. "வ்ரக்ஷ்ரதெஃ வரிணாரோயம்யியாஸ்வ்வாயபூ ஹாவிதஃ ॥" என்ற வாக்கியப்படி பரப்பிரகிருதியின் பரிணமம் சப்தமென்றும், அர்த்தமென்று மிருவகைத்து, சப்தத்தின் பேதமானது சொற்பிரப்ஞ்சமென்றும் அர்த்தத்தின் பேதமானது பொருட்பிரபஞ்சமென்றும் இருவகைத்தாம். அர்த்த பிரபஞ்சத்திற்கு மூலம்

"ஓமெனும் பிந்துவாகும்" சொற்பிரபஞ்சத்திற்கு மூலம் "ஓமெனும் நாதமாகும். இவ்விரண்டுமமைந்தது "சிவதத்துவத்தில்" இச்சிவதத்துவத்தின் காரியங்கள் "அத்துவாக்கள்" (வழிகள்) அதாவது "ஆத்மாக்கள் சுத்தியையடையும் வழிகள் எனபபடும். அவைகள் ஆறுகும் "ஸாவிஹாஶஷ்ரு ஶைவெஷஶ்யாதாவிஜ்ரஹெ"_ "தத்ரஶவாஸயொயாந ஸயஶாயுாஃ ஸரீரிதாஃ। ஸவெுஷாஷவிதெவ ஸாஸெஜ ஶஜ்ரு ஸவுவுதஃ। ஶயஹொராயிகாராய வபுாவாஉதிநிஶயஃ॥ ஶத்ராயாவ வஹாயாவ வணாயாவெதிஶவுதஃ। ஹவுநாவாவ கஷுா யாகஶாவாவாயுதஃ ரூசிஸ" என்ற வாக்கியபபடி மூன்று அத்துவாக்கள் சப்தமயமாயும் மற்ற மூன்று அத்துவாக்களும் அர்த்தமயமாகவுமிருக்கும். அர்த்தபிரபஞ்சமென்பது தநுகாணபுவன போகங்களாயிற்று. இவ்வாறே "சப்தப்பிரபஞ்சமானது" சாஸ்திரமாயிறறு. அாத்தம் அல்லது பொருள் எவ்வாறு கண்ணுக்கு விஷயமாகி திருச்யப்பொருளாயிற்றோ அவ்வாறே சப்தம் அல்லது சொல் காதுக்கு விஷயமாகி 'சிராவ்ய'மாயிறறு. கண்ணுக்கு விஷயமான தேகததைக்கண்டு அதன் விசித்திரவேலைப் பாடுகளையுணர்ந்து இஃது ஜீவனுக்கு போக்கியமென்றுணர்வது போலவே காதுக்கு விஷயமாகும்சாஸ்திரத்தைக் கேட்டு அதிலமர்ந்த அதிரகஸ்ய வுண்மைகளையுணர்ந்து இஃதும் ஜீவனுக்கு உத்தாரகமென்றுணர்வோம். புவனமும் அவன் செயலே சாஸ்திரமும் அவன் செயலே. புவனம் கண்ணுக்கு விஷயம் சாஸ்திரம் சுரோத்திரததிற்கு விஷயம். கண் காது எனுமிவ்விரண்டினாலேயே ஞானவிருத்தி. ஞானேநதிரியங்களிற் கண்ணும் காதுமே முக்கியமானவை. கண்ணமைநதது பார்த்தறிய. காதமைந்தது கேட்டறிய. இவைகளே "Intellectual Senses" என்பவைகளுட் சிறந்தன என டாக்டர் பெயின் (Dr. Bain) முதலோர் கூறுகின்றனர். ஞானக்கிரகணத்திற்கெனவே இவைகளமைந்தன. அவைகள் உயிர்களி னுத்தமாங்கத்தில் இரண்டிரண்டாக விரிநதுகொள்ளு முறையிலமைந்தன. சிரவணமும், தர்சனமுமே ஈச்வராநுபூதிக்கு முக்கிய சாதனங்கள் எனத் திவ்வியாகமங்கள் முழங்கும். மனதெனும் பொக்கிஷவரைக்கு வாயிற்கள் கண்களும் காதுகளுமே. பலமாறுதல்களையடைந்து எவ்வாறு கண்களுக்கு உலகம் விஷயமாயிற்றோ அவ்வாறே பலமாறுதல்களையடைந்து காதுக்குச் சாஸ்திரம்

விஷயமாயிற்று. உலகமவன் செயலே. சாஸ்திரமவன் மொழியே. இவ்வுலகத்தில் நமக்குத்தனு, காணங்களமைந்ததையே ஓரிடத்தில் ஒருதொகுப்பாய்க் காண்கிறோம். ஸ்தூலதிருஷ்டிக்குச் சூரியன், சந்திரன்மற்றைக்கிரகங்கள் அமைந்தமையை ஒருதொகுப்பாயிருப்பதாகக் காணவில்லை. தனிததனிபோல நாம் காண்கிறோம். உண்மையில் அவைகளும் நமது தேகத்திலுள்ள பலவமைபபுகள் எவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாமோ அப்படி ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாகும். இதை ஊகித்தறியவேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப்போலவேநமதுவாய்மொழி, கேழ்வைகளையே "பிரதீதி" யுடையனவாக மதிக்கிறோம். உண்மையில் இடி, காற்றினிறைச்சல், முதலிய எல்லாச்சத்தங்களுக்கும் "பிரதீதி" (கருத்து) இல்லர்மற்போகவில்லை. நமக்கின்றியமையாப்பிராணவாயுவினுதவியை வெளியினுமுள்ளும் நாமனுபவிப்பதுபோலவே எல்லாவமைபபும் நமக்குப்பிரயோஜனமே யாகும். இதனாலிடிமுழக்கம் பேரிறைச்சல் முதலியவைகளும் நமக்குப் "பிரதீதி" அல்லது கருத்தைத தெரிவிக்கின்றன. இவ்வுண்மையையே திவ்வியாகமங்களும் "நாஸ்திகுஶாஉஶவொயெபூநாவிஶவொஔநிரயபூகூ। ஆதெஹிஷஔயெஶவூ ஸவபூகூஸவபூயபூவொயகூ" எல்லாச் சப்தமும் பொருளைக்குறிக்கின்றது. எல்லாப பொருளும் சப்தத்தாற் குறிக்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு சப்தமுமுண்டான சமயத்தை நாம் உணர்வோமாயின் எல்லாச்சப்தங்களும் பொருள்களைக் குறிக்கின்றமை தெரியப்படும். சேதனாசேதன விருவகைப்பிரபஞ்சத்திலும் பொருட் சப்தாவபோதகமுண்டு. அப்படியே சப்தங்கட்கு அர்த்தாவபோதகமுமுண்டு.

கண்ணுக்கு விஷயமாகும் பொருட்பிரபஞ்சம எவ்வாறு முதல்வனுடைய அறிவையும் வல்லமையையுங் காண்பிக்கின்றதோ அவ்வாறே "சாஸ்திரமானது" அவனுடைய பேரறிவையும் பெருந்தன்மையையும் காண்பிக்கின்றது. ஒன்று அவன் தொழில் (Work) மற்றொன்று அவன் மொழி (Word) ஒன்று முதல்வனை காண்பிக்கின்றது. மற்றொன்று முதல்வனைக் கூறுகின்றது. இரண்டினாலும் பெறப்படுமுண்மை ஒன்றே. ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடாகக்கொள்வது மூதறிஞர் கொள்கையன்று.

முதல்வன் பொருட்பிரபஞ்சத்திற்குக் கர்த்தனாயிருத்தலைப் பஞ்சகிருத்தியங்களை விளக்கும் "ஆநந்த நடராஜவடிவமும்" சொற்பிரபஞ்

சத்திற்குக் கர்த்தனுயிருத்தலைச் சாஸ்திர உபதேசத்தன்மையைக் காட்டும் மேதா தக்ஷிணுமூர்த்தி வடிவமும் விசதப்படுத்தும்.

அவனது அருட்டிறங்கள் திருக்கோயில்களிற் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட பொருளுருவங்களால் குறிக்கப்படுவன போலவே, ஆகமச் சொற் சத்தங்களினுலும் குறிக்கப்படுகின்றன.

இனி எவ்வாறு சாத்திரமவன் வாய்மொழி யென்பதையுங் கவனிப்பாம் "ஶப்தாதிகாவிஶுதியபூர்வாகியா கயுதெவா யெஃஷுஶுவாஸுஷாவாராவெதிஷுஶுவாதஶுதிமொவாரா। ஸுகூஷாவிம்தாஃயீவ்வொக்கா விம்தயாரஷிதாவாரா॥" இறைவனது விபூதியாகிய சபதம், அர்த்தமென்பவைகளில் "சபதம்" எனும் விபூதியானது ஸ்தூலம், ஸூக்ஷமம், பரமென முத்திறபடும். ஸ்தூலமானது சுரோத்திரேந்திரியத்திற்கு விஷயமாவது. ஸூக்ஷமம் ஒருவாறு மனதினுலுணரபடுவது பரமென்பது காரணங்களையும் இந்திரிகளையுங்கடந்தது இவைகளே பரை, பச்யந்தி, மத்திமை, வைகரி என நான்காகும் இதிற்பரையே பல ஸ்தாநபேதங்களையடைந்து வைகரியாயிற்று. இப்பரையானது வாகீச்வரி எனவும் பெயர் பெறும். இது சிவதத்துவததின் பிரதம ஸ்பந்தத்தினுல் எழுந்த பரநாதமாம். சலனப்பட்ட போது சிவதத்துவமடைந்ததைப் பிந்துவென்று கூறினும். இந்தப்பிந்துவே பரையெனுஞ் சத்ததினுல் குறிக்கப்படடு, சாந்தியதீதை எனும் பொருளின் பெயராயமைந்தது. சாந்தியாதீதையே நிவிருத்தி பரியந்தமான பொருளாய்ப்பவித்ததுபோல யதாதற்கனுகுணமாக பரநாதமே வைகரியாதிகளாய்ப் பவித்தது. இச்சபத மெவ்வாறு சாத்திரமாயிற்றெனில் கூறுதும்.

சிவசக்தி நேரே யதிஷ்டிபபதால் சிவதத்துவமெனப்படும் குடிலை (வளைந்து வியாபகமாயிருக்கும் பொருள் என்பது அதன்கருத்து) எனும் பொருளுண்டு இதனுளளும் புறம்பும் வியாபகமாயிருக்கும பொருள் இச்சாஞான கிரியாவானுகிய சிவன். இச்சிவனதிச்சையால் ஆன்மாக்களின் பொருட்டு அவனதுசித்சக்தி இச்சிவதத்துவத்தை க்ஷோபித்தது. அச்சததியின் அசைப்பினுலுண்டாகிய அசைவு சிவததுவ முழுமையும் வியாபித்தது. இதிலுண்டாகிய அதி ஸூக்ஷம ஓசையுட னுயரக்கிளம்பியபேரொளிக்குப் பரநாதமென்று பெயர். அவ்வசைவினுலுண்டாகிய திவ்விய ஒளிப்பரப்பிற்கு (கீழ் வட்டத்திறகு)ப் பரவிந்துவெனப் பெயர். இப்பரபிந்துவின் ஒளியினைத்தெனக் கூறமுடியாது. இவ்வாறே இப்பரநாதத்தின் இனிமையி

னைத்தெனக் கூறவொண்ணாது. பிந்துவுருவங்களினழகிற் கிசைந்தவாறே நாதத்தினினிமையுந்தோன்றும் * ஸ்தூலததினின்றும் ஸூக்ஷ்மங்களுக்குச் செல்லும்போது அழகும், இனிமையும் அதிகரிக்குமென்பது சைவசித்தாந்தக்கொள்கை. அவ்வாறே தத்துவங்களுமமைக்கப்பட்டுள்ளனவென்பது அதன் றுணிபு. அதற்குத் தகுந்தவாறே யததத்துவங்களிலுறைவோராகிய ஆன்மாக்களின் தெய்வசம்பததும் சிவைச்யர்யங்களும் விளங்குமென்பதவர் கண்டவுண்மை. பேராநந்தத்தைப் பெருகுவிக்கும் பெருவண்ணங்களையுடைய பிந்துரூபங்களும் அவைகட்கிசைந்தவாறு பேராநந்தக்கடலில் மூழ்குவிக்குமினிய தெய்வீக இன்னிசையும் பொருந்திய பரநாதமும் ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமுடைத்தாய் தெய்வத்தன்மையை விளக்கா நிற்கும்; ஸ்ரீ காளிதாஸ ரிவ்வுண்மையைப பல வினியமொழிகளாற் கானஞ் செய்துளார் "அநாஹதமென்னும் பிரதேசத்தில் பெரிய வாநநதப்பெருக்கமுடையப் பரநாதமெனும பெரிய வற்றாநதி யொன்றுண்டு. அந நதிவழியே சென்ற புண்ணியவான்கள் பிறப்பிறப்பென்னுஞ் சுழிகளைக் கடந்த என்றுமோரியல்பொடு நிறுத்தவல்லதோர் "அமிருதாப்திபை" (Ocean of Immortality) யடையலாமென்றும் அவ்விடத்தே ஆன்மகோடிகளைச்சேர்க்கவல்ல அன்னையொருத்தியுண்டென்றுங் கூறியருளினர் "வஹவஸிவாரநாஶ்ரீத நதீஹவாநிவ்ருத்ரூவ ஶிஷ்ஶிஷ்ரூதாவ்யிவ்ருணயிநீ" என்றும் "அநாஹதமெனுமபதத்தில், முததியில என்றைக்கு மனுபவிகுமாநந்தத்திற்கறிகுறியாய் அன்னையி னருள்தானேவென்று சொல்லக் கூடிய சொல்லுக்கடங்காச் சுகவாரியொன்றுண்டென்றும் அதனினிமையைக் கண்ணீராறுய்ப் பெருகவிட்டுச சொல்ல வன்மையற்று உளளுருகித் தேம்பியழும தெய்வஸம்பத்துடைய அன்பர்கள் ஒருவாறறிவார்களென்றார். "ஶுநம்ஶுக்ஷண ஶநாஹதநாதிஶெஶநாஶா

* Cf "It has been always easy to deride and condemn the bodily side of our nature; *but by the truest seers this has not been done.* The glorification and transfiguration of the body has been the theme of prophets and poets of profoundest insight" (*Sir oliver lodge.*)

Saiva Siddhanta concedes that man gets more and more glorious bodies capable of receiving and emitting more Light and more Love.

தநா வரிணதம்தவரூவீஶெ। வ்ருதுஷ்வெநநஹா வரி ஈயரூநம் ஶம்ஸம்திநெ ஹ்ரவிஹவெஃ ஸ்ரிவெஶ்யநாஃ" என்று கலுழந்தார். இப்பரமாநந்த பாநாதத்தைப் பலவிதமாக உருவகப் படுத்தி வாணிபபதுண்டு. எம்பெருமானது பஞ்சகிருத்திய கோலத் தைக்காட்டும் ஆநந்தநடராஜவடிவத்திலிதைக் காறசிலமபொலியென் றும; அபரமுத்தர்களை வாவென்றழைததுக் கூவும் கணடாரவமென் றும்; அனுசிருதாதிபுவனங்களிலுளள அபரமுததாகளெனபபடும சிவரூபர்களான தனனருமைக்குழநதைகளுககு, இதுவரை ஸமஸா ரததில கஷ்டப்பட்டு வருநதிவநத இளைபபாறும பொருட்டு மகாப் பிரளயத்தில் போன்னையாகிய சிவசக்தி பாடும் தாலாட்டென்றும, அபரமுததததன்மையைவிட பரமுததியடைவதறகு மவ்வழியே சென்றன்னையினது முழநதாளைத தழுவி யவளது கருணைததும பிய முகமண்டலத்தை நோகாகி யவளதீனமாய் நிற்க அவ்வனனையும் வாரியெடுதது மடிமீதிருததி, ஆநநதஸ்தநியமுளமபூரிக்க ஊட்டி பக்கலிலிருததவல்லதாகிய அன்னையினதிருபபைககாடடவல்லமெட் டியின்மெல்லோசையென்றும, பலவிதமாகக கூறபபடும. இததகைய பாநாதமே அவன் மொழி. இதுவே" ஓம்" எனும தாரகம். அவி முக்தமெனும புருவமததியில் அஸிவருணா நதிகளாகிய இடாபிங்கலா வெனும நாடிகளிரண்டுங் கூடின காலததில விசவமாயைக்கிறந்து படும் யோகிகளுக்கறிவுறுததும தாரகம எனும் பிரணவமாகும. இதுதான் முதறசததம. இதுவே கடைச்சததம. துரிய சிவந தவிற மற்றெலலாச சாஸ்திரங்களும, எலலாத தத்துவங்களும, எல்லா அவததைகளு மிதிலடங்கும. துரியங்கடந்த சுடர்தமேதாகை யுடனென்றும பிறியாதேநிறகின்ற பெமமானுக்கடையாளமான வாக் கியமு மிதுவே. இதன் பெருமையைச்சொல்லாத ஆகமங்களில்லை. உபநிடதங்களிலலை. ஈசனொருவனுண்டென் றுணர்த்திய பதஞ்சலி பகவான் "க்ரெஶகஃ விவாகாஶயெரவராஃஷ்டஃ வ்ரூஷ வீஶெஷ ஈஶ்வரஃ" அவித்தியாஸ்மிதா ராகதுவேஷாதிபஞ்சக் கிலேசங்கள், குசலா குசலாதி கர்மங்கள், அதனது போகங்கள், அத னது பற்றுதல்கள் முதலியவைகளில்லாதவன் ஈச்வரன்." என்று நிர் த்தாரணம் பண்ணினபிறகு "தஸ்ய்ஶாஸ்வதிகீதம் நிரதிஶயம் ஸர்வ ஜ்ஞபீஜ்" "ஸவ-ரூவெ-ஷாஶவிமுரூஃகாலெநாநவெச்ஹாஸ"- முன்னோர்களுக்கு மவன்குரு (உணர்த்துபவன்), காலத்தால் வரை

யறுக்கப்படாதவனுதலால்" என்ற ஸூத்திரங்களை ஏற்படுத்தி அதன் பிறகு "தஸ்யவாசகஃ ப்ரணவஃ"- அவனைக் காண்பிப்பது பிரணவம்:"—என்ற ஸூத்திரததை வைததார். அதன்பினனர் "தஜ்ஜபஸ்ததுபயுக்தாவநிழ" எனும் சூதிரமுணர்த்தப்பட்டது. இதன்பொருளை "பிரணவஜபத்தால் அதன்பொருளாகிய ஈசவரனது பாவனை ஏற்படுகின்றது" என்ற வியாசபாஷியத்தாலறிகிறோம். "ப்ரணவஸ்ஜபஃ ப்ரணவாபிதேயஸ்யேஶ்வரஸ்யாவநிழ।" என்பது வையாசிகபாஷ்ய வசனம். சாஸ்திரபபிரமாணத்தா லறியக்கிடநத ஈச்வரனை குருவென்றுங கூறியதால, அவனைக்காட்டும் மொழி (வாசகம்) பிரணவமென்றதாலும் வாச்சியனுகிய சர்வேசனும் பரம குருவின் உபதேசமொழியும் பிரணவமேயாகும். ஆதலின் இப்பிரணவநதான் ாசனது மொழியாகிய சாஸ்திரம். இபபிரணவமே ாசனைக் கூறும் சாஸ்திரம். இதனு லீசனைககாட்டககூடியது மீசன் சொன்னது மான சாஸ்திரம் "ஓம்" எனுமொரு மொழியே. சபதமனைததிற்கும "ஓம" என்பதே வுண்மை எனபதைச் சில காரணஙகளால் நிச்சயமாய் அறியலாம். ஒரு கிராமததில திரளான ஜனங்கள் சேர்ந்து சில காரணங்களை முன்னிட்டு உறக்கப்பேசி யிரைச்சலிடுவதாக எண்ணுவாம்; அதைக் கொஞசதூரத்திலிருநது கேட்பவனுக்கு அவ்விரைச்சல் "ஓ....." எனவே செவியிறபடும். அன்றியும் ஒருவன் றனது காதைச் சப்தமபடும்படி மெல்லப பொததிககொண்டால கேடபது 'ஓ' வெனுஞ சததமே. அன்றியும ஒருவன் ஓர் மலையுச்சியினின்று நாற்பக்கங்களிலுந தனது பார்வையைசசெலுததக் காணபபடுவது ஒரே வர்த்துளமான ஓர் காக்ஷியாகும். கண்ணை மூடிக்கொண்டு இவ்வுலக வடிவத்தை யுள்நினைப்பினுமபடுவது "வட்டவடிவே." இவ்வடிவம் என்று மழியாதவடிவம—இவ் "வோ" எனுஞ சபதம். என்று மழியாதது. இதற்கும பரமேசவரனுக்கும "நித்தியஸம்பந்தமென்பதை வையாசிக பாஷ்யததில்"ஸம்ப்ரதிபத்திநித்ரதயாநித்ரஃ ஶப்தாயுஸம்பந்தஃ ஈத்ரஶநிநஃ ப்ரதிஜாநதெ" "ஆகமிகர்கள் சத்தத்திற்கும் பொருளுக்கும் உள்ள சமபந்தம நித்தியமென்பதை உறுதிசெய்கின்றார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு பிரணவமெனும் வாசகத்திற்கு வாச்சியம் ஈச்வரனென மொழிநதிருப்பதால் சாஸ்திரம் என்பது "ஆகமமெனும்" பெயரால் வெளியாயது கண்டீர். அன்றியும், சைவாகமத்திலேயே இவ்வாறு கூறப்பட்டுளது. ஸ்ரீ பௌஷ்கரத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுளது. "நிஷ்கலோ ஹ்யாதிரூபவாதா

ஜ்ஞாநரூபம் ப்ரவ்ருத்தம் । உத்பந்நம் தஸ்ய ஸ்ஸ்வாபாவிகம் க்ரியாவிரோதஃ வாக்க்ரியாநபேக்ஷஸ்ய ஶக்திஸ்வபாவத்வாத் । ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதஶ்சேந்ந தயாவகிகிஷ்ணுத்வாத் । ப்ரவ்ருத்திக்ரமஸ்ஸ்வாபாவிக்யா ஸ்வாதந்த்ர்யாத் । நாதஸ்ஸ்வாபிந்தோஃ ப்ரவ்ருத்திஸ்ஸ்வாநாம் நிஷ்ப்ரதிஷ்ட்ரதஃ । ஶப்தாஸ்ஸ்வாரம்பயேயுஸ்ஸ்ஸ்வாபாவிகஜ்ஞாநாநுரூபகாஃ”

“ நிஷ்களத்திலிருந்து நாதரூபமாக ஞானமார்க்கம் பிரவிர்த்தித்தது: இஃது வாக்குமுதலிய விநதிரியங்களிலலாதவனுக கொவ்வாதெனின், வாக்கிநதிரியாதி துணைகளை யபேக்ஷிக்காத அவனுடைய வலலமை எங்கும் பரவியிருக்கின்றது கொஞ்சங்கூட மனமென்பதில்லாத அவன் அவ்வாறு மொழிநதான எனபதில என்ன ஆச்சரியம். சாஸ்திரத்தின் பிரவிருததியானது (வெளிககிளம்பல்) சித்சக்தி வியாபாரததைப் பொருநதியிருக்கினறது. நாதபிநதுககளினுடைய பிரஸிருதியே சபதங்களினுடை பிரஸிருதியாகும். இசசப்தங்கள் பாரம்பரியமாக (ஒனறன்பினொனறாக அலலது வழிவழியாக பரம பரையாக) சிவஞானத்தைக்காடடுங் குறிகளாம.

“ கூநாஷ்ளஸ்திஸ்வாரெ காரணம்வாரசேஷ்ரஃ । ஸ்ஸ்வாவாஷ்வெஜம்தஃ நாதேந்ரூஹகாரஃ ப்ரஹ்ரஃ । ததஸ்ஸ்ஹாஶுரவெ காரெ ஶிவஶக்த்யாஸ்ஸாரஶ । ஶிவெஷ்ரயெவஸ்வெஷ்டா ஶுத்த்ரயுஷேநம்தாரஃ । தஸ்ஹுஷ்கெஷாஹிதம் விஶுகாரணம் யொரூபாயயா । தஸ்கெஷாஹிதஸ்ஸுஷ்கவஹம் ஶாஸ்ரநாஸ்ஸ்ரஃஷ்வதஃ । ப்ரவ்ருத்தம்தஶ்ய: கிம்ஹிஷ்கஜ்வாகாரதஶ்ரிவ । ஸஷவிம்ஹுரிதி வ்யாதஶ்ரரஷ்ஹ்ரஸவ்ரஹ: ॥” “ ஜகததி ஹுதயகாலததில் சிவனதிச்சையாகிய சக்தியால் எல்லா வானமகோடிகளுமுற்பவித்தவுடன் விச்வத்திறகுக்காரணமாகிய பிநதுவானது க்ஷோபிக்கப்பட்டது. அதிலிருநது உள்ளவாறு (நாதமாகிய) சாஸ்திரம் உண்டாயிற்று” என்று பௌஷ்கரமுங் கூறிற்று. இதனால முதல் முதலிலுண்டான சாஸ்திரம் என்பது “ பிரணவம்” இப்பிரணவமே நாசரகிதமென்றும் சிவனது சக்தியால் “ உச்வாசநிச்வாசம்” போன்றதென்றும், இப்பிரணவமே பதே பதே வந்து பின்னர் சகலாத்மாக்களாகிய பிரமதேவன் முதலிய ஸ்தூல பிரபஞ்சத்திற் “ அகாரியக்ஷர சப்த சமூகங்களாய்ச் சுருங்கினவென்பது தோன்றும். இதனால் தார்க்கிகவை

சேஷிகர் ஈச்வரன் வாக்கென்று கூறும், "ஆகமமும்" மீமாம்சகர் அனாதியென்று கூறுமாம்னாயமும், ஈச்வரனிடத் துச்வாச நிச்வாச மாகயிருந்ததென்று வேதாந்திகள் கூறுவதும் இவ்வோமெனும் பிரணவமாஞ் சாஸ்திரமேயன்றி வேறன்று. பிரணவமே "வேத"மெனப்படும். இதனால் அகிருதகமாய், ஸ்வயம்புவாய், பிரம்மத்தினது உச்வாசநிச்வாசமாய், அனாதியாய், ஈச்வரனுடைய வாக்காய், ஈச்வரனைக்குறிக்கும் குறியாய நிகமம், ஆகமம், சப்தம், சுருதி எனப பல பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வருவது பிரணவ சாஸ்திரமே. இவ்வுண்மையை யறியாதாரே, பதவாக்கியங்களாயுள்ள மறறை இருக்காதிகளை ஈச்வரன் வாக்கென்றும், அனாதியென்றும், ஸ்வயமபுவென்றும், வெகுவாறாய்க்கூறுவர். இவைகளில் ஈச்வரஞானமில்லையென்று யாங் கூறவில்லை. இவைகளப பிரமாணமென்றும் கழறியதில்லை. யாங் கூறவந்ததெலலாங கூடியவைகள ஆதியையுடையனவென்பதும், கிருதகங்களென்பதும் (செயறகைகளென்றும), ஈசவரானுகிரகத்தைப பெற்ற பிரமாதிகள் மூலமாக வெளிவந்தவைகளென்பது முண்மையே யன்றி, அபிமானமபொங்கிப் புலமபுமொழிகள் பிதற றுரையென்பதுமேயாம். இவ்வாறேதான் ஆகமங்களும். ஆகமங்களும் கிருதகங்களேயாம். அனாதியன்று சக்திநிபாதமடைந்த பெரியோர்களின் வாக்குகளே. வாக்கியரூபமான வேதங்களுமாகமங்களும் சிரவணாதிகளை யபேக்ஷிக்கும் "சகல வர்க்கததார்க்குறியனவேயாம்" சகல வர்க்கத்தாரகளே சிரவணேந்திரியங்களாலும், வாக்கிநதிரியங்களாலும் சபதோச்சாரண, சபதசிரவணாதிகளை யபேக்ஷிக்குந் நீரார். சகல வர்க்கத்தாருக்கு மேலபட்ட பிரளயாகல விக்ஞானகலாதிகளிவ்வித வபேக்ஷையைக்கொணட வரல்லர். அசுத்த மாயா, சுத்த மாயாதி வியஞ்சகங்களை யபேக்ஷித்தவராயினும் அவர்கள் வைகரி வாக்கை யபேக்ஷித்தவரன்று. விக்ஞானகலர்களுக்கு இறைவன் அறிவுக்கறிவாய்நின்றுணர்த்துகின்றார். பிரளயாகலர்களுக்கு அறிவின்கண் பிரகாசிக்கின்ற சிறசில தேஜோரூபங்களாலுணர்த்துகின்றார். சகலர்களுக்கே "செவி" "மொழி" யாதிகளைக்கொண்டுணர்த்துகின்றார். சிவாகமங்களிலிவ்வுண்மை செவ்வனே விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாயம்புவாகமத்தில் "ஈயாதத்ஜீஶாயாவ்ய ஈஷுவைய விஶுகயெ । வ்யுகயெயசிவக்ஷவஸ்ய சிவாஸ ஜ்ஞாநம்வ்ரவதுதெ । வ்ஷ்ய நம்தரசிவெஶஃ சிவாஸ்ஷ்ய க்ஷாஷாதஜாநு । ஜ்ஞாநஶெகூம் விஹெஜ்ய தெஷம்தம்வயாஸ்வஷ । வ்ரணவஸ்யாஹிவஜ்ஞாநம்

உக்தாஸுவ்ரூஸுகுழ் । வஸுசேவஸிவஜ்ஞாநம் விஹிஸுஂஷஸுயா வுஂநஃ ॥ " சிருஷ்டிகுப்பிறகு மலமாயையாதிகளின் நிவிர்த்தியின் பொருட்டும், சிவத்வ அபிவியக்தியின்பொருட்டும் சிவனிடத்தி லிருந்து ஞானமபிவிர்த்தித்தது. அது பிரணவம். அது முக்திக் குறிய சிவஞானமெனபபடும். இந்த ஒன்றே பத்துவிதமாக பிரணவர் முதலிய பதினமருகு (விஞ்ஞானகலாக்கு) அறிவுக்கறிவா யுணர்த் தபபட்டது. ஸ்ரீ காமிகத்திலும இவ்வுண்மை விளககப்பட்டுள்ளது.

இனி எவவாறு பிரணவநாதமானது வாக்கியரூபங்களாகிய சாஸ்திரமாயிறறெனில,

" நாஹொஂகுஷ்ஷதிவ்ரோக ஸ்ஸநாஹொஜாயதெவராஸ் । நாஷாஸ் விஜ்ஞாஸ்ஸஷ்ஷ்ஷுஷ்ஷெ கா ஸிஜ்ஞாராரூஸ்ஸ்ரொஸுஸ் । தஸ்ஸாஸ்ஸ்ரஷயம் ஷுஸ்ஷுஸ்ஷுதெஷாரஷொஷ்ஸ்ஸயொஷுஸ் । ஸ்ரராஷாஷுஸ் ஜீவாவ்ரூஃ காஷுயொஷொஸுவந்தாஃ । ஸஂவ்ரூயாதெ வதுஸ்ஸிஂஸுத வஸவ்ரூஜநாநிதுஸ் । வ்ராணொவாயிவிஸெஷெந வ்ராவஂதெ ரொவஸவுதஃ । தெதெரொஸ்ரஷி கஂஸுஸ்ஸ் வராவ்ரஸவிஸெஷிதம் ॥ நவவ்ணுஂதுஸ்நாஷுவ்ரூ வாஷுஸுஷவ்ணுஷெஷிதுழ் । ஸநாஷுஃ கூரூதெவிவ்ரூஃ வபுராயெஸ்ரிவநாஷிஃ । ஸ்ரூஸ்ரூ ஸ்ரூக்ஷ வரஷுதிதிவிஃ வரிவரூதெ । ஸுவ்ஷொயாநுஸ்ரூதாதா ஸவுவ்ரூணிஹ்ரூஷ்ரூஷ்ரூஃவஞ்ஞாஸுஷ்ரூஸுஸ்ரூஸெந வஂவாஸுஷுகி ஸெஷதஃ । ஸுஸ்ரூதாஸுதுகாஜ்ஜுபா ஸுபகெஸ்ஸுஷ்ரூஷ்ரூஷுஃ ॥ "

நாதத்திலிருந்து பிந்துவும், பிந்துவினிடமிருந்து அக்ஷரமுமுண்டா யிறறு. அதிலிருந்து இரண்டிரண்டுயிர்கள உண்டாயின. அவை களின் பிறிவு பதின்மூனறும பிந்துவிலிருந்து வர்ணங்களுண்டா யின. " அகாதி பதினாலும்" ஸ்வரங்களென்றும் ஜீவர்களென் றும் " ககாதிகள்" தேகங்களென்றும் எண்ணப்படும். இவைக ளினாலேயே சாஸ்திரங்களுண்டாயின. இதனாறியக்கிடந்தது யாதெ னின், விஞ்ஞானகலர்களுக்கு எந்தப்பிரணவம் கேவலம் அரூப மாய் அவிகாரமாய் அகண்டமாயிருந்து வியஞ்சகமாயிருந்ததோ, அஃதே பிரளயாகலர்க்குப் பிந்துவின்னிகழ்ச்சியினால் " அகாதி வர்ணங்களான ஜோதிரூபங்களாயிற்றென்றும்" மீண்டும் அவ்வக ராதிகளே " வாக்கியங்களாகி " சகலர்க்குதவிசெய்கின்றனவென்றும்

ஏற்படுகின்றது. "வாக்கியங்கள்" ஸ்தூலமென்றும் "வர்ணங்கள்" ஸூக்ஷ்மமென்றும "பிரணவம" பரமென்றும கூறப்படும். இதனால் பிரணவமே "வர்ணங்களாகி, அவ்வர்ணங்களே வாக்கியங்களானதால், சிவக்ஞானமாகிய பிரணவமே பாரம்பரியக்கிரமத்தால் எம்போன்றவர்க்குச் சிவஞானத்துக் குபகாரமாய் நிற்கின்றதென்றும் வாய்மை வெளிப்பட்டது. 'வெஷாதநாதிஷாவ்யக்தஃ ப்ரணவொவிகூ ஜிம்ஹதஃ" அப்போது பிரணவமானது வேதரூபமாக விகாரத்தையடைந்தது" என்று வாயுசம்மிதை எடுத்திசைத்தது.

மேற்றிசையிலுள்ள வித்துவான்களிற பலர் ஆதியில் மாந்தர்களுக்கு எழுததுக்கள் கிடையாவென்றும், அனனோர்களாதிகாலததில் சிற்சில அடையாளங்களைக்கொண்டே அறிந்தார்களென்றும், வித்தியாசங்களைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு சில உருவங்களைக்கொண்டார்களென்றும் (Pictorial writings,) அதன்பிறகே அதினின்று சிற்சில எழுத்துக்களைக்கொண்டார்களென்றுங் கூறுவர். பூர்வத்தில் ஈஜிப்துதேசததில (Hieroglyphics) என்ற சிற்சில உருவததோன்றல்களே எழுததுக்களாக உபயோகபபட்டு வந்தனவென்றும் கூறுவதுண்டு. பூர்வீக கிறேககர் முதலினோர் அவர்களிடமிருந்தே எழுத்துகளைக் கற்றுக்கொண்டனர் என்று அவர்களிற பல ருரைப்பர். இவ விஷயததில வைதிகசாஸ்திரங்களின் கொள்கை யெவ்வாறேவெனின், கூறுதும. சிவததுவததில் பிநதுநாதங்களின் சேர்க்கையாலே சிற்சில தேஜோரூபங்கள் தோன்றினவென்றும் அததேஜோரூபங்களே பலமாறுதல்களையடைந்து அகாராதியக்ஷரங்களாயினவென்றுந் திவ்வியாகமங்கள் முழங்கும். ஸ்ரீ பௌஷ்கரத்தில் "ஶிவெஹாக்ஷோஹிதொ ஹி ந ஹ்ஹயஶகிரம்விகா। ஶஶாம்கஶகயாகாரா ஶகிதயஹ்ஹ ததஃ । வாரோஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஷாதயாரௌத்ரீஸ்வ்வநாமெஹ்ஹ்வஸ்ரிஹா । வாரோவெஷம்பவஜ்ஜ்ஜ்ஷாரௌத்ரீஶ்ப்ரம்மாஹவெஸ்ஸ்ரிதா । ஸாரோயாவாரரூவெண ஜயாஹ்ஹ்ரஃவாரிகீதிதாஃ । ஜயாவவிஜயாவெவ ஸஜிதாவாவாரஜிதா । நிவ்ப்ரதிஶவ்ப்ரதிஷாவ விஹ்ரரஶாம்திஸ்தெவவ। ஊஹிகாஹீவிகாவெவரொஹிகாரொஹிகாவரா। வெ்ரரூவாவ்ப்ரநம்தாவ கூநாயாநாஶ்ரிதாதயா। ஸூஹிவ்ப்ரவ்ப்ரதிம் வஸ்வ்ப்ரம் ஶிவாஹ்ஹ்வநிமொவரழ। தாஹ்ஹ்ஸ்வெ்ப்ரஸரூஸ்வஹ்ரா ஸ்ரிம் ஶஹவண்ப்ரவிம்ஶதிஃ । ஶிரவ்ப்ரவாஸாம்ஸ்ரிதாரௌத்ரீ வகுவாரோ

வ்ரகீதிபுதா । ஈஂவிகாவாஹ-வஸம்யு஗்ரா ஜ்யேஷ்டாவெஷ்ணவஸ்
ஸ்ரிதா। ஈகாரவஷவிவ்யாதஃ ஸூகாரஂஶ்ரண-தஜிஜாஃ ॥" சுவேச்
சையினால் பிந்துவானது அசைவுற்றபோது பிறைச்சந்திரன்போன்ற
வடிவுடைய அம்பிகாசக்தியானது தோன்றிற்று. அதனிடமிருந்து
வாமை, ஜேஷ்டை, ரௌத்ரி எனப்பட்ட மூன்று சக்திகள் தோன்
றின. வாமையானது உறங்கும் ஸர்ப்பமபோன்றது. தண்டம்
(வளைதடி) போன்றது ஜேஷ்டை. ரௌத்திரிகொம்புபோன்றது.
இந்த மாயையே ஜயை, விஜயை, அஜிதா, அபராஜிதா, நிவிருத்தி,
பிரதிஷ்டை, சாந்தி, இந்திகா, தீபிகா, ரோசிகை, மோசிகை,
வியோமரூபா, அநந்தா, அநாதாசிருதை முதலிய பாகுபாடுகளைக்
கொண்டு விளங்கும். இச்சக்திகளால் சிவதத்வமுதல் பிருதிவிதத்வம்
வரை வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இசசக்திகளிலிருந்தே 50 எழுத்துக்
களும தோன்றின.—இச்சக்திகளின் நலையில் ரௌத்ரியும், வாமை
முகமாகவும், அம்பிகை பாகுவாகவும், ஜ்யேஷ்டை நீண்ட உடலாக
வும் உள்ளது. இஃது அகாரம (ஈ). இனி "ஆ"காரத்தைக்கேட்க."
என்றது. இதனால் எழுத்துக்கள சிற்சில அடையாளங்களையுடைய சக்
தியுருவதினின்று பதேபதேவந்ததென்பது வைதிக மதக்கொள்கை.

" வஹ-யாஸ்ஸ்ரிதாவண-ாஃ கூதகாஸ்ஸெதநாயதஃ ।
வண-ாஸ்ஸ்வரஸஹாபொஹாக வஃஂவெகவுாகூயிஷ்யதெ । தஷ்ணா
ஏயுஃ வ்ரகீதிஸ்யாத்வஹாரநிவெயநா । ஸவுஜ்ஜாரோதுகா
ஜ்ஜெயா ஜமதொரோதுவ்ஸ்ரிதா । யஃாஹ-ஏதாவஹாஷெவீ ஶிவஶகி
வ்ரெஹதஃ । ஈவமெஹ-வரொஷெவஃ காஷ்ளெவீவ்யவஸ்ரிதா ।
வ-நஸிபுஞாஷ்ஷிவுமெஹுஷ்வரொஷெபுவொபிநாயகஃ।வ்ரா
ஹ்யாஹ்யாஃகாஷிவமெஹுஷ- ஸவுஸவுஸ்வஸ்ரிதஃ।ஂஶ்ரராஷ்ஷெத-
விஜ்ஜெயாஃ ஸவுாந-஗்ரஹகாரிணஃ । ஜ்ஞாநஶகிஸ்யாஜ்ஜெயா
ரோதுகாரொகரோதுகா । தஸ்யாஃத-ாஜாயதெஸவுஃ வாஜ்யாஃ
ஸவராவாரு । உவாஷாநம்த-தாஃ கூக்வாவ தீபுஷெவொவஹ-ஏ
நித-ா । தம்த்ராணிகாரிகாஷீநிதஸ ஸாவ்யாஸ்ஸ்ரிதாநித-ா ॥"
வர்ணங்கள் செயற்கையாய் அசேதனமாயுள்ளன வர்ணங்கள ஸ்வரத்
துடன்கூடிப் பதமாகவும், பதங்கள்கூடி வாக்கியமாயும், இதனால்
அர்த்தநிஸ்சயமும், இதனால் "பாஷை" (விவகாரத்திற்குரிய) யும்
உண்டாயிற்று. இவ்வாறு ஜகத்துக்குத் தாய்போன்றதால் எழுத்துக்

கள் மாதிருகையாயிற்று. இவை சிவசக்திபேதங்களாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. "அகாராதிகளில் சிவனும், "க்" ஆதிகளில் தேவியும் இருக்கின்றார்கள். அகாராதிகள் எண்வகையாக ஈசசொரூபமாய் விளங்கும் "க்" ஆதிகள் 49 விதமாக விரிந்து பிராம்மியாதிகளாற் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளன. முந்தினவைகளா (ஸ்வரங்கள்) ஈச்வரரூபங்களாகவும் பிந்தினவைகள் (வடிவங்கள்) ஞானசக்தி எனப் பெயர்கொண்டு வாக்குமயமாகிய சாராசரப்பிரபஞ்சங்களைப்பெற்றது. இவைகளை யுபாதானமாகக்கொண்டு தேவன் (ஸ்ரீகண்டநாதன்) காமிகாதி திவ்வியாகமங்களைச் சொல்லியருளினார் எனப் பெறப்பட்டது.

இவ்வாறு பரநாதமே பரவிந்துவை க்ஷோபித்து அபரநாத அபரபிந்துவாகி வீணாகானமுங்கூட வெகு துச்சமாகத்தோன்றுமாறு இனிய ஸூக்ஷ்மமான விசேஷமாய்த் தோன்றிக்கொண்டிருக்க இதற்குத் தகுந்தவாறே அபரபிந்துவில் எவ்வகை யழகு மிதற்கு நிகராமோவெனச் சொல்லத்தகுந்த வனப்புடன்கூடிய தேஜோரூபங்களான "வர்ணங்கள்" பிரளயாகலர்களின் அறிவில் மின்னல்களின் விஜிரும்பணம்போலத் தோன்றி எல்லா வுண்மைகளையுந் தோன்றுமாறுதவும். இத்தகைய தேஜோரூபங்களிலிருந்து எழுத்துக்களுண்டாயினவென்று வேதாகமங்களின் கருத்தாகும். இவைகள் "அறிவின் வியஞ்சகங்கள்" என்பதைச் சிவாலயத்தில் தேவியினது ஸந்நிதியில் வாமா, ஜ்யேஷ்டா, ரௌத்திரியாதி சக்திகள் ஸர்வாலங்காரங்களைக்கொண்ட ஸ்திரீரூபங்களாக வமைக்கப்பட்டு விளங்க அவ்வுருவங்களின் கைகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற திருவிளக்குகளே குறிக்கும். அனைத்திற்கும பொதுவாய் "மாதிருகா விக்கிரகமொன்றமைக்கப்பட்ட காலத்தும் அதன் கையி லொரு பெரிய தீபமொன்று வைக்கப்பட்டு அதன் சிர முதலியவங்கங்களில் வாமையாதிகளின் சொரூபங்களாகிய சர்ப்பரூபம், தண்டரூபம், சக்கிரரூபங்கள் முதலியவைகள் சித்திரிக்கப்பட்டு விளங்கும். அல்லது திரிசூலம், சாப்பம், சக்கிரரூபம் முதலிய விளக்குகள், தேவியின் முன்புறம், பின்புறம், பக்கங்களில் ஸமமாகவும், தனியாகவு மமைக்கப்பட்டு விளங்கும். இவைகளனைத்தும "அறிவின் வியஞ்சங்கள்" என்பது தோன்றவே "தீபங்களாக" அமைக்கப்பட்டு விளங்குகின்றன.

"கஷ்டௌவ ஜீவாவ்ரிதா: வியாபியெகம்தயோ:
தெஷாவாரோஹிகாஶிம்ஹ்யா: வ்ரஜ்யாஶ்நவஶக்தய:॥" "எண்வகை தீபங்களைச்சுற்றிலும் மத்தியிலொன்றுமாக விளக்குகளை யமைத்து

அவைகளில் வாமையாதி ரூபசக்திகளைத் தியானிக்க" என்ற வாக்கியங்களு மிவ் வுண்மையை நிறுத்தும். இக்காரணத்தாற்போலும் கோயில்களிற் சிவ கைங்கர்யம்செய்யும் தாஸிகள் (Originally Nuns) எனும் ஸ்திரீகள் கும்பாதிதீபங்களை யேந்துகிறார்போலும். இதனால் சிற்சில அடையாளங்களைக்குறிக்கு முருவங்களைப் பிரதாநமாகக் கொண்டே "எழுத்துக்கள் தோன்றின" வென்று ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் கூறுவதுபோலவே நம் சமய சாஸ்திரங்களுங் கூறிய துண்மையே. மகோததிபோனற ஆகமங்களும் மந்திரசாஸ்திரங்களு மிவ்வுண்மைகளை யுத்கோஷிகின்றபடி, பல ரகஸ்யாநுபவ நிலைகளுக்குரிய சூக்ஷ்மபுவனங்களிலுறையு மான்மகோடிகளுக்குச சிவஞானத்தை வியஞ்சகங் செய்யும் "தேஜோரூபங்கள்" எழுத்துக்களாயினவேயனறி சாதாரண கொக்கு கோழி முதலிய உருவங்களன்று என்பதை யுணர்வாராக.

வர்ணங்கள் என எழுத்துக்கள் வெளிப்பட்டதையுங் கவனிக்க. 'வர்ண' எனும பதமானது "சுக்லவர்ணம், கிருஷ்ணவர்ணம்" என நிறங்கள் விஷயத்திலும, "பிராமமணவர்ணம், சாதுர்வர்ணம்" என்பனவாதிகளில் வகுப்புகளின் விஷயததிலும் அவனைப்பற்றி வர்ணித்தான், என்பனவாதிகளில் குணம் அழகு முதலிய விடங்களில் "சொற்கள்" விஷயத்திலும் பிரயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றமை உலகாநுபவம். இதற்குக் காரணம் யாது? எழுத்துக்களுக்கும் குணம், அழகு, நிறம், வகுப்பு முதலியவைகளுக்கும் யாது சம்பந்தம்? "வர்ண" எனும் தாதுவினடியாகப் பிறந்த சொல்லாகிய வர்ணமென்பதற்கு அனேகார்த்தம் உண்டோ? இஃது அனேகார்த்தத்தைத் தரும் பதமென வையாகரணிகள் எடுத்தாண்டதில்லை. ஆகவே இப்படிப் பல விஷயங்களிற பிரயோகிப்பதற்கு இப்பலவிஷயங்களுக்கும் ஓர் சம்பநதம் இருந்தாலன்றி பிரயோகிக்க இடமில்லை. அச்சம்பந்தம் யாது? கூறுதும். வர்ண என்பது குண விஷயத்திற் பிரயோகிக்கப்படலே யதன் பொருள். குணத்திற்கும் அழகிற்கும் பொருத்தமுண்டு. அழகிற்கும் நிறங்களுக்கும பொருத்தமுண்டு. நிறங்களுக்கும் உருவங்கட்கும் பொருத்தமுண்டு. உருவங்கட்கும் எழுத்துக்களுக்கும் பொருத்தமுண்டென்றோம். நிற (Color) பேதத்தால் வகுப்புகளின் (Caste) பேதமும் பெறப்பட்டது. இதனால் "திவ்விய தேஜோரூபங்களுக்கும் நிறங்களுக்கும்" சம்பந்தமுண்டானது ஸகஜம். ஆனதுபற்றியே "அதர்வசிகையாதி உபநிஷதங்களில் "பிரணவத்தை யுற்றுக் கூறுங்கால் "அதற்கு ஸர்வ

வர்ணத்தையும் ஒப்பியதென்க.—பிரம்ம, விஷ்ணு, ருத்திரர்களைக் கடந்த சிதாகாச துரிய சிவத்தையுற்றுக் கூறுங்கால் "ஸர்வவர்ணு" என்று எல்லா நிறங்களையும் அதற்கு எடுத்திசைத்தது. திரிமூர்ததிகளில் ஒருவராகிய விஷ்ணுமூர்ததியை விளக்கவந்த பாஞ்சராத்திரமும் அவனது வியூகங்களாகிய அநிருத்த, பிரத்தியும்ந, ஸங்கர்ஷணுதிகளைக் கடந்த வாசுதேவரூபத்தைக் கூறும்போது பலவர்ணங்களை எடுத்திசைத்தது. எனவே நிறததிற்கும், ரூபத்திற்கும், ஸம்பந்தமிருத்தலினாலும் அத்தகைய ரூபங்களே எழுததிற்கும் காரணமாதலினாலும், வர்ணம எனுமபதம் நிறததிறகும எழுத்துக்களுக்கும் உபயோகபடுத்தபபட்டது. பெரும்பான்மையில் ரூபவிசேஷத்தில் குணவிசேஷமுண்டு. ஸுரூபதத்திற்கும், ஸுகுணத்திற்கும், குரூபத்திறகும, துர்குணதிற்கும ஸமபநதபபடுத்துவது வழக்கம். இஃது ஸ்காநததில் சுப்பிரமணியர் சூரனுதிகள் விஷயத்திலும், இராமாயணததில இராமனுதிகளிடத்தும் அரக்கர் விஷயத்திலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஸுரூபிகளான தேவா மனுஷ்யர்களை நற்குணவான்களாகவும, குரூபிகளான அரக்கர்களைத் துஷ்டர்களாக்கவும் கதாசிரியர்கள வரைநதனர். இஃது பெரும்பான்மையிலும் உலகானுபவததிறகு ஒத்துமிருக்கின்றது. ஆகவே அழகு, நிறம், உருவம் குணம் எனபவைகளுக்குச சமபநதமுண்டு. ஸ்ரீகாமிகததில் "ஒவ்வொரு நிறத்திறகும் ஞானுர்ததமுண்டென்றும், அந் நிறங்களைக்கொண்ட உருவங்கட்கும் ஈசவரகுணங்கட்கும் ஸம்பநதமுண்டென்றும் வியக்தமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிபபட்ட குணவிசிஷ்ட தேஜோரூபங்களே நமது எழுத்துக்களுக்கு மூலகாரணம்.

அறிவிற்குறைநத மாந்தர்களன்றோ ரூபங்கொண்டறிய வேண்டும்? எம்மிலுமுயாநத பிரளயாகலர்க்கு எற்றுக்கோ இவைகள் எனின் அறறன்று; எமக்குப படர்க்கையான உருவங்கொண்டு முன்னிலையினின்ற ஆசான் உணர்த்துவது போன்றல்ல. பின்னர் யாதெனின், நமக்குக் கேட்டகாலையில் விளங்குவதைவிட கண்டகாலையில் அதிகமாய் விளங்குவதுபோலவே பிரானது உண்மைகள் அவர்களது ஆன்மாக்களில் என்றைக்கும் கண்டவாறே பிரகாசித்து விளக்கும் உருவங்கள் குணரூபங்களாகையால் ஈசனது தன்மைகள் அவர்களறிவின்கண் செவ்வனே அறியக் கிடக்கின்றனவென்பதே இதன் உண்மைப்பொருள். அதாவது "ஸாக்ஷாத்காரம்" எய்தப்பெற்றவர்களே அவர்கள். ஸாக்ஷாத்காரமென்புழி கண்முன் வரச்செய்

தல் என்ற பொருளையல்லவோபயக்கும். பிரும்மஸாக்ஷாத்காரம் என் புழி பிரும்மதர்சனத்தை உள்ளதுள்ளவாறாக கைவரப்பெறல் என் பது பொருள்படும். பிரளயாகலர்களினுடைய ஆன்ம அறிவின்கண் பிரகாசியாநின்ற பேருண்மைகளை விளக்கும் பெரிய வுருவங்களின் மாறுதல்களே நமது எழுத்துக்களுக்கு மூலகாரணம் * முதல்வ

* Pictures degenerated, into dashes—as the Evolutionist Henry Drummond would say of the Chinese writing Nay of all ideograph. If man is to rise from low to high, as the Evolutionist puts it, under the aegis of God, then correspondingly Divine knowledge must descend from high to low.

"The Evolution of writing" says Professor Drummond "went through the same general stages as the evolution of speech First there was the onomotopœtic writing—as it were, the growl writing the ideograph, the imitation of an actual object" etc Ascending from this growl writing to the invention of telephone, he asks. "Is this the end? It is by no means likely. The mind is feeling about already for more perfect form of human intercourse than the telegraphed or telephoned words.

Telepathy has already become a word, not a word for thought reading or mustle reading, but a scientific word. It means "the ability of one mind to impress, or to be impressed by another mind otherwise than through the recognised channels of sense." "From the growl of a lion we have passed to the whisper of a soul, from the motive fear, to the motive sympathy from the icy physical barrier of space to a nearness closer than breathing from the torturing slowness of time to times obliteration. If Evolution reveals anything, if Science itself proves anything, it is that Man is a Spiritual Being and that the direction of his long career is towards an ever larger, richer and more exalted life." In the chapter on Involution in the same volume he puts thus "Instead of abolishing a creative hand, evolution demands it" and quotes with approval Balfour Stewort and Tait, thus "Consider the position into which Science has brought on. We are led by Scientific logic to an Unseen and by Scientific analogy to the Spirituality of this unseen. Infine our conclusion is that the visible universe has been developed by an Intelligence resident in the universe."

If it is thus granted that man evolves from low to high and that there is a Divine Intelligence lending its helping hand through all stages to uplift man and that through the medium of matter, then we must, proceeding on strictly logical lines, grant that corresponding to the Evolution of soul from low to high, there must be an Involution from high to low, *i. e.* from God to Man—a gradual decent of course. Saiva Siddhanta clearly tells us that there is such an Involution. If **Kshityadi Kutilaprantha**, from Earth to

னொருவனுளன் என்றும் முன்னுக்கு வரும் வழியுண்டென்றும் முனியாதுரைக்கும் மதத்தில் முதல்வனிடமின்றி வேறெதனிட மிருந்து எதையும் எதிர்பார்க்கும்?

இவ்வுலகத்திற் பல பாஷைகளிருக்கின்றனவே. எதற்குரிய எழுத்துக்க ளவ்வாறு தோன்றினவெனின், ஒருவித சாஸ்திரநெறி யிலும்நிற்காது, ஒருவித ஸூக்குமதத்துவங்களையும மூலமாகக் கொள்ளாது குரங்கின் கிலுகிலா சப்தம்போன்றும், ஆடுகளின் மேமே சப்தமபோன்றும் பாஷை யமைத்துக்கொண்டவர்களுடைய பாஷைச்குரிய எழுதுதுக்களி லிவ்வுண்மை காணமுடியாது. "ஏ, பீ, ஆலிப், பே" முதலிய எழுத்துக்களில் ஒரு எழுத்துக்கும மற்றொரு எழுத்துக்கும் யாது சம்பந்தம்? உயிர் எழுத்து மெயயெழுத்து ஜீவாக்ஷரம், தேகாக்ஷரம் என்று திவ்வியாகமங்களிற் பெறப்பட்டது போல இநதப் பாஷைகளில் உயிர் எழுத்துக்ள ஒரு தொகுப்பாக வும் மெய்யெழுத்துக்கள் ஒரு தொகுப்பாகவும், உயிர்மெய்கள் ஒரு தொகுப்பாகவுமமைந்ததுண்டோ. "அமமுறையே எழுத்துக்க ளும் மோசையும் பிறக்கு"மென்று கூறிய நியாயநெறிப்படிததான் மேற்கண்ட எழுத்துக்களின் உற்பத்திக்கிரமமமைநததோ? "குரங்கி லிருந்தும் மாந்தர் பிறந்தனர்" என்று கூறுவதுபோலவே குரங்கி னுடைய கிலுகிலா சப்தம்போன்றல்லவோ அவர்களுடைய பாஷையு மமைநதுகிடக்கின்றது. தெய்வமொன்றுண்டென்னும் பெருஞ்சிந்தை

Kutila, is an expression pointing out Evolution, there is a similar expression "**Sivatatvadi Bhoomyantham**", from Sivathathva to Earth, pointing out the Involution Yes, the Divyagamas expressly state that there is Arohana as well as Avarohana, that just as the Parasakthi of the Lord gradually assumes the Adi, Icha, Gnana Kriya forms to lend its helping hand to the inert soul, the Anava-bound Atman, implicitly through matter and explicitly through the highly evolved souls, Kriya Sakthi takes the soul to the highest Parasakthi. It is this that is represented by the egress of the idols through the five portals of the temple during utsavas. He that has eyes to see, let him see and this vision of the souls' progress helped on by the Divine Grace, constitutes real Darsana. Yes, if man has learned language and writing from the growl (Sound) and from objects (Sight) it does not disprove the existence of a language from God and of writing from the Devine forms through Nada (Sabda) and Bindu (Artha). He who has given eyes to see and ears to hear might have given language and forms capable of making Him known to the soul, since the mind is capable of thinking on Him.

கொண்டயாம் தெய்வசம்பந்தத்தை விடேமாகையால் எமது பாஷை யுந் தெய்வ சொரூபத்தைக்கொண்டதென்போம். ஆகையால் தெய்வ பாஷை, தெய்வ எழுத்துக்கள என்பன ஆத்மா ஞத்ம விவேசனமா கப்பொருந்திய தெய்வபாஷைக்கே யுரியன. தேகவிலக்ஷணமாக ஆத்மாவும், இவ்வாத்மாவிற்குத் தாரகமாகிய முதல்வனும் உண்டே ஞும் ஆஸ்திகவழிக் காதாரமுள்ள வரையாம பாஷை முதலிய எவற் றையும் அன்பிற்கும அருளுக்கு முறைவிடமாகிய அண்ணலிட மிருந்தே பிறக்கச்செய்வேம.

உண்மையில் "வித்தை" என்பது ஸர்வலோக மாதாவாகக் கருதப்பட்டு ஆணவவிருட்டைத்துறத்தவல்ல சிற்சத்தியாகிய சிவ வொளியே "வியிம்விஜ்ரூரூஹ்ஹ்ஹ: ஸகலஜ்ஞநீஜெஷ்ஹ்நயஃ" என் றும "விஜ்ஞெகிபாம் ஶ்ரூதிரஹஸ்ரூமிரொஹ்ரணம்தி காஷ்ஜுவலு விதஶம்கர ஸ்ரூவஷ்ஹ்ரூம்ஜெவீம் ஈநஸ்ரூஸரணஃ ஶரணம்ப்ரு வஜ்ஞெ" என்றும ஸ்ரீ காளிதாஸா வியந்தார். வேதத்தின் ரகஸி யத்தை யுணர்ந்தார்கள். 'வித்தை' என்று கொண்டாடுவது "சங்கர னது திவ்வியரூபத்தில பச்சைதனுளிர்விட்ட தேவியே என்று கூறப்பட்டுளது. இஃதவர்கொண்டது மாத்திரமன்று திவ்வியாகமத் தில் "வரஸம்விகஸ்வரூரூவிணரூஶக்தி வரஷயாயஷ்ட"-பரமசக் தியே பரஸமவித்ஸ்வரூபிணி. இத்துடன் கூடியவனே அவன் என்று கூறப்பட்டுளது. இச்சிறசக்தி மாதாவாகவே, இசசிற் சக்தியினது இயற்றலாலுண்டாகிய வியோமசப்த அக்ஷரங்களும ஆன்ம அறிவிற்கு வியஞ்சகமாதலால் அவைகளுக்கு "க" எனும் பிரத்தியயமசேர்ந்து "மாதிருகா" (தாய்போன்றது) எனபபெயர்கொண்டனவென்க.

இதுகாறும் யாங்கூறியவாற்றால் "பரஸம்விதசொரூபிணியும் பிரபோதாநந்தரூபிணியும்" ஆகிய பரசிவசித்சக்தியே "வித்தை" எனவும், அவ்வருட்சத்தியினது காருண்யததால் ஆன்மாவானது பரதேஜஸில பரதேஜஸாக மறைந்து, சிவத்திற் சிவமாய் நின்று, தான்வேறு அதுவேறின்றித்தானே அதுவாய் அதுவே தானுய் இரண்டற்று அனுபவிக்கும்போது நிகழும் ஞானுநுபவமே ஆகம மாகும. ஞானம் என்பது விளக்கமாயின் ஆண்டு நிகழும் விளக்கத் தைத் தவிற வேறெதை விளக்கமென்பாம். ஆகவே பரஸம்வித் சொரூபிணியாகிய பரசிவ சித்சக்தி முத்தனுக்குள்ளிருந்து விளக்கும் விளக்கத்திற்கே முக்கிய விருத்தியால உபதேசம் அல்லது ஆகமம்

என்று பெயர். இதுவே உண்மையிலும் உண்மை. ஏகீய வாக்கிய ரூபம், அல்லது பொருளுருவாதிகளால் விஞ்ஞான கேவலாதி உயிர் வர்க்கங்களுக்கு ஏற்படும விளக்கத்திற்குக் கௌணவிருத்தியினாலேயே ஆகமமென்று பெயர் கூறலாமன்றி முக்கிய விருத்தியாலன்று. ஆனதுபற்றியே வாகியரூபமான திவ்வியாகமங்கட்கு "ஞானஸம்ஹிதைகள்" என்றும் "பிரபோதத்தின்பொருட்டு அருளப்பட்டனவென்றும் உண்மையி லுணர்த்தப்பட்டது. ஸ்ரீ வாயுஸம்ஹிதையில் இக்காரணம்பற்றியே "வாராஶோஜ்ஞயாவாயாயும் ஸவேஸ்ராஜ்ஞாநஸம்ஹிதாஃ । யாவாஹ்யாம்ஹியாஷ்தாஃ காரணக்வ்ரவிஶயெ ॥" என்றும் "ஶம்தெ ணாஜ்ஞாஷ்ஷெளதாஹ்யாம் ஜ்ஞாநஸம்ஹிதயா ஸஹ" என்றும் வெளியாயிற்று. அன்றியும் ஸ்ரீ காமிகாதிகளில் அத்தகைய ஞான விளக்கததை விரிக்குங காரணத்தினாலேயே "ஶாஹ்யா ஷ்ஹ்ரு தாரு" - "ஸுக்ஷா க்ஷுதாரு" "தயாரஸ் தயாதாரு" என்று ரகஸியத்தில ரகஸியமென்றும உண்மையில் உண்மையென்றும அடிக்கடி அடிகடி எடுத்து எடுத்து உதகோஷிக்கப்படுகின்றது. "வாகுவேஶிவஜ்ஞாநம் விஶிஷ்டஶாவாநாஃ" என்று ஒன்றாகிய சிவஞானமே பிரணவாதிபதின்மருக்குப பதின்முறையாக விளக்கபபட்டதென்று காமிகததில் கண்டாம். மேலும் அவைகளே "ஶாஷ்டாஶாஹெந ஶிவாராஜ்ரவதாராகெகு। ஷ்டவ்ஹிஃ ரூஶேணைவ கயிதம்தா ஶிவாஜ்ஞயா" - சிவனாணைப்படி பததும் பதினெடுமாக சிவ, ருத்திரர்களெனப்பட்ட அறுபத்தறுவர்களால் வெளிப்பட்டன என்று பெறபபட்டது. "வாதாநெ்வாயஶ்ரு ஸ்வாதா ஷெவெஶு நிவராஹிஃ । ஸம்க்ஷேவதொவிகயிதம் ஸவெஷுஷாஶ்நாகாவயா" - இவைகளைக்கேட்டே தேவர்களும் ருஷிகளும் எல்லோரிடத்திலுங்கொண்ட இரக்கத்தினால் சுறுக்கமாகக் கூறினார்கள் என்று விளக்கப்பட்டது.

நம்பரதகண்டத்தில் நம்மவர்கள் பிரமாணமாக எடுத்தாள்வது வேதம் எனப்படும். வேதம் என்பது யாது? அது ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வணாதிகள் என்று வெளிப்படுவது மாத்திரமா? இதைத் தவிற மற்றவைகள் வேதமாகாதோ? அதற்குப்பிரமாணம் இன்றோ? ஆ! உயர்ந்த ஞானத்திற்கு "வேதம்" என அமர்ந்ததைக்கேட்கும் போதே அளவில்லா வாநந்தமுண்டாகிறது. ஆன்மசொரூபம், பா

மான்மசொரூபம் முதலியவைகளை அறியாது மூச்சுக்காற்றேயான்மா வென்றும், தேகமே ஆன்மா ஆனதால் அது புதைக்கப்பட்டால் பின்னர் தீர்ப்புநாளில் அவைகளை எழுப்பி அந்தத்தேகங்களையே கடவுள் விசாரிப்பார் என்றும் கூறும் புன்மதங்களைப்போல நம்முடைய நூலுக்கு "புத்தகம்". என்னும் பொருள் தரவல்ல பெயர்கள் அமர்ந்ததோ வெனின், ஆ என்ன இனிமை! என்ன அழகு! அறிவு வனப்பொருள்படும் "வேதம்" எனும் சொல்லால் அமைந்தது பிரத்தியக்ஷம். இப்பெயரை யார் தந்தார், எங்குகாணப்படுவது எனின் இருக்கு வேதத்திலேயே அடிக்கடிப் பல்லாயிரம் இடங்களில் "வேதம் வேதம்" எனக்கேட்கின்றோம். இருக்காதிகளே வேதமாயின், இவ்வாறு வேதம் விதித்தது என்றும், இவ்வாறு வேதம் கூறிற்று என்றும் வெளிவருவதின் பொருள்யாது? "திரயீ" எனப்படும் ருக், யஜுஸ், ஸாமம் எனும் மூன்றே வேதங்களா? அல்லது "உத்வாரோவெஷாஃ" என்றபடி ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வண எனும் நான்குமாத்திரந்தான் வேதங்களா? அல்லது "வெஷாவெ கூநம்தாஃ" வேதங்கள் பலபல என்றபடி இவைகளைத் தவிர வேறு ஞானங்களும் வேதமாகுமா? அன்று; மூன்றாகிய இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமாதிகளே முந்தியன; பின்னர் தான் அதர்வணம் உண்டாயிற்று என்று களிக்கலாமா? இதற்குப் பிரமாண முண்டோ? ருக் வேதந்தான் ஆதி; பின்னர் தான் மற்றையவைகள் உண்டாயின என்று சில, நவீன புத்திமான்கள் கூறுகின்றார்களல்லவா? அதைப்போலவே இதுவும் எண்ணத்தகுந்ததா? எனின் கூறுதும். இப்போது காணப்படும இருக்காதிகளைக்கண்டு தானே அவ்வாறு அவர்கள் ஊகிக்கவேணும். நல்லது! ருக் வேத முதல் மந்திரத்திலேயே "ஈழிஜீஜெவ-ரோஹிதம் யஜுஷ்யுஜெவம்ஸ்கிஜம்ஹோதாரம் ரத்நாதமம்" என்ற மந்திரம் காணப்படவில்லையா? ஈண்டு, ஹோதா, புரோஹிதன், ருத்விக்குகள் முதலியவர் கேட்கப்படுகின்றனர். ஒரு யாகத்தில் பலருக்குப் பல தொழில்களுண்டு. இதில் ஒருவர்க்கிருந்த தொழில் மற்றவர்களுக்கில்லை. ஹோதா என்பட்டவன் ருக்வேதத்தைச் சார்ந்தவன், அத்வர்யு என்பவன் யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தவன். உத்காதா என்பவன் ஸாமவேதத்தைச் சார்ந்தவன். பிரம்மா அல்லது புரோஹிதன் என்பவன் அதர்வணத்தைச் சார்ந்தவன். இவ்வாறு இருக்வேத முதல் மந்திரத்திலேயே நான்கு வேத பிரஸ்தாபமும் தொழில் வேறுபாடும் காணப்பட, என்ன யுக்தி

கொண்டு ருக்வேதம் முந்தியது. மற்றையவேதங்கள் பிந்தியன என்று கூறத்துணிந்தார்களோ அறிகிலேம்! அன்றியும் இருக்குவேதத்தில் "கூயவுணெ" என்றும் அதர்வணே என்றும் அதர்வவேத பிரஸ்தாபம் கேட்கப்படுகின்றதே. அதர்வணவேதம் பின்னர் உண்டானதெனில் அதற்குரியவனல்லவோ ஸோமயாகாதி ஆவில் பிரம்மா என்னப்பட்டான். புரோஜோவ-ரொஹிதஃகாயெ-ஆ ஹவெஹிதாநஹ-ஶ்ரு-தஃ ॥" "ப்ரஹ்மகூவம் ஸவபுயஜ்ஞெஷு-கூ வீ-தாயவுணொஹிஜஃ ॥" என்ற வாக்கியங்களால் எல்லா யக்ஞங்களிலும் ஆதர்வண தவிஜனல்லவோ "பிரம்மா" எனப்பட்டான். அவனல்லவோ "புரோஹிதன்" எனப்பட்டான். தேவர்களுக்குக் குருவான "பிருகஸ்பதியும்" அஸு-ரர்களுக்குக் குருவான "சுக்கிரனும" அதர்வணத்தைச் சார்ந்தவர்லலரோ. அக்காரணம்பற்றியே "பிருக்வாங்கிரஸ்" வித்தை என்று ஆதர்வணம் வெளியாயிற்று. இவ்வதர்வண வேதத்தைச் சேர்ந்தவனே முக்கியவிருத்தியால் பிராம்மணனாயினன். இவனல்லவோ புரோஹிதன் ஆனன். இப்படிப்பட்ட முக்கியவேதம் இல்லையென யார்கூற முந்துவார்கள்? மறறைய வேதங்களைச்சார்ந்தவர்களுக்குப் "புரோஹித" தகுதிற் கிடையாது. புரோஹிதனுவான் தன் பொருட்டு, அல்லது அல்பகார்யத்தின்பொருட்டு, அல்லது மிகவும் இழிந்தகாமியாதி கர்மத்தின்பொருட்டு பிரவர்த்திப்பவன் அல்லன். ராஜராஷ்டிரக்ஷேமத்திற்கும், தேச தேசியர்களுடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டும் பாடுபடும் பரமகுணவானே புரோஹிதன் ஆதலால் புரோஹிதன் என அவன் வெளிவருவானாயினன். மற்றைய வேதங்களிலிருந்தார்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பெருங்காருண்ய வியாபாரத்தில அதிகாரம்கிடையாது. அவர்களுக்குள்ளது யாதெனின் "வெதாநம் கஉயயெவஹ்ரு கஉயயத்ஹ்ரு-கிழ"- யக்ஞகாரியமும் கிருஹ்ய காரியமுந்தான். ஆனல் ஆதர்வணிக்கோவெனின் "ஶாந்திகம் வௌஷ்டிகம்வெவ.தியாஹி ஊரணம்வயக" என்றபடி சாந்திகம், பௌஷ்டிகம், அபிசாரணம் என்றமூன்று கர்மங்களாகும். ராஜராஷ்டிரங்கள், தேச தேசியர்களைப்பீடிப்பதும் மகா மாரிபோன்ற பெருவியாதிகள், பெரும் விபத்துக்கள் முதலியவைகள் அணுகாமல் பாதுகாக்கும் கர்மம் சாந்திகமாகும். மீண்டும் அவர்கள் மென்மேலும் புஷ்டியை அடையச்செய்வது பௌஷ்டிகம். அரிஷ்டங்களைப் போக்குவது,

அபிசாரணம். இம்மூன்றும் லோகக்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஏற்படுமவைகள். இஃதறியாதாரே அபிசாரமிருத்தனோக்கி அதர்வணத்தைத் தாழ்ந்ததாகக் கூறுவர். "ஹிம்ஸா ஹிம்ஸாஹிநிஷ்டுஷாஶ்தாவெதாநிகெஷிடுஜெஃ । நதாநுஷாரயெதாஜ்ஞ்ஃ க்ஷாதரயஃடுவிரோயிநஃ । வ்ரஜாமுணாஃ வுரோயாஶ்ச வுரோஹிதமுணாஃவ்ரஜாஃ" க்ஷாதிரதாம விரோதியான யக்ஞாதிகள் பிராணி ஹிம்ஸையைக்கொண்டவைகள். (உண்மையில க்ஷாதிரம் என்பதற்கு க்ஷதம், அடி, திராணம், காபபாறறல், ஹிம்ஸையிலிருந்து காபபாற்றல் என்பது க்ஷத்திரதர்மமாகும்.) அதைபபுரோஹிதன் உபயோகிக்கப்படாது. ஜனங்களுடைய க்ஷேமம புரோஹிதனிடமும், புரோஹிதக்ஷேமம ஜனங்கள் க்ஷேமததிலும் வைக்கபபட்டிருக்கின்றன. அபிசாரம் என்பது இனைதெனைத தெரியாதாரே அபிசாரம் இழிந்ததென்பர். "ஶாம்திகம் வைளஷிகம்வெவ ஸரிஷ்டாநாம்ச ஶாதநம்" என்பதில் பிளேக், மாரி, போன்ற அரிஷ்டநிவாத்தி யல்லவோ அபிசாரம் எனப்பட்டது. ஹிம்ஸாகர்மம என்பது ஆதர்வணிக்குரியது அன்று. ஆயின் சிலதுஷ்டர்கள் துஷ்டமாக ஆபிசாரம் செய்வாராயின், அதனால் அதன் கருதது அவ்வாறு தான் என்று கூறுவது பொருந்தாது. சுக்ராசாரியார் அசுரர்களுககு விபரீதமாகக் கூறின், அதற்கென்செய்யலாம; பிருகஸ்பதிபகவானைப் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடாதோ? அதர்வணததில ஞான பிரவர்த்தகமேமுக்கியமென்பதை உபநிஷதங்களில் பிரசினமுண்டகம், மாண்டூக்கியம், அதர்வசிரஸ், அதர்வ சிகையாதிகள் கேவலம் பிரணவத்தையும் அதன்வாச்சியனாகிய பரமேச்வரனையும பற்றிக்கூறுவதே சாக்ஷியாகும். அன்றியும ருக்வேதத்தைச்சார்ந்த ஆச்வாலாயனர், சுக்லயஜுர்வேதததைச் சார்ந்த காத்தியாயனர், முதலினோர் அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்த பிபபலாதரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றனர். ஞானபரம்பரையே பிரமமாவினது ஜேஷ்டபுத்ரனாகிய அதர்வாவினிடமிருந்து பெருகிற்று. வாஜஸநேயஉபநிஷத்தில் ததீசி, அதர்வா முதலினோரிடமிருந்து ஞானபரம்பரை வந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இக்காரணத்தால் எவ்வகையாலும் அதர்வணமபுதிதெனக் கூறமுடியாது. ஆயின் திரயி என ருக், யஜுஸ், ஸாமம் வெளி வந்ததற்குக்காரணம் யாது? "ஆபவுணொஜுஃ ஸ்லயஃதுயீதஸ்ருஶாவாஃ" ஆதர்வணம் அடிமரமும் ருக், யஜுஸ், ஸாமங்கள் அதன்பெருங் கிளைகளும் ஆகும். தூரத்திலிருப்பவர்களுக்குக் கிளை

களைகாணப்படும். அடிமரம் காணப்படமாட்டாது. அதுபோலவே திரயீ என்பது யக்ஞாதி வெளிக்கர்மங்களுக்கு உபயோகிக்கப்பட்டும் ஆதர்வணம் ஆத்மவித்தைக்கு உபயோகப்பட்டும் வருகின்றன. மேலும் பிரணவத்தில் அகாரத்தில் இருக்கும், உகாரத்தில் யஜுஸ்ஸும், மகாரத்தில் ஸாமமும், அர்த்தமாத்திரையில் ஆதர்வணமும் என விதிக்கப்பட்டுள்ளது. "ककारः वैष्णवम्प्राहुः उकारो रौद्रयजुः प्रोक्तः । मकारः सामदैवत्यः शुद्धः तिस्रायवुर्णस्तु ताः" என்றது, வாயு சம்மிதை மீண்டும் "ऊर्ध्वः वै नयाहोऽ जाग्रत्स्वप्नः सुषुप्तः सयोऽयं । येनाहोऽ तत्त्वस्य नित्यस्य स्थियायकः । यजुर्वेदोऽवधः तत्त्वस्वप्नावस्थाः सयोऽयं । होमाग्रतनावरिणता विद्यावित्यायतेऽयि । सामोऽहस्य षष्ठावयं सवयं सयोऽयं । सोयेऽनशिवेनेदं तासवेनाहियियते । ऋयवुाहतरीयावयं तरीयातीत सेवः" என்ற வாக்கியங்களால ருக், யஜுஸ், ஸாமம் என்பவைகளால் முறையே ஜாக்கிர, ஸ்வபந, ஸுஷுப்தி எனும் அவஸ்தைகளும், ஆத்ம, வித்யா, சிவதத்துவங்களும் குறிக்கப்பட, அதர்வணத்தால் துரியம் துரியாதீதங்களும், ததுவங்கடநத பதமும் வெளியிடப் பட்டன. அன்றியும் உபநிஷத்தில் "कस्ययजुरेवशिरः ऊर्ध्वः क्षिणः वक्षः सामोत्तरः वक्षः । ऋयवुाम्मिरसःवहं व्रतिष्ठा" கிருஷ்ண யஜுர்வேதிய தைத்திரியத்தில் அதர்வணமே மூன்று வேதங்களாகிய ருக், யஜுஸ், ஸாமங்களுக்குப் பிரதிஷ்டா ரூபமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் மூன்று வேதங்கள் (Exoteric) பாஹ்ய ரூபமென்றும், அதர்வம் (Esoteric) ஆந்தர ரூபமென்றும் குப்தவித்தையென்றும் வெளியாகும். இதனால்வேதங் களுக்கு முன்பின் கூறுவதுமுடியாது. ஆகையால் நவீனபுத்திமான் கள் கூறுவதுபொருந்தாது. இனி வேதம் யாதெனின், கூறுதும். இப்போது காணப்படும்வேதங்கள் சிற்சில பிரயோகங்களை ஒட்டி அதற்கனுகுணமாகச் சேர்க்கப்பட்ட மந்திரங்களைக் கொண்டன வன்றி வேறல்ல. ஒரு கர்மத்தின் ஓர் பாகம் ஒரு வேதத்தின் ஒரு பாகத்தும், மற்றொரு பாகம் மற்றொரு வேதத்தின் வேறு பாகத்திலும் காணப்படும். ஆனால் சாக்ஷாத் அந்த அந்த கர்மத்தில் எல்லாம் ஒழுங்குபெற நடைபெறும். ஒரு கர்மத்தையோ, அல்லது ஒரு கொள்கையையோ பூர்த்தியாக ஓர் வேதத்திலிருந்தாவது.

காணமுடியாது. ஆனதுபற்றி இக்கொள்கை வேதத்தில் கிடையாது, ஆனதால் இது புதிதென்று சில தான் றோன்றிகள் கூறுவது கூடாது. ஓ! விக்கிரகாராதனம் வேதத்திற்கிடையாது; ஜந்மாந்திரக் கொள்கை வேதத்திற்கிடையாது; பரப்பிரம விஷயம் வேதத்திற் கிடையாது; காணப்படுவது பலதெய்வ வணக்கம்; அக்நியில் வழிபாடுதான் கண்டோம் என்று சில புன்மக்கள் கூறுவது ஓர் எள்ளளவும் பொருந்தாது. வேதங்கள் ஜனங்கள் அநுஷ்டித்தேவந்த எல்லாக் கொள்கைகளையும், எல்லாக் கர்மங்களையும் எடுத்துக்கூறுவதாக லங்கல்பித்துக்கொண்டு வரவில்லை. பல கர்மங்களையும் பல கொள்கைகளுடன் ஜனங்கள் உண்மையில் பிரவர்த்தித்துவந்தகாலையில் சிற்சில கர்மங்களுக்குத் தக்கவாறு சில பிரயோகமந்திரங்களைச் சேர்த்துவைக்கப்பட்டவைகளே ருக்காதிகளேயன்றி அவைகளே எல்லாவற்றையும் கூற முந்தவில்லை. இவ்வேதங்களில் காணப்பட்ட கர்மங்களுக்குக்கூட முதல் மத்தியம், அந்தமாதிகளைத்தெரிந்து காணமுடியாது. சில கர்மங்களின் மத்தியபாகம் மாத்திரந்தான் காணப்படும். சில கர்மங்களின் அந்தியபாகமே ஸூசிபிக்கப்படும். ஆரம்பபாகம் விடப்பட்டிருக்கும். அதனால் அனுஷ்டானமுறையில் எல்லாம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டே வந்தனவன்றி விடப்பட்டு வந்தவைகளன்று. யஜ்ஞாதிகளில் முதல்வனுக்கு உமாஸகாயதவம் முதலியவைகள் கேட்கப்படும். கோயில்கள் விக்கிரகாராதனம் முதலியவைகள் அதர்வணத்தில் இருப்பதாகச் சூசனையாகக்காண்கிறோம். "தெவதாயதநாநி வ்ரதிரோநிஹ வஸந்தி" இதனால் இவ்வேதங்களில் நடத்தப்பட்டு வந்தவைகளில் சிற்சிலவைகளும் காணப்படுவதேயன்றி எல்லாம் காணப்படவில்லை என்று காணப்படாததைப் புதிது என்று கூறமுடியாது. அனுஷ்டானமுறையில் பலவகைகள் தொன்றுதொட்டு வழிவழியாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டேவந்தன. இனியுண்மையாதெனின், வேதங்களே பலவாறாகச்சிதறுண்டு கிடந்தன. பலர் பல காலங்களில் வேதங்களைச்சேர்த்ததுண்டு. அடிக்கடி அவைகள் சேர்க்கப்பட்டும், ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டும் வந்தன. அவ்வாறு 28 பெயர்கள் பல விடங்களிலுமிருந்து பலவாறாய்க்கிடந்த வேதமந்திரங்களை ஒழுங்குபடுத்தினார்களென்று இலிங்க, கூர்ம, சைவாதி மஹா புராணங்களிற் செவ்வனே கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்களை இக்காரணம்பற்றியே "வியாசர்கள்" எனக்கேட்டோம் "வ்யாஸ்ஸ்ஸ்வ்ரஸ வ்ரநவெடிரா வ்ரத்ரயூர் கூதவாநுஶ்ரிஃ। வ்ரஸவெதியாவொகெ வெதவ்ரஸ

ஊதிஶ்ரூதஃ ॥" என்ற வாக்கியப்படி இப்போது காணப்படும் வேதங்கள் சிற்சில கர்ம, பிரம்மாநுஷ்டான ஸம்பந்தமான மந்திரங்களை ஒருவாறு தொகுத்து, கிருஷ்ணதுவைபாயன வியாசரால் சேர்க்கப்பட்டவைகள். ஆகவே ரிஷிகள் மந்திர கர்த்தாக்களும் மந்திர திருஷ்டாக்களுமாகக் கருதப படுகின்றனர். இதன் விரிவைப் பின்னர்க்கூறுவாம. இபபோது சில பாகங்கள் (ஶிலாநி) கிலங்கள் எனப்படும். இவைகள் இபபோதைய வேதங்களில் சேராதவைகள். அவைகளும பிரமாணங்களே. அவைகள் வாஸ்தவத்தில் எந்த இடங்களில் சோக்கபபடவேண்டுமென்பதைத் தெரியாமல் பிரமாணங்களாகவே கொள்ளப்பட்டன வென்பது எம தபிப்பிராயம். இக்கிலங்களை சிராததாதி காலங்களில் அபிசிரவணம் செய்ய மனுவாதி ஸ்மிருதிகளில் விதியுண்டு. இதன்பொருள் யாதெனின் ஆரியஸமாஜத்தார் கொள்வதுபோல சில பாகந்தான் பிரமாணம் என்று கூறுவது அடாது. இவ்வேதங்களில் காணப்படுவதுதான் வைதிகமதமென்றும், இவ்வேதங்களில் காணப்படாது ஆரியர் அநுஷ்டித்து வரும் கோயில்வழிபாடு முதலியவைகளெல்லாம் புதிது என்றும் கூறுவது எவ்வளவும் பொருந்தாது. ஆகையால் "சாஸ்திரயோநித்வாத்" என்ற பிரமஸூத்திரத்தில் ஸ்ரீ கண்டயோகிகள் கூறுவதுபோல ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வண, புராண, இதிஹாஸங்கள் யாவுமே பிரமாணம். ஹிமசேது பரியந்தம் பிரதிகிராமங்களிலும் காணப்படும் சிவாலய, சிவாராதனாதிகள் யாவுமேவைதிகர்கள் கொள்கையாம். தர்மசாஸ்திரங்களிற்காணப்படாதவைகளைக் கிருஹ்யநூற்களில் காணலாம். இவைகளில் காணப்படாதவைகளை "பழையன" என்று பொருள்படும் புராணங்களில் காணலாம். இவைகளிற் காணப்படுவனயாவுமே ஆரியர்களின் கொள்கைகளேயன்றி, எங்கிருந்தோ கைப்பற்றினர் யாரிடமிருந்தோ கற்றனரென்பது விழலர் வீண்சொல்லேயாகும். ஆதலால் "இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்" என்று சாந்தோக்கியாதிகளில் கூறப்பட்டது. தொன்று தொட்டு அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த பழையனவைகளும் வைதிகங்களுமே யன்றி வேறன்று. ஆகையால் வேதங்களை அறியவேண்டுமானால் இவைகளையும் அறிந்தாலன்றி அறியமுடியா தெனக்கொண்டு இவைகள் ஐந்தாம்வேதமென்றும் வேதோபபிரும்மணமென்றும் வெளிவந்தன. காலதேசத்தைப்பற்றிச் சில நழுவியும், சில சேர்க்கப்பட்டும் இருக்கலாம்.

அதை யாமாக்ஷேபிப்பதில்லை. ஆனால்பெரும்பான்மையிலும்காணப் படுமவைகளையும், கிருஹ்யஸூத்ரங்கள், கல்பஸூத்திரங்கள், தர்ம சாஸ்திரங்கள், புராணேதிகாசங்கள் முதலியவைகளிற் காணப்படும். தொன்றுதொட்டுப் பலபல்லாண்டுகளாக வநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தவை கள் யாவுமே வேதசம்பந்தமேயன்றி வேறன்று. முடிவில் ஆரியர் களுக்கு அறிவின் விஷயங்கள்யாவும் வேதங்களே. அதனாலேயே தங்கள்தங்கள் பெரியஞானத்தை வேதமெனக் கூறினார்கள் என்பது தான் உணரத்தக்கது. இவ்வேதஞானத்தைப் பாரம்பரியமாகக கேட்டு வந்ததால், கர்மவிஷயங்களுக்காகஏற்பட்ட சிற்சிலவைகளைத்தொகுத் துவைத்தார்கள். மற்ற விஷயங்களை ஆசாரிய சிஷ்யபரம்பரையாக அநுஷ்டித்து வந்தார்கள். அவ்விஷயங்களிற் சிற்சிலவைகளை ரக ஸியமெனக்கருதி வேறுநூற்களாகவும் திரட்டி வைத்தனர். எல்லாங் கூடி உயர்ந்த ஞானத்தை வேதமென்றும், பரமாப்தனிடமிருந்து வந்ததால் ஆகமம் என்றும், உயர்ந்த பக்குவததில் கேட்டதால் சுருதி என்றும், அவைகளை யநுஷ்டிக்க யோக்கியமுடையதால் விதி நூலாக சாஸ்திரம் என்றும், அநுஷ்டிக்கவே சொல்லப்பட்டதால் "ஆம் நாயம்" என்றும் பரமனைப்போலவே அந்த ஞானம் என்று முண்மையாகி பரமனிடமிருந்து வெளிவந்ததால நிகமம என்றும் கூற ப்பட்டது. இதனால் காலதேச வர்த்தமானதிகளாற் கட்டுண்ணாது என்று மோரியல்போடு நின்ற ஞானமாகவிருக்கும் பெரிய ஞானமே ஆகமமாகும். அந்த ஞானத்தைக்கொண்ட நூற்களும் ஆகமமாகும். பின்னர் கர்மாதிவிஷயங்களைப்பற்றித் தொகுத்துவைக்கப்பட்டவை களுக்குச் சுருதியென்று கூறப்பட்டகாலத்து ரகஸியமாய் உத்தம பரிபாகிக்கு ஆசாரியனால் உணர்த்தப்பட்டு வந்த பரமஞானமானது "எல்லா வித்தைகளின் ஸாரமானதுபற்றி" "சுருதி ஸாரம்" "வேதஸாரம்" என்று விளிக்கப்பட்டுவந்தது. இத்தகைய வேதஸார சுருதிஸாரங்களே சைவாகமங்கள். எவ்வாறு சிவாகமங்கள் வேத ஸாரங்கள்? எவ்வாறு சிவாகமங்கள் பரதர்மபிரவர்த்தகங்கள்? இதற்குப் பிரமாணம் என்னை? இதற்கு ஆந்தர (internal) பாஹ்ய (external) சாக்ஷியங்கள் (evidence) என்னை? இவ்வாறு வேறு நூற்களும் வைதிகங்கள் எனக் கூறப்படின் அவைகட்கு என்னகதி? என்பன வாதிவிஷயங்களை அடுத்த இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் விசாரித்துப் பரிஷ்கரிப்பாம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவன்றிருவடிவாழ்க.

7948a